

Capitolul 1

Educația creștină

Orice nu este creștinesc, nu se potrivește creștinilor. O educație creștină este singura educație care se poate potrivi creștinilor. În educația creștinilor, Cartea creștinismului trebuie să fie în frunte. Biblia este Cartea creștinismului.

Scopul educației creștine este de a forma creștini. Nimic din ceea ce nu este creștinesc nu va putea vreodată să fie introdus cu succes în educația unui creștin, la fel cum nimic din ceea ce nu este creștinesc nu poate fi cu succes introdus în oricare altă fază a vieții creștinului. De aceea, Cartea creștinismului, - Biblia, - trebuie să constituie standardul educației creștine; trebuie să constituie testul a tot ceea ce este parte din educația unui creștin; și trebuie să ofere tot ceea ce este nevoie în educația creștinului. Iar aceasta privește educația în cel mai bun, mai înalt, și mai larg sens al ei - dezvoltarea simetrică, practică a individualității, mentalității, fizicului și moralității.

S-a presupus, și încă se mai presupune, că creștinismul are de-a face numai cu un fel de existență spiritualizată, separată de ocupațiile reale și lucrurile practice ale vieții. Aceasta nu va fi niciodată așa. Creștinismul se găsește, în cel mai adânc sens, asemenea unei forțe vitale lucrătoare, în tot ceea ce poate pe bună dreptate să alcătuiască suma vieții umane pe pământ. Iar educația creștină este conformă numelui și mărturisirii sale numai când demonstrează această putere atotcuprinzătoare a creștinismului, asemenea unui element vital în tot ceea ce poate cu adevărat să intre în cursul vieții umane.

Nu poate fi negat faptul că viața lui Hristos reprezintă demonstrarea creștinismului. El este Omul model; Tiparul a ceea ce fiecare om trebuie să fie pentru a fi un creștin desăvârșit. Și este sigur că Hristos în trup omenesc, demonstrând viața creștină pe pământ, a trăit fiecare episod al vieții de pe acest pământ. A venit în lume ca și copil, a crescut de la copilărie la maturitate la fel ca oamenii de pe acest pământ; a întâmpinat tot ceea ce întâmpină ființele umane de pe acest pământ pe măsură ce cresc; El a întâmpinat toate vicisitudinile și experiențele vieții umane întocmai în felul în care toți oamenii le întâmpină; căci „s-a convenit ca în toate lucrurile să fie făcut asemenea fraților Săi.” El a fost „ispitit în toate punctele asemenea nouă”; și a lucrat ca tâmplar împreună cu Iosif, până în ziua în care S-a descoperit poporului Israel în lucrarea Sa activă de predicare, vindecare și preoție. Și era la fel de mult Mântuitorul lumii când tăia scânduri și făcea bănci și mese, ca și atunci când predica pe munte. Iar aceasta demonstrează că, în aceeași măsură în care creștinismul ține de cea mai divină predică care a fost ținută vreodată, ține și de lucrurile manuale sau de alte chestiuni ale vieții de zi cu zi.

Și totuși, în toate acestea Isus era numai Cuvântul făcut trup. Cuvântul lui Dumnezeu, în forma scrisă, exista în lume înainte ca Isus să se facă trup; însă, din cauza orbirii și împietririi inimii oamenilor, Acelui Cuvânt nu I S-a îngăduit să se manifeste pe deplin în trup. El a venit pentru ca aceasta să poată fi îngăduit. În El, Cuvântul care era aici înainte de a veni El, a fost făcut trup, și a locuit printre oameni, ca Omul model. Întrucât Isus era Cuvântul făcut trup, nimic nu a apărut în viața Sa care să nu fi existat deja în lume. Și, de vreme ce Acela care era în trup a fost numai ceea ce Cuvântul era înainte ca El să vină, este sigur că prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin Spiritul lui Dumnezeu, El a fost făcut să fie ceea ce a fost în trup. Iar aceasta demonstrează că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, Cartea creștinismului, conține ceea ce va asigura umanității o educație completă în ceea ce privește o viață simetrică, absolută; și că acea educație care nu pătrunde fundamental toate ocupațiile și toate chestiunile legate de viața umană pe pământ, nu este o educație creștină.

De aceea, viața lui Hristos, așa cum apare pe pământ - cea viață fiind numai expresia Cuvântului lui Dumnezeu - face să rămână clar și distinct marele adevăr că Biblia, Cartea creștinismului, reprezintă cel mai important element educațional, cea mai mare putere educațională, cea mai mare Carte educativă din lume. De aceea, este adevărat că în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței” tot așa cum sunt și în El, care, fiind în trup, nu era altceva decât expresia aceluși Cuvânt. Prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu este oferit pentru ca „omul lui Dumnezeu să poată fi desăvârșit, pregătit într-un mod perfect în vederea tuturor lucrărilor bune.”

Aceasta este poziția pe care a ocupat-o Cuvântul lui Dumnezeu ca factor educativ din punct de vedere creștin în vremurile străvechi, iar această părere este impresionant evidențiată de acel eminent creștin, luceafărul creștinismului din vremurile moderne, John Wycliffe: „Nu există nici un gram de ingeniozitate în gramatică, nici în logică, nici în vreo altă știință, dar aceasta se poate găsi într-un grad mult mai mare în Scripturi.”

Capitolul 2

Educația lumii

Când creștinismul ca atare, a debutat pe arena lumii, Cuvântul lui Dumnezeu constituia Cartea sa de educație. Oricum, în acel timp exista în lume ceea ce se pretinde a fi educație, dar nu numai educație, ci singura educație în singurul sens adevărat al cuvântului. Ceea ce se pretindea a fi adevărata educație și care era acceptată de lume ca fiind adevărata educație, a trebuit să fie înfruntată de Creștinism. Și în ceea ce privește această chestiune a educației, ca de altfel în toate lucrurile, creștinismul și lumea erau în directă opoziție.

Creștinismul și această altă educație s-au confruntat atunci în cadrul a trei mari centre educaționale din lume, și noi știm cât de opuse au fost, pentru că avem cuvintele Inspirației referitoare la acest subiect, care arată exact ceea ce lumea numea educație.

Corintul era unul dintre cele trei centre educaționale din lume la vremea aceea. „Corintul reprezenta ‚lumea bună’ a Imperiului Roman; de aceea, în același timp Londra și Paris în primul secol după Hristos...” – Farrar. Marele apostol al neamurilor a petrecut optsprezece luni plantând creștinismul în acel centru educațional al lumii; și când a plecat, a scris următoarele cuvinte despre păgânism și educația sa: „Căci întrucât lumea, prin înțelepciune, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască prin nebunia predicării pe cei care cred.” 1 Corinteni 1:21

Lumea atinsese punctul în care nu-L cunoștea pe Dumnezeu. Prin „înțelepciune” a atins lumea acest punct. „Înțelepciunea” a făcut ca lumea să nu-L cunoască pe Dumnezeu. Iar acea înțelepciune era filozofia lumii, știința lumii, - într-un cuvânt, educația lumii. De aceea, Inspirația arată lămurit că ceea ce era acceptat de lume ca fiind educație, era chiar mijlocul prin care ajunseseră să nu-L cunoască pe Dumnezeu. Dar creștinismul este cunoștința sigură și limpede a lui Dumnezeu. Cum pot fi două lucruri într-o opoziție mai mare, decât un sistem care face ca oamenii să cunoască într-un mod clar și sigur, și un sistem care, în mod clar face ca oamenii să nu cunoască?

Efes era un alt centru dintre cele trei centre educaționale ale lumii. Era cel mai splendid dintre „splendidele orașe ale Asiei.” „Magazinele sale strălucind cu produsul artelor din lume – reprezentau ‚lumea bună’ a Asiei. Nu exista nici un nume mai mărit în analele culturii umane, decât cel al mării capitale a Iodiei.” – Farrar. În acel oraș al culturii și educației, marele apostol al neamurilor a condus o școală creștină aproape doi ani și jumătate; în prima parte în sinagogă „pentru trei luni,” și după aceea, „când mai mulți erau înrăiți, și nu credeau, ci vorbeau de rău calea înaintea mulțimii, s-a depărtat de ei și a despărțit apostolii, discutând zilnic în școala unui anume Tyrannus. Și asta a continuat timp de doi ani.” Fapte 9:9,10. El stabilea o clară educație creștină, în contrast cu o limpede educație păgână. Ceea ce a condus în mod direct la stabilirea acestei școli specifice de educație creștină, a fost faptul că „mai mulți erau înrăiți, și nu credeau.” Apoi, din audiența amestecată, Pavel a despărțit pe apostoli, pe cei care au crezut, și-i învăța zilnic calea educației creștine în școala lui Tyrannus. În consecință, mulți păgâni din acel oraș cult, au devenit creștini. Și apoi Pavel a scris efesenilor, epistola sa conținând următoarele cuvinte: „Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea minții lor, având înțelegerea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu prin ignoranța în care se află, în urma împietririi inimii lor.” Efeseni 4:17,18.

Acești păgâni din Efes erau despărțiți (separați, dezlipiți) de viața lui Dumnezeu prin ignoranța care era în ei. Ignoranța a fost cea care a cauzat despărțirea lor de viața lui Dumnezeu. Dar Efes era un centru al educației; și chiar acea educație era cea care a cauzat despărțirea lor de viața lui Dumnezeu. Chiar Inspirația mărturisește că ei erau despărțiți de viața lui Dumnezeu prin ignoranța care era în ei. De aceea, este perfect lămurit faptul că Inspirația declară educația lor ca fiind ignoranță.

Atena a fost cel de-al treilea din aceste mari centre de educație ale lumii. Atena era mai mult decât atât: ea era mama acelei educații. Da, ea era chiar mai mult decât atât: ea era într-un sens larg mama a ceea ce reprezintă astăzi educația lumii. Și la Atena a mers marele apostol al neamurilor. Acolo a fost adus înaintea Curții Supreme pentru a fi audiat în vederea învățăturilor care „vesteau

niște dumnezei străini.” Și de două ori în cadrul cuvântării sale înaintea Curții și a mulțimii adunate, Inspirația folosește exact cuvântul pe care l-a folosit în Efes, în legătură cu educația lumii. El a spus: „Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găsesc prea superstițioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: ‚DUMNEZEULUI NECUNOSCUȚ!’ Pe Cel pe care-L venerați în necunoștință de cauză vi-L propovăduiesc eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini omenești; nici nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Domnul, dacă din întâmplare vor simți nevoia prezenței Sale, și să-L găsească, măcar că nu este departe de fiecare din noi; căci în El trăim, ne mișcăm și avem propria ființă, după cum au zis și unii din poezii voștri: ‚Căci suntem vlăstarele Lui.’ Astfel dar, fiindcă suntem vlăstarele lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, dar poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea în neprihănire, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...” Fapte 17:22-31

Ei au înălțat un altar în onoarea unui Dumnezeu necunoscut. Prin aceasta, ei „se închinau în ignoranță.” Acel oraș era în întregime predat idolatriei, căci era plin cu idoli de aur, sau argint, sau piatră cioplită cu meșteșugirea și iscusința omului, exprimând ideile lor despre Dumnezeu; iar Dumnezeu a răbdat „timpurile de neștiință”, dar acum poruncește ca „toți oamenii de pretutindeni să se pocăiască” de această „ignoranță”. Dar să nu uităm că aceasta era numai o parte, partea centrală într-adevăr, a educației din Atena, a educației pe care ea o împărtășea, a educației a cărei mamă era. Căci acea educație a culminat în artă; acea artă era idolatria, iar acea idolatrie nu era altceva decât manifestarea ignoranței. De aceea, din nou se demonstrează că educația lumii, educația Greciei la vremea aceea, nu era decât ignoranță. Și când înțelegem cât de mult se mândreau atenienii cu educația pe care patria lor o oferea lumii, avem o slabă idee despre adâncimea spiritului lor de batjocură față de o lume disprețuită. Iar un evreu, într-un asemenea auditoriu, să definească toată aceasta ca fiind „ignoranță” și să-i cheme să se pocăiască de educația lor.

Și totuși, toate acestea nu erau nimic altceva decât pură ignoranță. Acel altar cu inscripția sa „DUMNEZEULUI NECUNOSCUȚ”, nu era altceva decât un monument înălțat ignoranței lor. Căci termenul „ignoranță” pe care Inspirația îl folosește, nu este folosit în mod perfid pentru a implica că educația lumii era echivalentă cu ignoranța, ci că în final era ignoranță prin faptul că nu ajungea la cunoștința lui Dumnezeu; dar este un termen sigur ales prin Inspirație pentru a defini cu certitudine adevăratul caracter al acelei educații, în chiar miezul ei: și anume că în ea însăși era „ignoranță.” Aceasta se poate vedea în mod clar când se înțelege în ce au constatat principiul și procesul acelei educații. Aceste informații ne sunt oferite de o autoritate recunoscută.

„Socrate nu a fost un ‚filozof’, nici un ‚profesor’, ci mai degrabă un ‚educator’, trebuind ca, în funcția sa ‚să îndemne, să convingă, și să mustre.” – Platon, Apologie, 30 E. De aceea, cercetând lucrarea din viața sa, este nimerit să întrebăm nu „Care era filozofia sa?”, ci „Care era teoria sa, și care era practica educației sale?” El a ajuns la teoria educației sale prin studiul filozofilor dinaintea sa, iar practica sa a condus la renașterea platonice.

„Teoria lui Socrate în ceea ce privește educația, are la bază UN SCEPTICISM PROFUND ȘI SOLID. Având ca punct de plecare un principiu sau o propoziție aparent necunoscută căreia interlocutorul oferea un consimțământ prompt, Socrate scotea din aceasta o concluzie neașteptată dar de necontrazis, care era evident necorespunzătoare cu ideea în discuție. În acest fel, își aducea interlocutorul în punctul în care se judeca singur, și-l reducea la o stare de ‚îndoială’ sau ‚perplexitate’. ‚Înainte de a te întâlni,’ spune Meno în dialogul pe care Platon îl intitulează după numele său, ‚mi s-a spus că-ți petreci timpul punând la îndoială, și conducându-i pe alții la îndoială, și este o realitate faptul că trucurile și vrăjitoriile tale m-au adus în acea stare.” – Enciclopedia Britanică, articolul „Socrate.”

Platon era elevul și reporterul lui Socrate. Socrate nu a lăsat nici o lucrare. Lui Platon îi datorează lumea aproape tot ceea ce știe despre Socrate, în special despre „filozofia” lui. Astfel, pe tărâmul filozofiei, speculației, metafizicii, Platon este vocea și continuatorul lui Socrate. Aristotel a fost discipolul lui Platon; dar el s-a îndepărtat de la speculațiile filozofice și metafizice ale mentorului său, și s-a îndreptat în mod deosebit către știință și fizică. Platon a învățat să reducă toate lucrurile la filozofie. Aristotel a învățat să le reducă la știință: el „reducea chiar și filozofia la știință.” Iar Aristotel, asemenea lui Platon, a perpetuat același principiu al educației care a fost adoptat de Socrate și continuat de Platon: îndoiala este calea către cunoștință. Pentru Aristotel reprezenta o maximă „trupului îi prinde bine îndoiala”, maximă care îi servea la descoperirea adevărului.

Astfel că, după cum se spune și referitor la Socrate, baza întregii teorii a educației grecilor, atât în ceea ce privește știința cât și filozofie, era „îndoiala,” – „un scepticism profund și solid.” Într-adevăr, ideea principală a acelei filozofii este exprimată în cuvântul „îndoială.” Istoria filozofiei nu este decât istoria îndoielii.

Acum, calitatea și caracteristica esențială a îndoielii este că-l face cu siguranță pe cel care o exercită, să nu cunoască. Atât timp cât cineva se îndoiește de un lucru, el nu poate cunoaște acel lucru. Iar a nu cunoaște înseamnă ignoranță. De aceea, de vreme ce baza teoriei despre educație a marelui educator grec era „îndoiala,” – „un scepticism profund și solid;” și de vreme ce calitatea esențială a îndoielii face ca cel ce o exercită să nu cunoască; înseamnă că educația greacă, fiind bazată pe îndoială, și ridicată prin îndoială, era pură ignoranță. Iar Inspirația ajunge la chiar miezul întregului sistem când, în repetate rânduri, numește acea educație „ignoranță.” Iar termenul „ignoranță” a fost în mod absolut ales de Spiritul Inspirației pur și simplu pentru că definește acest lucru.

Capitolul 3

Lucrurile esențiale pentru cunoaștere

Poate ni se spune ce constituie adevăr veritabil, adevărul esențial al lui Dumnezeu; și dacă ne îndoim de el, și atât timp cât ne îndoim de el, nu-l vom putea cunoaște niciodată. De aceea, îndoiala este în esență singura ușă deschisă ignoranței.

Mai departe, poate ni se spune ce este cu desăvârșire fals, o minciună fățișă; dar, cu toate că putem crede ce susține aceasta, implicit nu vom putea cunoaște niciodată cu adevărat ceea ce este afirmat. Și aceasta pentru simplul motiv că nu este adevărat; și este imposibil de cunoscut ceea ce nu există.

De aceea, nu există decât două lucruri esențiale pentru cunoaștere. Aceste două lucruri sunt adevărul și credința.

Adevărul și credința sunt cele două lucruri esențiale pentru cunoaștere; iar primul în această ordine este adevărul. Iar aceasta pentru motivul deja arătat că dacă credem ceea ce nu este adevărat, nu vom putea cunoaște niciodată. De aceea, atât timp cât ceea ce credem trebuie să fie adevăr pentru a putea cunoaște, rezultă că adevărul este primul lucru esențial în cunoaștere. Și de vreme ce chiar și cel mai limpede adevăr, atunci când este rostit nu poate fi cunoscut fără a-l crede, rezultă că al doilea lucru esențial pentru cunoaștere este credința. De aceea, adevărul și credința lucrând împreună – adevărul crezut – reprezintă calea către cunoaștere.

Aceasta poate fi ilustrat printr-o experiență care ne este familiară fiecăruia dintre noi. Este adevăr faptul că „A” este „A”. Credem acest adevăr, și astfel, și numai astfel știm că „A” este „A”. Dacă nu am fi crezut acest adevăr atunci când ni s-a spus, nu am fi știut că „A”, „B”, „C”, „D”, etc., sunt ceea ce sunt; și dacă nu am fi crezut niciodată aceasta, nu am fi putut să cunoaștem niciodată. Dacă, privitor la acestea, am fi cerut o dovadă ca bază pentru credința noastră, nu am fi putut s-o obținem niciodată, și deci nu am fi putut crede niciodată, și, în consecință, nu am fi cunoscut acest lucru fundamental în întreaga cunoaștere literară. Nu putem avea nici o dovadă separată de enunțul în sine, că „A” sau oricare altă literă a alfabetului este ceea ce este.

Există o dovadă pentru aceasta, însă dovada este în litera însăși; și prin faptul că o credem, primind-o pentru ceea ce este, obținem cunoaștere; și în însăși această cunoaștere, și prin experiență, obținem dovada. Căci în fiecare literă a alfabetului există un adevăr care răspunde credinței noastre; un adevăr care nu a slăbit niciodată, și care nu ne va face să ratăm niciodată. Știm că fiecare literă este ceea ce este; și toți filologii, filozofii, și oamenii de știință din întreaga lume, nu ne-ar putea convinge că vreuna din literele alfabetului este o alta diferită de aceea care este. Iar mijlocul prin care cunoaștem asta este o simplă credință într-un simplu, pur și simplu adevăr rostit.

Acest gând, această ilustrare nu se oprește aici. Primele două litere ale alfabetului grecesc sunt „Alfa” și „Beta”. Scoțând „A”-ul din „Beta”, aceste două litere grecești ne oferă cuvântul nostru „Alfabet”. Acest cuvânt „Alfabet”, simbolizează toate literele limbii engleze. Cum se poate asta, când cuvântul însuși derivă numai din primele două litere ale limbii grecești? Este foarte simplu. Când noi, în limba noastră, vrem să întrebăm dacă cineva știe, sau vrem să spunem că cineva nu știe alfabetul, de obicei nu întrebăm „Știe alfabetul?”; nici „Știe A B C D E F G H I J K L M N” și așa mai departe până la „Z-ul?”, ci întrebăm „Știe A B C-ul?”, sau spunem „Nu cunoaște A B C-ul.” Grecii spun la fel; când vor să exprime același gând, ei nu spun „Știe Alfa, Beta, Gama, Delta, Epsilon,” și așa mai departe până la „Omega?”, ci simplu „Știe Alfa Beta?”, sau „Nu știe Alfa Beta.” Iar această prescurtare grecească a întregii liste de litere a acelei limbi în „Alfa Beta”, ajunge până la noi cu un „a” lipsă din Beta; și astfel devine termenul nostru „alfabet”, prescurtarea întregii liste de litere din limba noastră.

În engleza comună există un anume fel de a spune că cineva cunoaște puțin sau nimic despre ceva, și anume expresia „Nu-i știe A B C-ul.” Grecii au la fel: „Nu-i știe Alfa Beta.” Pe de altă parte, există un anume fel de a spune că cineva este pe deplin informat, sau cunoaște totul referitor la un subiect, și anume expresia „Știe subiectul de la A la Z,” sau pe vechiul stil „de la A la Izzard” [specie de capră neagră]. Grecii au la fel: „Cunoaște acest subiect de la Alfa la Omega” – știe tot ceea ce se poate cunoaște despre aceasta. Și aceasta constituie baza și ideea din expresia lui Hristos

care apare în câteva rânduri în Apocalipsa: „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, primul și ultimul.”

Isus este Alfabetul lui Dumnezeu. După cum expresia „Alfa și Omega” reprezintă întregul alfabet, și cuprinde tot ceea ce conține limba greacă; iar „de la A la Z” semnifică întregul alfabet, tot ceea ce există în limba engleză; tot așa și Isus Hristos, Alfabetul lui Dumnezeu, cuprinde tot ceea ce ține de limbajul sau cunoașterea lui Dumnezeu. După cum în cele douăzeci și patru de litere din alfabetul grecesc, de la Alfa la Omega, sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței din lumea acelei limbi, și după cum în cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului englezesc sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței care sunt în lumea limbii engleze; tot astfel în Isus Hristos, Alfabetul lui Dumnezeu, sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței” care se găsesc în universul limbajului lui Dumnezeu.

Iar acest Alfabet al lui Dumnezeu este învățat pe exact aceeași cale și cu exact aceeași facultate ca și alfabetul grecesc, sau englezesc, sau a oricărei alte limbi. Alfabetul lui Dumnezeu este adevărul. Noi credem acest adevăr, și astfel știm că El este ceea ce este. Există o dovadă a acestui lucru, însă dovada este în El Însuși. Prin credința în acest Alfabet, prin faptul că-L primim pe El pentru ceea ce este El, obținem cunoștința; și în această cunoștință, și prin experimentarea ei, deținem dovada vie și constantă. Căci în acest Alfabet al lui Dumnezeu, în fiecare literă, da, în fiecare iotă și liniuță, există o valoare care răspunde credinței noastre; o valoare care nu a dat greș niciodată, care nu va da greș niciodată, și care nu va putea ca vreodată să dea greș în a răspunde credinței oricărui om în acest Alfabet. Iar celui ce cunoaște în felul acesta Alfabetul lui Dumnezeu, toți filozofii și toți oamenii de știință și toți necredincioșii din întreaga lume nu vor putea să-i demonstreze că acest Alfabet nu este ceea ce El este. Într-adevăr, prin chiar faptul că cineva ar încerca să demonstreze un astfel de lucru, arată că nu cunoaște încă adevăratul Alfabet: nu-i cunoaște încă A B C –ul.

Numai ca și copilași putem învăța, numai ca și copilaș poate cineva învăța alfabetul limbii engleze. Chiar dacă ar fi cazul unui om în vârstă de o mie de ani și în toate facultățile mentale, dar care nu știe încă A B C –ul, alfabetul limbii engleze, el trebuie să devină ca un copilaș pentru a-l învăța, pentru a primi cunoștința faptului că A este A; el trebuie pur și simplu să creadă aceasta precum un copilaș, și prin credința că fiecare literă este ceea ce este, când va îmbătrâni, va cunoaște. Iar dacă va refuza să creadă aceasta, prin chiar acest refuz – prin însăși necredința sa – el va fi condamnat – el se va auto-condamna astfel – la o pierdere veșnică a tuturor comorilor înțelepciunii și cunoștinței care sunt ascunse în lumea limbii engleze.

Tot așa este cu Alfabetul limbajului și cunoștinței lui Dumnezeu. Numai prin credința în acest Alfabet poate orice persoană să-L cunoască. Dacă vreunul refuză să creadă, nu poate cunoaște. Și oricine nu crede este prin chiar această necredință condamnat – prin aceasta se auto-condamnă – la o pierdere veșnică a tuturor comorilor înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu; toate care zac ascunse în Alfabetul lui Dumnezeu. Căci după cum prin variate combinații ale conținutului alfabetului se formează cuvintele, iar cuvintele exprimă gânduri; tot astfel diferitele combinații ale conținutului Alfabetului lui Dumnezeu alcătuiesc Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu exprimă gândul lui Dumnezeu.

De aceea, Isus Hristos a anunțat principiul veșnic al adevăratei învățături când a declarat: „Oricine nu primește împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, nu va intra în ea.” Copilașul primește împărăția lui Dumnezeu. O primește prin simpla credință a simplei mărturii a Cuvântului împărăției. Acesta este modul prin care fiecare primește, și prin care fiecare trebuie să primească împărăția limbii engleze și a oricărei alte limbi. Acesta este modul în care fiecare trebuie să primească împărăția lui Dumnezeu. A primi împărăția lui Dumnezeu și a cunoaște Alfabetul lui Dumnezeu este tot atât de ușor precum cunoașterea A B C –ului. De aceea, a învăța, nu ca și filozof, ci ca și copilaș, este adevărata cale către cunoștință. Adevărul și credința, lucrând împreună – adevărul crezut – reprezintă pentru totdeauna adevărata cale către cunoștință.

Astfel, când Dumnezeu a căutat să salveze lumea de la ruina propriei ignoranțe, a făcut-o prin a prezenta lumii adevărul care trebuie crezut. „Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, I-a plăcut lui Dumnezeu ca prin nebunia predicării

(predicării Cuvântului, care este adevărul; predicării lui Hristos, care este Adevărul) să-i mântuiască pe credincioși. Iudeii cer un semn, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru greci o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, Hristos puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 1:21-24.

Am citit cuvintele Inspirației că prin înțelepciune lumea nu a cunoscut (a fost ignorantă) pe Dumnezeu. Am citit de asemenea, cuvintele Inspirației că neamurile au fost despărțite (separate, desprinse) de viața lui Dumnezeu, prin ignoranța care era în ei. Am văzut că în înțelepciunea lui Dumnezeu, și în adevărul absolut al lucrului în sine, înțelepciunea lumii a fost ignoranță; și nu numai că lumea în ignoranța sa a fost despărțită de viața lui Dumnezeu, dar prin chiar această ignoranță a fost lumea despărțită de viața lui Dumnezeu.

Atunci, de vreme ce caracteristica ignoranței este aceea de a separa oamenii de viața lui Dumnezeu; pe de altă parte, este caracteristica cunoștinței de a aduce oamenii la viața lui Dumnezeu, care este viața veșnică. Astfel, este scris: „Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Aceasta este echivalent cu următoarele cuvinte: „Aceasta este viața veșnică, să cunoască.” Astfel că, pe cât de sigur este că ignoranța, fiind produsul îndoielii și mijlocul prin care oamenii nu pot cunoaște, desparte pe oameni de viața lui Dumnezeu; tot atât de sigur este faptul că cunoștința, fiind produsul credinței în adevăr și mijlocul prin care oamenii cu siguranță cunosc, unește oamenii cu viața lui Dumnezeu.

Am văzut că numai credința în adevăr aduce oamenii la cunoștință; și, de vreme ce Isus Hristos este „Adevărul”, rezultă că credința în Hristos, ca și Cuvântul lui Dumnezeu, este singura cale către cunoaștere. Astfel că, din nou, Inspirația face în mod clar deosebirea între lumea înțelepciunii grecești, care era ignorantă; și credința în Hristos, care este calea către cunoștință. Și astfel, este scris: „Ținta mea este ca ei să fie încurajați, să fie uniți în dragoste, și să capete toate binecuvântările unei încredințări ferme și inteligente, și a unei desăvârșite cunoștințe a adevărilor tainice ale lui Dumnezeu care sunt însumate în Hristos. Căci toate comorile înțelepciunii și științei lui Dumnezeu vor fi găsite DEPOZITATE ÎN HRISTOS. Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. Este adevărat că nu sunt cu voi în persoană, totuși sunt cu voi în spirit; și privesc cu bucurie la buna rânduială și la frontul solid pe care îl aveți prin credința voastră în Hristos. Astfel dar, după cum ați primit pe Isus, Hristosul, ca Domn al vostru, trăiți-vă viețile în legătură cu El - fiind înrădăcinați în El, zidindu-vă viețile în El, întărindu-vă prin credința voastră, după învățăturile care v-au fost date, îmbogățindu-vă în credință, aducând mereu mulțumiri. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu ‚filosofia’ sa – un fals fără valoare! Asemenea învățături urmează numai tradițiile oamenilor, și au de-a face cu întrebările puerile ale lumii, și nu cu Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și, prin legătura voastră cu El, sunteți umpluți de ea.” Coloseni 2:2-10 (s-a folosit versiunea „Twentieth Century”)

Acest contrast dintre ignoranța lumii și cunoștința lui Dumnezeu este din nou arătată în mod clar în 1 Corinteni 1:18 până la 2:10, și, după cum este tradusă în versiunea „Twentieth Century”, citim: „Mesajul crucii este într-adevăr numai nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi care suntem pe calea mântuirii este chiar puterea lui Dumnezeu. Cu adevărat Scriptura a spus: ‚Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi face de nici o valoare priceperea celor pricepuți.’ Unde sunt înțelepții?; sau învățătorii religiei?; sau cei ce critică în veacul acesta? N-a prosti Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit ca potrivit propovăduirii noastre să mântuiască pe credincioși! În timp ce iudeii cer semne miraculoase și Grecii caută înțelepciune, noi propovăduim pe Hristos cel răstignit! Pentru Iudei este o piedică, pentru Neamuri o simplă nebunie, dar pentru cei care au primit Chemarea, fie Iudei sau Greci, El este Hristos - puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci ‚nebunia’ lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și ‚slăbiciunea’ lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii! Priviți fraților la faptele Chemării voastre. Printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți influenți, nici mulți de neam ales; dar Dumnezeu a ales lucrurile pe care lumea le numește nebunie ca să facă de rușine pe cele înțelepte

ale oamenilor, iar Dumnezeu a ales ceea ce lumea numește slab ca să facă de rușine pe cele tari ale ei, iar Dumnezeu a ales lucrurile pe care lumea le numește josnice și disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt ale ei, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Dar voi, prin legătura voastră cu Hristos Isus, sunteți vlăstarele lui Dumnezeu; iar Hristos, prin voința lui Dumnezeu, a devenit nu numai Înțelepciunea noastră, dar și Neprihănirea noastră, Sfințirea noastră, Răscumpărarea noastră, pentru ca, - în cuvintele Scripturii - ,Cine se laudă, să se laude despre Domnul.’ Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă spun adevărurile tainice ale lui Dumnezeu în limbajul înzorzonat al filozofiei; căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos - și pe El răstignit! Într-adevăr, când am venit în mijlocul vostru, m-am simțit slab și timid și plin de cutremur. Mesajul și propovăduirea mea nu erau oferite în limbajul strălucitor al filozofiei, ci au fost însoțite de manifestările puterii spirituale, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei a căror credință este matură, este cu adevărat înțelepciune, dar nu a veacului acestuia nici a frunțașilor veacului acestuia - care vor fi nimiciți. Nu, ci înțelepciunea despre care vorbim atunci când tratăm adevăruri tainice, este divină; este înțelepciunea de mult ascunsă, pe care Dumnezeu, mai înainte de începerea timpului, a hotărât-o spre slava noastră. Această înțelepciune nu este cunoscută de nici unul din frunțașii veacului acestuia. Căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul nostru cel slăvit. Dar Scriptura spune despre aceasta ca fiind: ,Ceea ce ochiul nu a văzut niciodată, ceea ce nici o ureche nu a auzit vreodată, ceea ce nu a pătruns vreodată în mintea vreunui om – Toate acestea le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.’ Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Spiritul Său; căci Spiritul cercetează totul, chiar și tainele cele mai adânci ale lui Dumnezeu.”

Capitolul 4

Secretul mării apostazii

În ciuda contrastului infinit dintre ignoranța grecilor și cunoștința creștină, contrast evidențiat în repetate rânduri de Inspirație, creștinismul a devenit în mod evident înrădăcinat în lume înainte ca unii dintre creștini să înceapă să se încline către calea lumii, și să privească ca fiind valoroasă ignoranța grecilor. Iar aceasta a constituit originea mării apostazii.

Înălțarea înțelepciunii lumești, care nu era altceva decât ignoranța grecilor, a constituit secretul depărtării de la adevărul Evangheliei. Iar avertismentul divin împotriva acestui lucru a fost în mod deosebit adresat efesenilor. Mai întâi, în scrisoarea către efeseni, după cum urmează: „Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în numele Domnului. Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în caracterul lor pervers. Din cauza ignoranței care este printre ei și a împietririi inimilor lor, puterile lor de discernământ sunt întunecate, și sunt despărțiți de Viața lui Dumnezeu. Ei și-au pierdut toată rușinea, s-au predat imoralității, pentru a săvârși fără reținere orice fel de necurăție. Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat, și, prin viețuirea în legătură cu El, ați învățat Adevărul așa cum se găsește în Isus. Căci ați învățat referitor la viața voastră trecută că trebuie să renunțați la vechea voastră natură care, din cauza pasiunilor stimulate de păcat, era într-o stare coruptă; și că trebuie să treceți printr-o transformare mentală și spirituală, și o dată pentru totdeauna să vă îmbrăcați cu o nouă natură – una care seamănă cu Dumnezeu în neprihănirea și sfințirea cerute de Adevăr.” Efeseni 4:17-24

Și din nou, la acea întâlnire importantă când, din Milet, Pavel „a trimis la Efes, și a chemat pe bătrânii adunării,” adresându-se lor, a spus: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, pentru a hrăni biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Căci știu că, după plecarea mea, se vor vârfi între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma. De asemenea se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor vorbi lucruri perverse, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și amintiți-vă că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.” Fapte 20:28-32

Această apostazie a constituit subiectul avertismentului apostolului nu numai către Efes, ci și în alte locuri. La Tesalonic, atât în predica cât și în scrisoarea sa către tesaloniceni, a subliniat îndelung acest subiect. Referitor la venirea Domnului în slavă, despre care a scris mult în prima sa scrisoare, în cea de-a doua a scris următoarele: „Cât privește venirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, și strângerea noastră pentru a-L întâlni, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă alarmați de nici o mărturie așa-zis ‚inspirată’, nici de vreun mesaj, nici de vreo scrisoare, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit. Nu lăsați pe nimeni să vă amăgească în vreun chip. Căci nu va veni înainte de Marea Apostazie și de apariția Întrupării Răutății, care este născut pentru distrugere, și care se opune la tot ce se numește ‚Dumnezeu’, sau la tot ce este vrednic de închinare, așa că se va înălța mai presus de ei și se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:1-4 Apoi, după ce a arătat astfel ce va descoperi marea apostazie, face apel la memoria tesalonicenilor astfel: „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?”

În Scriptură se vorbește mai mult despre aceasta, dar nu este nevoie de a cita mai mult aici. Aceasta este suficient pentru a oferi tuturor posibilitatea de a vedea cât de sigur este faptul că apostazia a fost legată de pătrunderea ignoranței lumești, și de amestecarea ei cu cunoștința lui Dumnezeu. Și, pe măsură ce ignoranța lumească – pe nedrept numită „știință” – era introdusă, apostazia creștea. Și când apostazia a câștigat influență în pretinsa Biserică Creștină, a existat numai această influență sub numele creștin a filozofiei și științei grecești de origine păgână – ignoranța grecilor – .

Împotriva acestui rău apostolii au predicat, au scris și au avertizat în tot timpul. Căci ei au văzut consecințele teribile care rezultă numai din slabele începuturi care existau chiar și în zilele lor. Și totuși, în mai puțin de cincizeci de ani de la moartea ultimului dintre apostoli, această apostazie a

devenit atât de proeminentă încât existau școli ale ei care ființau sub nume creștin și care treceau drept școli creștine. Conducătorii acestora, capii acestor școli, au făcut din așa-numita filozofie a lumii standardul lor; și dintre filozofii lumii, îl priveau pe Platon ca fiind „mai inteligent decât toți ceilalți, și în mod deosebit remarcabil în ceea ce privește explicarea Divinității, a sufletului, și a lucrurilor abstracte, într-o astfel de manieră încât se potrivește vederii creștine.” – Mosheim.

Acest lucru a fost cu bucurie adoptat de un mare număr de așa-numiți filozofi și de cei ce-i imitau, care, în acest fel, puteau trece drept creștini fără lepădarea de sine și corectarea vieții interioare care este esențială experienței creștine. Aceeași veche viață păgână putea fi menținută sub numele și mărturisirea creștină. Acest rău a înregistrat un asemenea progres încât nu cu mult înainte, „opinia potrivit căreia învățătura omenească trebuia promovată a fost o chestiune despre care creștinii aveau în mod egal păreri împărțite. Mulți recomandau studiul filozofiei și o familiarizare cu literatura greacă și romană; alții și-au menținut părerea că acestea erau fatale intereselor creștinismului autentic și progresului adevăratei evlavii.

Oricum, cauza literaturii și filozofiei a triumfat încetul cu încetul; iar acei care le-au ales, au câștigat teren, până când, în cele din urmă, au devenit majoritari. Această victorie i s-a datorat influenței lui Origene, care, fiind de timpuriu instruit în noul tip de platonism deja menționat, a amestecat-o, totuși într-un mod teribil, cu principiile pure și mult mai înalte ale doctrinei cerești, și a recomandat-o în modul cel mai cald tinerilor care frecventau lecțiile sale publice. Reputația acestui filozof a crescut zilnic printre creștini; și în proporție cu influența sa care era în creștere, felul său de a explica doctrinele creștine a câștigat autoritate, până când a ajuns aproape unanim împărțit.” – Idem

Poziția lui Origene la acea dată poate fi evaluată după faptul că astăzi el este unul dintre fruntașii Părinților bisericii; și din faptul că „din zilele lui Origene până în ale lui Crisostom (220-400 d.Hr.), nu a existat nici măcar un singur comentator proeminent care să nu citeze mult din lucrările lui” Origene; „el era maestrul chiar și a celor mai ortodocși dintre Părinții din Vest.” „Nenumărați comentatori din acel secol și din următoarele secole, au cercetat metoda lui Origene, cu oarecare deosebiri; iar cei care au cercetat după o metodă mai bună, nu au putut ține piept metodelor sale.”

Dar „această nouă filozofie, adoptată în mod nechibzuit de Origene și alți creștini, a adus un prejudiciu imens creștinătății. Căci a condus pe mulți dintre învățătorii ei să lege multe părți ale religiei noastre, care erau lămurite și simplu de înțeles, de obscurități filozofice; și să adauge preceptelor Mântuitorului nu puține lucruri despre care nu găsim nici un cuvânt în Sfintele Scripturi. ... Creștinilor le-au fost recomandate diferite absurdități și ritualuri inutile, potrivite numai pentru a hrăni superstiția, și din care nu puține le regăsim cu scrupulozitate îmbrățișate chiar de mulți din zilele noastre. Și, în cele din urmă, în următoarele secole, a îndepărtat mințile multora chiar de la creștinism; și a produs diferite feluri de religii, care constau în amestecarea principiilor creștine și platonice. Și cine poate să enumere toate relele și transformările vătămătoare care au rezultat din această nouă filozofie – sau, dacă doriți, din încercare de a reconcilia RELIGIA CEA ADEVĂRATĂ CU CEA FALSĂ?” – Mosheim

Rezultatul a toată această lucrare este exprimat într-un singur cuvânt – „Papalitatea”, așa cum a fost, și așa cum este. Apoi s-a întâmplat un lucru curios, dar logic: pentru a fi „știință”, apostazia a adoptat acea știință păgână, pe nedrept numită „știință”. Apoi, când a umplut lumea cu această ignoranță păgână sub mantaua cunoașterii creștine, iar adevărata știință a simplei descifrări a naturii căuta să fie recunoscută, Papalitatea a anatemitat-o, a interzis-o, și a persecutat-o.

Acea orientare filozofică, după cum a fost arătat, și-a găsit originea în Platon. Însă, în momentul în care înțelegem că Platon era numai portavocea sau continuatorul lui Socrate, care era marele educator grec, fundamentul acestui sistem de educație fiind numai „un scepticism profund și solid,” se poate înțelege cu ușurință că acest nou sistem platonice care a dat naștere la papalitate, nu era nimic altceva decât sistemul de educație grecesc, afișat sub numele creștin, și acceptat drept cunoștință creștină, când de fapt era numai ignoranță păgână.

Și iată „cum” se face că „trebuie să recunoaștem locul suprem al acestui om (Platon) în istoria intelectualității rasei noastre.” Și iată „cum se face că scrierile lui Platon au atras fiecare școală, pe fiecare persoană care iubea meditația, fiecare biserică, fiecare poet, - făcând imposibilă meditația la

anumite niveluri fără sistemul lui de gândire.” Așa se face că „el stă pentru totdeauna între adevăr și mintea fiecărui om, și aproape că a pecetluit limbajul și formele de bază ale gândirii, cu numele și sigiliul său.” – „Oameni Reprezentativi” de Ralf Waldo Emerson, pag. 46. Și, de asemenea, așa se face că „în istoria gândirii și cunoașterii europene din perioada renașterii literelor, numele lui Aristotel a fost fără rival, suprem. ... Chiar s-a întâmplat ca, pentru o bună perioadă de timp, toate scrierile populare, cu excepția celor ale lui Aristotel, n-au mai fost folosite în Europa. ... Toți au găsit în Aristotel bazele cunoștinței. Universități și școli primare au fost fondate în Aristotel.” – Enciclopedia Britanică, articolul „Aristotel.”

Și astfel se face că, pe de altă parte, când creștinismul a renăscut în timpurile moderne, în marea Reformațiune, când Luther a început să predice creștinismul, și să introducă din nou în lume educația creștină, a fost constrâns să-l întâlnească, să-l respingă, și să-l denunțe pe Aristotel, și pe alți învățători ai „filozofiei înșelătoare,” după cum urmează: -

„Nu urmați pe Aristotel, sau pe alți învățători ai filozofiei amăgitoare; ci studiați cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Cel care susține că un teolog care nu este un logician, este un eretic și un aventurier, rostește o propoziție aventuroasă și eretică.”

„Nu există nici o formă de silogism care concordă cu lucrurile lui Dumnezeu.” (Acest punct special va fi văzut cu claritate când se va înțelege că în sistemul grecesc, logica constituia testul adevărului: ceea ce nu poate fi o mai mare greșală.)

„Într-un cuvânt, Aristotel este pentru teologie ca întunericul pentru lumină.”

„Aristotel, acest păgân orb, L-a înlocuit pe Hristos.”

Și din nou, în întregime despre educație: „Mă tem foarte mult că universitățile vor deveni porți largi către iad, dacă nu se va avea grijă într-un mod corespunzător ca Sfintele Scripturi să fie explicate și întipărite în inimile elevilor. Sfatul meu pentru fiecare persoană este de a nu duce copilul într-un loc în care Scripturile nu stăpânesc în mod suprem. Fiecare instituție în care studiile conduc către o desconsiderare a Cuvântului lui Dumnezeu, se dovedește a fi coruptă.”

Iar dubla așezare a ignoranței filozofiei și logicii grecești – Platon și Aristotel – deasupra cunoștinței Cuvântului lui Dumnezeu, a fost aceea care, chiar la începutul acestei renașteri a creștinismului din timpurile moderne, l-a determinat pe Wycliffe să declare că „nu există nici o înțelepciune în gramatică, nici în logică, nici în vreo altă știință care poate fi citată, dar aceasta se poate găsi într-un grad mult mai mare în Scripturi.”

Aceasta a fost esența Reformațiunii. Și cu toate că, pentru creștinii sinceri acest lucru este limpede și adevărat, după moartea lui Luther, când a început să răsară apostazia protestantismului, în mai puțin de o sută de ani, Aristotel a obținut din nou locul de seamă în cele ale învățaturii, iar sistemul de educație grecesc a continuat; astfel că astăzi deține locul suprem atât în școlile Bisericii, cât și în cele ale Statului, chiar și în ținuturile pretins creștine și protestante.

Capitolul 5

„Metoda științifică” a grecilor astăzi

Este sigur că creștinismul, în vremurile vechi, și în perioada renașterii sale din timpurile moderne, a explicat, a susținut, și a proclamat că Biblia, Sfintele Scripturi, Cuvântul lui Dumnezeu, reprezintă singura bază adevărată și suficientă pentru o educație completă a creștinilor. Desconsiderarea acestui principiu în vremurile de început ale creștinismului a dezvoltat papalitatea; iar desconsiderarea acestui principiu în aceste ultime zile ale creștinismului, dezvoltă prin protestantism o repetare a cursului papalității.

Pentru preinșii protestanți de astăzi, Biblia nu reprezintă în adevăratul sens o carte de educație. Știința lumii necredincioase, filozofia și literatura Greciei și a Romei, ocupă un spațiu mai mare decât Biblia în ceea ce este recunoscut de protestantism ca fiind educație. Cel mai înalt curs în colegiu sau la universitate este cel clasic; iar acest curs își trage numele de „clasic” din faptul că elementul proeminent îl constituie literatura Greciei și cea a Romei. Aceasta este valabil și în cazul celor ce studiază pentru a deveni predicatori ai Evangheliei lui Hristos. Dar nimeni nu a încercat să explice cum poate fi acest studiu de ani de zile a literaturii care este fundamental păgână, o pregătire pentru predicarea Evangheliei care trebuie să fie pe deplin creștină.

Nu numai că știința și literatura păgână este preferată Bibliei în educație de către protestantism; dar chiar teoria educației susținută de Socrate, și continuată de Platon și Aristotel, - „îndoiala,” „un scepticism profund și solid,” – este menținută astăzi în educația recunoscută de protestantism, în școală, colegiu, universitate, și chiar în seminarul teologic. Astfel că, publicația „Outlook” din 21 Aprilie 1900, descriind și recomandând „O Reformă Educațională Necesară,” afirmă:

„Procese educaționale din timpul nostru, - posibil din toate timpurile – sunt în mare măsură analitice și critice. Ele constau mai ales în analizarea prezentată elevului pentru cercetare, separarea lor în părțile constituente, cercetarea modului în care au fost alăturate, și analizarea rezultatului, sau a procesului prin care a fost constituit. ... Procesul implică o cercetare, dacă nu un mod sceptic. Îndoiala este pedagogul care conduce elevii către cunoaștere.”

Și în „North American Review” din Aprilie 1900, a fost publicat un articol intitulat „Metoda Științifică în Teologie,” semnat de un profesor de filozofie de la colegiul Union, Schenectady, N.Y. care a fost educat la Amhers și Yale; a petrecut doi ani în studiu filozofic în Germania; iar din 1883 până în 1885 a fost profesor de filozofie în Universitatea Wesleyan. Astfel, fiecare detaliu al acestui articol se constituie într-o garanție că este demn de încredere în ceea ce privește metoda științifică în teologie, iar în acest articol este afirmat:

„Fiecare om, pentru că este om, este înzestrat cu puteri pentru a judeca, iar el este lăsat în această lume pentru a dezvolta și aplica aceste puteri tuturor obiectelor cu care vine în contact. În fiecare sferă de cercetare, el ar trebui să înceapă cu ÎNDOIALA, iar acel elev care a dobândit arta îndoielii, va înregistra cel mai rapid progres. ... Cerem ca fiecare elev în teologie să abordeze subiectul cu precizie, pe aceeași cale pe care abordează oricare altă știință: să înceapă cu ÎNDOIALA.”

Nu se poate nega niciodată că aceasta constituie o simplă repetare în timpurile moderne a teoriei educaționale a lui Socrate. Iar aceasta se aplică nu numai în colegii și universități, ci și în seminarele teologice, unde tinerii se pretinde că sunt educați în „știința care se ocupă cu constatarea, clasificarea, și sistematizarea tuturor adevărilor care pot fi cunoscute despre Dumnezeu, și relația Sa cu universul; știința religiei; adevărul religios, studiat științific.” Aceasta nu numai în colegii și universități, unde oamenii trebuie să fie pregătiți numai pentru chestiunile uzuale ale lumii; ci și în școlile pretins creștine, unde oamenii trebuie să fie pregătiți într-un mod desăvârșit pentru profesia de creștin, și de a fi educatori în cadrul creștinismului.

În fiecare sferă a cercetării, de la elev se așteaptă și este învățat să „înceapă cu îndoiala” în acest studiu al științei „adevărului în ceea ce-L privește pe Dumnezeu.” Și aceasta se întâmplă atunci când însăși adevărul despre Dumnezeu descoperit în propriul Său Cuvânt, este acela că „fără credință este imposibil să-I fim plăcuți;” și „tot ceea ce nu este al credinței, este păcat.” Astfel, de vreme ce Dumnezeu a mărturisit că „fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți” și că „tot ceea ce nu este al credinței este păcat;” și de vreme ce în seminarele teologice pretinse creștine, de la

elev se așteaptă ca „în fiecare sferă a investigației” să „înceapă cu îndoiala,” este sigur că în acel sistem de educație fiecare elev este învățat în mod sistematic să înceapă pe calea pe care este imposibil să-I fie plăcut lui Dumnezeu, și care este singura cale de a păcătui. Și aceasta ca pregătire pentru lucrarea de pastorat în sfera Evangheliei!

Această mărturie autoritară a metodei științifice în teologie arată că în chiar școlile protestante de astăzi, în cadrul cărora se învață în mod deosebit știința cunoașterii de Dumnezeu, procesul se află în directă opoziție cu ceea ce este mărturisit în Cuvânt de Domnul Însuși. Dumnezeu a spus că „cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și (trebuie să creadă) că El este Cel care-l răsplătește pe cel care-L caută cu sârguință.” „Metoda științifică” de educație de astăzi, chiar și în școlile protestante care învață știința lui Dumnezeu, spune în mod inevitabil că cel care vine la Dumnezeu trebuie să se îndoiască că El este, și trebuie să se îndoiască că El este Cel care-l răsplătește pe cel care-L caută cu sârguință.

Rezultatul unui astfel de proces nu poate fi nimic altceva decât un om – fiecare individ pentru el însuși, sau dacă nu, în cele din urmă, un reprezentant pentru toți – care se așază pe sine deasupra lui Dumnezeu; și acolo, stând ca judecător, supune înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu ordinului rațiunii umane.

Aceasta nu este o simplă deducție din citatul de mai sus, cu toate că este evident deductibil din acel citat. De fapt este mărturisit în acest articol, în propozițiile ce urmează imediat după citatul de mai sus: „Cerem ca fiecare elev la teologie să abordeze materia întocmai cu ar aborda oricare altă știință: să înceapă cu îndoiala, și să cântărească cu atenție argumentele fiecărei doctrine, acceptând sau respingând fiecare afirmație, în raport cu balanța probabilităților de a fi pentru sau împotriva ei. Cerem să ,testeze toate lucrurile’ în amănunțime, și astfel să învețe cum să ,rețină ceea ce este bun.’ Credem că chiar și învățăturile lui Isus ar trebui privite din acest punct de vedere, și ar trebui acceptate sau respinse pe temeiul înțelepciunii inerente.”

Astfel, rațiunea fiind așezată deasupra lui Isus Hristos – care este Dumnezeu arătat – pentru a analiza, a critica, a judeca învățăturile Sale, în vederea acceptării sau respingerii, după cum rațiunea îndoielnică a individului va decide – aceasta este realmente așezarea rațiunii deasupra lui Dumnezeu; ceea ce înseamnă a pune rațiunea însăși în locul lui Dumnezeu, ca Dumnezeu.

Urmăriți puțin procesul în sensul lucrării sale, și vedeți cum ajunge azi exact unde Inspirația a declarat că va ajunge în cursul său original și perioada sa de maturitate:

„Elementul cel mare și distinctiv în metoda inductivă este formularea ipotezei, și nu poate fi alcătuită o știință inductivă de nici o culoare, acolo unde aceasta nu este trăsătura esențială.

Atunci, ce trebuie înțeles printr-o ipoteză? Și care este procesul prin care trece mintea pentru a o formula? – o ipoteză este o supoziție, o presupunere, sau suspiciune, despre care este efectul general, care include efectele particulare precizate, sau care este cauza care a determinat apariția efectelor precizate.

Multe pot fi spuse despre condițiile cele mai favorabile pentru alcătuirea unei bune ipoteze; dar ceea ce ne preocupă în mod deosebit în vederea scopului nostru prezent, este faptul că fiecare ipoteză, oricum alcătuită, este întotdeauna produsul imaginației constructive. Toate actele anterioare sunt simple subterfugii pentru strângerea de material pentru imaginație, pentru a fi rearanjat și recombinat într-o nouă creație. ...

De aceea oamenii de știință din toate țările și din toate timpurile, au fost mereu oameni cu o puternică imaginație. Grecii au fost primii mari oameni de știință ai rasei, pentru că ei erau cu mult mai înzestrați cu puteri ale imaginației, decât oricare alt popor. Ceea ce ei au văzut, a provocat aceste puteri și i-a determinat să presupună, să se gândească la lucruri, și să încerce să le explice natura și cauza.”

Aici nu există loc pentru a întreba dacă acest proces a ajuns azi unde a ajuns același proces în vechea Grecie; căci acesta este exact locul în care ajunge în atât de multe cuvinte chiar articolul însuși. Și cum ar putea fi acest proces mai potrivit descris decât felul în care apare în Scriptură, scris direct ca descriind acest proces în vremurile străvechi: „Când l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit; ci au devenit înfumurați în imaginația lor, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Ținându-se ca înțelepți, au devenit proști; și au schimbat slava

Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.” Romani 1:22,23.

Și cum poate fi evitat restul procesului descris acolo (Romani 1:24-32), când același proces este urmat astăzi? Căci chiar și în citatul de mai sus se admite că metoda științifică din teologia de astăzi este identică cu aceea din vechime, în care grecii, „cei mai mari oameni de știință ai rasei,” erau modelul; iar aceasta, „pentru că ei erau cu mult mai înzestrați cu puteri ale imaginației, decât oricare alt popor.” Iar exercitarea acestor „puteri ale imaginației” pe calea arătată mai sus, i-a condus la condiția care este descrisă în restul versetelor din primul capitol din Romani.

Și totuși, acest proces, prin mijloacele „imaginației constructive,” studiază „o nouă creație”! Și cine trebuie să fie creator în această nouă creație? – Nimeni altul decât însuși individul uman, care, prin presupuneri, strânge „material pentru ca imaginația să-l rearanjeze, și să-l recombine într-o nouă creație.” Astfel, aceasta face din om un creator în locul Creatorului.

Urmăriți mai departe procesul științific în teologie, și observați ce ajung să numească cunoștința cei ce-l parcurg:

„În ceea ce privește ipoteza, următorul pas în procesul științific este de a o verifica: iar aceasta se face prin transformarea ipotezei în premiza majoră a unui silogism deductiv, și notând rezultatele. Dacă concluziile coincid cu faptele obținute, cu care am început, ipoteza este probabil cea corectă; iar alte lucruri fiind echivalente, pot fi acceptate ca adevăr stabilit. De la această schemă a metodei științifice, observăm că nu poate fi stabilită nici o metodă inductivă care depășește un grad mare de probabilitate; ceea ce înseamnă că nimeni nu poate fi vreodată absolut sigur că ipoteza pe care o bănuiește reprezintă adevăr veritabil. Toate inducțiile din fiecare știință au astfel bazele lor logice în teoria probabilităților.

Când episcopul Butler a susținut că „probabilitatea este însuși ghidul vieții,” ar fi trebuit să adauge „și nu avem un altul.” ...

Marii gânditori, de la Tales, Platon, și Moise, și-au avut teologiile lor, - explicațiile lor în ceea ce privește originea universului, așa cum l-au înțeles, - și multe din aceste explicații au fost de o valoare extraordinară; dar chiar și sfântul Pavel însuși nu putea fi niciodată sigur că interpretările sale nu erau mai mult decât probabile.”

Aceasta fiind poziția în această privință, cum ar putea fi mărturisit într-un mod mai evident imposibilitatea ajungerii la cunoștință prin această metodă? Rezultatul acestei metode, după cum este aici cu autoritate mărturisit, este într-un mod fidel descris în Scriptură în ceea ce privește chiar timpul nostru, atunci când vorbește despre acei „care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului.” 2 Timotei 3:7

Și dacă acest autor lămurește în mod clar că numai probabilitatea este singura cale pentru cunoaștere, care nu poate fi atinsă niciodată prin acest proces, el merge până la extrem și declară:

„Dacă a existat vreodată pe pământ o astfel de persoană ca Isus, și ce a experimentat El, sunt numai chestiuni ce țin de dovezi istorice. Și după cum tot ceea ce depinde de dovadă este o chestiune de probabilitate, și în acest caz trebuie să fie la fel.”

Și unde ajunge procesul în final? Care este finalul?

„Într-un sens sigur, mintea face un salt în întuneric: literalmente trece *per saltum* (cu ajutorul unui salt) de pe tărâmul cunoștinței, pe tărâmul necunoscutului.”

Iar acesta este exact locul în care ajunge acest proces, și acesta a fost finalul său în vremurile străvechi, când la Atena, izvorul acestei teorii a educației, au ridicat un monument al ignoranței lor, cu inscripția sa: „UNUI DUMNEZEU NECUNOSCUȚ.”

Dar acesta nu este procesul creștin, și acesta nu este finalul procesului creștin. În procesul creștin, credința, care este darul lui Dumnezeu, acceptă adevărul lui Dumnezeu; și astfel, în minte și în inimă este desăvârșită „o nouă creație.” Iar Creatorul, în această nouă creație, este Dumnezeu Însuși, manifestat prin Isus Hristos Domnul nostru, de Duhul Sfânt. Și prin aceasta, în adevăratul sens, mintea face un salt nu „în întuneric,” ci în lumină. Cu adevărat, „literalmente, trece *per saltum*,” nu „de pe tărâmul cunoștinței, pe tărâmul necunoscutului,” ci de pe tărâmul necunoscutului, tărâmul ignoranței, pe tărâmul cunoștinței, cunoștinței sigure, chiar cunoștinței lui Dumnezeu. Căci noi „cunoaștem pe Cel ce este adevărat, și noi suntem în Cel ce este adevărat,

adică în Fiul Său Isus Hristos.” 1 Ioan 5:20

Și atunci, nu demonstrează aceasta că lumea în timpurile de față și prin chiar aceste lucruri, aproape că a atins punctul la care ajunsese în vremurile străvechi, când, lumea prin înțelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, și s-a îndepărtat de viața lui Dumnezeu prin ignoranța sa? Și nu suntem de aceea noi în vremea când, în înțelepciunea lui Dumnezeu, I-a plăcut lui Dumnezeu ca „prin nebunia predicării” – predicării lămurite, simple, cu putere a Evangheliei lui Isus Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu – „să-i salveze pe cei ce cred”?

Nu este adevărat că „nu avem un alt ghid al vieții” decât „teoria probabilității.” Noi avem ca și ghid al vieții convingerea adevărului, în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Isus Hristos, care El Însuși este „Adevărul,” prin Spiritul lui Dumnezeu, care este chiar „Spiritul adevărului.”

Nu este adevărat că „însuși sfântul Pavel nu putea fi niciodată sigur că interpretările sale nu erau mai mult decât probabile.” Căci interpretările lui Pavel nu erau altceva decât predicarea adevărului lui Dumnezeu, venit de la Dumnezeu. Și nu numai Pavel, dar și oricare alt creștin poate fi sigur că Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl primește, este siguranță. Iar această siguranță a cunoașterii adevărului, el o găsește nu prin inteligență călăuzit de îndoială, ci prin descoperirea adevărului.

Dacă a existat vreodată pe pământ o asemenea persoană ca Isus, și ce a experimentat El, sunt cu mult mai mult decât simple „chestiuni ce țin de dovadă istorică.” Și nu este adevărat că „aceasta trebuie să fie” numai o chestiune de probabilitate. Fiecare creștin știe că Hristos a trăit în această lume, și că a fost crucificat și că a murit și că a înviat din nou, și că El trăiește astăzi. Căci fiecare creștin știe prin cunoașterea veritabilă a descoperirii și experienței că Isus este familiarizat cu fiecare amănunt al acestei vieți în trup. Fiecare creștin știe că Isus a fost crucificat; pentru că el însuși a fost crucificat împreună cu El. Fiecare creștin știe că Isus a murit, pentru că el însuși a murit împreună cu El. Și fiecare creștin știe că Isus, fiind înviat din morți, trăiește azi; căci el însuși trăiește împreună cu El. Iar aceasta nu este în nici un sens o bănuială, sau o ipoteză. Este o chestiune care ține chiar de adevăr, este siguranța cunoașterii.

Dar aceste lucruri simple pe care fiecare creștin le cunoaște, și care nu sunt altceva decât A B C-ul creștinismului, demonstrează că adevărul creștinism, și chiar lumea pretins creștină de azi, sunt în desăvârșită opoziție cu metoda de educație a lumii. Iar aceste afirmații despre metodele de educație de azi, metode recunoscute chiar și de bisericile protestante, arată că îndoiala, în loc de a fi ceea ce se pretinde, „pedagogul care conduce la cunoaștință,” pe baza mărturiei urmașilor ei, este ceea ce este în adevăr, piedica reală și aleasă a întregii cunoașteri.

Acest punct de vedere o prezintă ca fiind o „problemă a educației” care „necesită să fie rezolvată imediat de educatorii noștri” – „problema cum poate fi religia păstrată și promovată în timp ce educația este câștigată.” Acest lucru este extrem de adevărat. Dar acea problemă nu poate fi niciodată rezolvată prin nici o metodă de educație în cadrul căreia îndoiala joacă vreun rol, căci îndoiala pur și simplu subminează întreaga religie adevărată. Credința, credința este elementul principal al adevăratei educații. Numai printr-o educație în cadrul căreia credința constituie începutul, procesul și sfârșitul, se poate rezolva „problema cum poate fi religia păstrată și promovată în timp ce educația este câștigată.” Iar aceasta o va rezolva; căci aceasta este educație creștină.

Cu siguranță că astăzi este nevoie, și este o nevoie urgentă, de o reformă educațională. Și, de vreme ce procesul educațional de astăzi este unul în cadrul căruia îndoiala este începutul, cuprinsul și finalul, este sigur că numai adevărata reformă educațională potrivită pentru acest timp, este una în care credința este începutul, cuprinsul și sfârșitul; și acea credință, credința lui Isus Hristos, credința care îl face în stare pe cel ce o exercită să cuprindă, să înțeleagă, și să cunoască adevărul, și numai adevărul – adevărul așa cum este în Isus.

Prin aceasta nu înțelegem că grecii erau absolut ignoranți în toate lucrurile. Sunt multe lucruri pe care le-au învățat asemenea copilașilor. Sunt multe lucruri valoroase legate de observare și experiență pe care ei le-au cunoscut. Dar în ceea ce constituia filozofia și știința lor, care pentru ei constituia înțelepciune extraordinară și cunoaștință – în aceasta ei erau absolut ignoranți. Și ceea ce pentru ei constituia înțelepciune extraordinară și cunoaștință, dar care în adevăr era ignoranță

desăvârșită – aceasta trebuia să constituie miezul tuturor celorlalte lucruri și să le ofere înfățișarea ignoranței. Ceea ce constituia un adevăr simplu și ușor de înțeles, că A este A, nu era îngăduit a rămâne o cunoștință lămurită și simplă, ci mai întâi trebuia să fie pusă la îndoială, și apoi, prin intermediul procesului ipotezei, premizei și concluziei, și apoi o nouă premiză și concluzie, trebuia gândită până la concluzia finală, și astfel „demonstrată.” Și astfel, ceea ce era adevăr simplu și ușor de cunoscut numai dacă era crezut, a fost umbrit și cu desăvârșire stricat de gândirea lor îndoielnică și sceptică. Astfel, adevărul, credința și cunoștința au fost anihilate; și în locul lor a fost folosită minciuna, îndoiala și ignoranța. Ei „au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu ... Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor ticăloase, ca să facă acele lucruri care nu sunt ușor de făcut, fiind plini de orice fel de nelegiuire.” Romani 1:25-29

Este nimerit să întrebăm: Ce a reușit să facă educația grecească pentru greci, atât pe moment cât și până în final?

Nu se poate niciodată nega că, din punct de vedere mental, educația grecească i-a ridicat pe greci până la cel mai înalt punct care a fost vreodată atins în această lume în ceea ce privește educația omenească. Limba greacă a fost dezvoltată de gândirea grecească până la punctul în care a depășit toate limbile omenești în ceea ce privește capacitatea și ușurința de a exprima aspecte fine ale gândirii. Despre aceasta s-a spus pe bună dreptate că „schițează cu ușurință deosebiri atât de subtile, încât se pierd în orice altă limbă. Trasează contururi acolo unde toate celelalte instrumente ale gândirii ratează.”

În artă, fie că este vorba despre sculptură sau arhitectură, educația grecească a dezvoltat un standard care nu a fost egalat niciodată în lume. În cultura fizică, dezvoltarea înfățișării umane de asemenea, educația grecească a atins cel mai înalt nivel la care a ajuns vreodată o națiune.

Toate acestea le-a făcut în mod incontestabil educația grecească pentru greci. Dar ce a făcut pentru ei din punct de vedere moral? Realizările mentale care au dus la dezvoltarea tuturor limbilor umane, cea mai perfecționată îndemânare în artă, și simetria desăvârșită a formei umane, - ce au făcut aceste realizări în vederea dezvoltării caracterului? Toată lumea știe că rezultatele acestui aspect nu pot fi pe deplin consemnate în această carte fără a risca să fie confiscată de poliție; și fără a-l predispuce pe autor la acuzare pentru punere în circulație de literatură obscenă.

Este imposibil să pășești printre ruinele artei grecești fără a fi în mod constant deranjat de portretizarea perpetuă și chiar zeificarea beției și poftei, în diferite opere minunate. În versuri, cea mai înaltă formă a aceluși limbaj minunat, este la fel. Poezii grecești au dezvoltat o mitologie în cadrul căreia dumnezeii sunt înfățișați ca îngăduind mereu bazele pasiunilor omenești, și în cadrul cărora fiecare idee despre divinitate a fost coborâtă la cel mai de jos nivel al umanității.

Și ce a făcut această educație – literatura, arta, cultura fizică, tot ceea ce a produs – pentru poporul roman care a adoptat-o? Cât de adâncită în păcat era Roma înainte de a se extinde în Grecia, totuși acestui păcat i s-a dat un impuls și mai puternic prin ceea ce au preluat de la greci. Romani 1:21-32 este o descriere a ambelor. Iar omenirea cunoaște consecințele finale – Grecia și Roma au pierit cu desăvârșire, astfel încât nu a mai rămas nimic. Cei din Grecia de azi nu sunt greci; națiunea greacă de azi nu este greacă. Cei din Roma nu sunt romani. Omenirea știe că Grecia și Roma au fost anihilate de potopul de barbari din pădurile sălbatice ale Germaniei. Iar când acest potop de barbarism a măturat Grecia și vestul Romei, viciile stilului de viață chiar și ale clasei de sus, au fost vizibile pentru a provoca roșirea obrajiilor de fier ale germanilor. Un scriitor al vremii a declarat: „Suntem mai răi decât barbarii și păgânii. Dacă saxonii sunt sălbatici, francii lipsiți de credință, goții inumani, alemanii bețivi, hunii triviali, sunt astfel datorită ignoranței lor, nici pe departe de condamnat ca noi care, cunoscând poruncile lui Dumnezeu, comitem toate aceste crime.

Voi, romani, creștini și catolici, vă înșelați frații, îi asupriți pe săraci, vă irosiți viețile pentru spectacolele mizere și păgâne ale amfiteatrului, și vă scâlțați în imoralitate și beție. Barbarii, în același timp, cu toate că or fi păgâni sau eretici, oricum, sălbatici față de noi, sunt dreți și cinstiți în legăturile lor unul cu altul. Cei din același clan și care aparțin de același neam, se iubesc unul pe altul cu o dragoste neprefăcută. Mizeriile teatrului sunt necunoscute printre ei. Multe din triburile lor nu se găsesc sub jugul contaminării beției; și printre toți, cu excepția alemanilor și hunilor,

castitatea este lege.”

Acesta fiind rezultatul ultim al educației grecești atât pentru Grecia care se află la originea ei, cât și pentru Roma, atât pentru păgâni cât și pentru „creștinii” care au adoptat-o; iar acest rezultat fiind în exclusivitate o consecință a imoralității fundamentale a acestei educații; a demonstrat pentru totdeauna lumii inutilitatea fundamentală și incapacitatea a tot ceea ce pretinde a fi educație și în cadrul căreia caracterul nu este singura țintă.

Nimicirea fiind rezultatul educației grecești, atât pentru greci cât și pentru romani, care altul poate fi rezultatul într-o societate sau într-o națiune care adoptă în educație metoda grecească, și în cel mai înalt și onorabil curs al educației, literatura greacă și romană?

Capitolul 6

Separarea creștinismului de stat

Adoptarea teoriei grecilor despre educație de către Biserica apostată, a condus la unirea Bisericii cu Statul, și la completa ruină a Statului. Principiul creștinismului îl reprezintă desăvârșita despărțire a religiei de Stat. Creștinismul recunoaște dreptul Statului de a exista deosebit de Biserică, și pretinde ca Biserica să existe deosebită de Stat.

Biserica și Statul ocupă două domenii distincte și diferite. Domeniul Bisericii este cel moral; domeniul Statului este cel civil. Domeniul Bisericii este viața lăuntrică a omului, și lumea care va veni; domeniul Statului este viața materială a omului, și lumea care este acum.

Statul corect constituit, și perseverent în domeniul său, nu se va amesteca niciodată în treburile Bisericii; și, de fapt, nici un Stat nu s-a amestecat vreodată în treburile Bisericii, decât atunci când și-a părăsit domeniul și și-a asumat veșmântul religiei. Biserica, rămânând în domeniul său, nu va avea niciodată vreun amestec în interesele Statului; și, de fapt, Biserica nu a făcut niciodată aceasta, decât atunci când și-a părăsit domeniul, urcându-se pe tronul puterii civile și luându-și libertatea de a mânuși sabia Statului.

Statul, în domeniul său și pentru sine, are dreptul de a stabili un sistem de educație, care, în natura lucrurilor, trebuie să aparțină acestei lumi. Biserica, în domeniul său, trebuie să mențină educația creștină.

Statul, în stabilirea și dirijarea unui sistem de educație care să i se potrivească, nu poate să pretindă ca Biserica să abandoneze creștinismul. Biserica, în domeniul său, menținând educația creștină, nu poate cere Statului să abandoneze acel sistem de educație pe care l-a adoptat; și nu trebuie să se lupte împotriva Statului pentru sistemul pe care acesta și l-a ales, mai mult decât trebuie s-o facă pentru oricare alt lucru care privește Statul în exclusivitate.

Guvernul Statelor Unite este singurul din lume care a fost fondat pe principiul enunțat de Isus Hristos în ceea ce privește guvernarea civilă – despărțirea totală a religiei de Stat. „Nimeni nu s-a gândit să reabiliteze religia pentru conștiința omului, până când o voce din Iudeea, făcând să se ivească zorile celei mai mari epoci din viața omenirii prin stabilirea unei religii pure, spirituale și universale pentru întreaga omenire, a poruncit să se dea Cezarului numai ceea ce este al Cezarului. Regula a fost susținută de-a lungul copilăriei Evangheliei, în beneficiul tuturor oamenilor. Această religie nu a fost degrabă acceptată de capul Imperiului Roman, ci a fost deposedată de caracterul ei universal, și înrobite de o legătură nesfântă cu Statul nesfințit. Și astfel, s-a continuat până când noua națiune – ultima pângărită de hrana sterilă a secolului optsprezece, credincios de frunte al creștinismului dintre toate popoarele tuturor veacurilor, descendentul de seamă al Reformei în cele mai pure forme ale sale – când s-a stabilit un guvern pentru Statele Unite, REFUZÂND SĂ TRATEZE CREDINȚA CA O CHESTIUNE CARE TREBUIE SĂ FIE SUBORDONATĂ UNUI TRUP COLECTIV, SAU AVÂND CA ȘI CAP UN MONARH SAU UN STAT.” - George Bancroft.

SEPARAREA CREȘTINISMULUI DE STAT

Cel care a întemeiat Statele Unite, a declarat în mod lămurit că, în ceea ce privește acest principiu fundamental al separării religiei de Stat, ei acționau „pe baza principiilor pe care Evanghelia a fost pentru prima dată propovăduită, și pe baza cărora a fost realizată Reforma din Catholicism.” Ei au declarat: „Susținem ca adevăr fundamental și de necontrazis că ,religia, sau ceea ce datorăm Creatorului nostru și maniera în care aducem aceasta la îndeplinire, poate fi dictat numai de rațiune și încredințare, nu prin forță sau violență.’ Astfel că, religia fiecărui om trebuie lăsată pe seama încredințării și conștiinței fiecărui om, și este dreptul fiecărui om de a o exercita după cum încredințarea și conștiința îi dictează. Acest drept este, în natura sa, un drept inalienabil; este inalienabil pentru că părerea oamenilor care depinde numai de dovezile cântărite în mințile lor, nu poate urma ordinul altor oameni. Este inalienabil de asemenea, pentru că ceea ce aici este un drept față de oameni, constituie o datorie față de Creator.

Este datoria fiecărui om de a aduce Creatorului numai acea închinare care el crede că este acceptabilă înaintea Sa. Această datorie este înaintea cerințelor societății civile, atât în ceea ce privește timpul, cât și gradul de obligativitate. Înainte ca vreun om să fie considerat un membru al societății civile, trebuie să fie considerat un supus al Guvernatorului universului; iar dacă un membru al societății civile care intră în orice societate subordonată, trebuie ca întotdeauna s-o facă cu o rezervă a datoriei sale față de autoritatea generală, cu atât mai mult trebuie ca fiecare om care devine un membru al oricărei societăți civile particulare, s-o facă cu reținerea loialității față de Suveranul universului. De aceea noi susținem că în ceea ce privește chestiunile legate de religie, nici un drept al omului nu este limitat de instituția societății civile; iar religia este pe deplin absolută de sfera ei de influență.”

Pe parcursul existenței sale, Statele Unite au dezvoltat și stabilit un sistem de educație. Principiul pe baza căruia este fondat acest sistem de educație este recunoscut a fi, în această privință, principiul pe baza căruia națiunea a fost fondată – separarea religiei de Stat; de aceea religia nu trebuie să fie predată în școlile Statului. La acest principiu, cu toate că a fost violat de fapt, au aderat o parte din State. Însă BISERICA nu a aderat la acest principiu; cu adevărat, cu greu îl recunoaște. În general ea a consimțit la aderarea Statelor la acest principiu, dar ea nu a aderat sub nici o formă la principiul ca Biserica să nu adopte o metodă lumească în educație. Dar toată această istorie este mărturisită atât de fidel de Guvernul Statelor Unite, încât nu avem nevoie să mai înaintăm în a-l defini.

În Raportul Anual despre Educație al Comisionarului Statelor Unite pentru anul școlar 1896-1897, Guvernul Statelor Unite a făcut în mod clar deosebirea dintre metoda de educație lumească, și cea religioasă; o deosebire în deplină concordanță cu principiile creștinismului, și cu principiile fundamentale pe baza cărora a fost fondat Guvernul Statelor Unite.

În primul rând, despre școlile lumești: -

„Școlile lumești oferă o instruire reală. Ele predau matematicile, științele naturale, istoria și limba. Cunoașterea realității poate fi exactă și corectă, și de asemenea, o cunoaștere similară a principiilor. Activitatea individuală a elevului este, mai presus de toate, cerută de profesorul școlii lumești. Elevul nu trebuie să accepte lucrurile pentru că sunt susținute de o autoritate; ci, prin propria sa activitate, trebuie să probeze și să verifice ceea ce i s-a spus. El trebuie să urmărească demonstrațiile matematice, și să le observe necesitatea. El trebuie să învețe metoda de a cerceta faptele, mai ales în ceea ce privește știința și istoria. Spiritul școlii lumești vine de aceea să lumineze, cu toate că nu până la cel mai înalt nivel. Dar cunoștința sa tinde să facă din ce în ce mai dificilă încrederea în autoritate pentru mintea tânără.”

Apoi, despre educația religioasă: -

„Este evident că educația religioasă, în oferirea tinerilor a celor mai mari rezultate în gândire și viață, trebuie să accepte forma autorității, și nu să încerce a împrumuta metodele matematicii, științei și istoriei de la școala lumească. Un asemenea împrumut va rezulta în a oferi tinerilor o încredere îngâmfată în hotărârea propriilor lor raționamente imature. Ei vor deveni plini de sine și mărginiți. Este bine ca copilul să aibă încredere în propriul său intelect în ceea ce privește tabla înmulțirii și regula de trei simplă. Este bine să învețe regulile și toate excepțiile în sintaxa latină și să le verifice în autorii clasici; dar nu trebuie să-i fie permis să citeze dogmele religiei, și să formeze concluzii nerespectuoase referitor la raționalitatea lor.”

Aceasta constituie un raționament excelent privitor la modul și motivul pentru care religia să fie predată în școlile publice; motivul pentru care educația religioasă nu poate fi adoptată de Stat. Și oferă de asemenea un motiv excelent pentru care Biserica, în educația sa – „educația religioasă” – nu poate împrumuta, și cu atât mai puțin adopta, metodele școlii lumești.

a) „Activitatea individuală a elevului este, mai presus de toate, cerută de profesorul școlii lumești.” Dar, în cadrul creștinismului, în locul activității individuale a copilului sau a persoanei mature, este pretinsă, înainte de toate, predarea de sine și golirea de sine. „Dacă vrea cineva să fie ucenicul Meu, să se nege pe sine, și să-și ia crucea, și să Mă urmeze.” „Să fie în voi mintea aceasta care era și în Isus Hristos; care, fiind în forma de Dumnezeu, nu a găsit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu,” „ci S-a golit pe Sine Însuși.”

b) În școala lumească „elevul nu trebuie să accepte lucrurile pentru că sunt susținute de o autoritate.” Dar în creștinism, în educația creștină, atât elevul cât și profesorul „trebuie să accepte forma autorității.” Aceasta pentru că Dumnezeu este Autorul simțului religios din om și al creștinismului care este singurul complement adevărat al simțului religios; iar Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea în cadrul creștinismului. Iar Dumnezeu este suprem în toate lucrurile. Când a vorbit El, totul a luat sfârșit. Aceasta este autoritate, chiar esența autorității: nu numai pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, ci pentru că este adevăr absolut. Iar adevărul absolut este cea mai înaltă autoritate posibilă, și trebuie acceptat ca autoritatea care este. Isus Hristos, care este Adevărul, „a vorbit ca Unul care are autoritate, și nu asemenea scribilor.” Cuvântul Său era ca de la Unul care avea autoritate, nu pentru că ar fi deținut vreo poziție de autoritate, ci datorită adevărului absolut care era exprimat în Cuvântul pe care îl rostea. Toate autoritatea în cer și pe pământ I-a fost dată, pentru că El avea tot adevărul în cer și pe pământ.

c) „Spiritul școlii lumești,” cu toate că deține „lumină,” dar nu de „cel mai înalt nivel;” în timp ce pe de altă parte, „este evident că educația religioasă” oferă „cele mai mari rezultate în gândire și viață.”

d) Educația școlii lumești „tinde să facă din ce în ce mai dificilă încrederea în autoritate pentru mintea tânără.” De aceea, de vreme ce educația școlii lumești tinde să facă din ce în ce mai dificilă încrederea în autoritate pentru mintea tânără; și de vreme ce educația religioasă trebuie să accepte forma autorității, rezultă în mod evident că adoptarea spiritului școlii lumești în educația religioasă reprezintă nici mai mult nici mai puțin decât subminarea refugiului educației creștine.

e) De aceea este un sfat înțelept acela al Guvernului Statelor Unite ca, în educația religioasă, să nu se „împrumute metodele matematicii, științei și istoriei de la școala lumească.” Iar aceasta, în vederea următorului motiv excelent, și anume că „un asemenea împrumut va rezulta în a oferi tinerilor o încredere îngâmfată în hotărârea propriilor lor raționamente imature. Ei vor deveni plini de sine și mărginiți.”

Fiecare creștin dorește ca copiii săi să primească o educație creștină. Și bineînțeles că nici un creștin care dorește bunăstarea copiilor săi, nu va îngloba în mod conștiincios în educația lor ceea ce va rezulta în a le oferi o încredere îngâmfată în hotărârea propriilor lor raționamente imature, și ceea ce îi va face plini de sine și mărginiți. De aceea, cu siguranță că, datorită necunoașterii principiilor și a rezultatelor dezastruoase ce decurg din nerespectarea lor, conducătorii și profesorii Bisericii au urmat în educație calea despre care Guvernul Statelor Unite avertiza; și anume, adoptarea metodei lumești în educația religioasă. Căci același raport continuă: -

„Cunoscând organizarea sistematică a școlilor lumești și metodele de predare îmbunătățite, liderii Bisericii s-au străduit să perfecționeze metodele religioase de instruire a tinerilor. Ei au întâmpinat următoarele pericole care sunt pe calea lor: -

În primul rând, pericolul adoptării în religie a metodelor de instruire care erau potrivite și indicate numai pentru pregătirea lumească; în al doilea rând, selecționarea materialului religios pentru studiu, care nu a condus în maniera cea mai directă către religia vitală, cu toate că putea lua rapid o formă pedagogică.”

Școala duminicală nu a fost suficient protejată de întreaga autoritate religioasă în ultimii ani ai istoriei împotriva acestui pericol al subminării, sau slăbirii, PRIN INTRODUCEREA METODELOR ȘCOLILOR LUMEȘTI, care pune tot accentul pe propria activitatea a copilului. Un mare număr de profesori religioși, mulți inteligenți și zeloși în evlavie lor, caută o din ce în ce mai mare adoptare a metodelor școlii lumești.

Pe de altă parte, temele pregătirii religioase au fost determinate în deosebi de nevoile metodei școlii lumești. Această metodă nu este adaptată pentru a preda adevărul mistic. Ea caută pretutindeni lucruri clare și în special rezultate matematice. Dar aceste rezultate, cu toate că pot fi găsite pretutindeni în știință și matematici, sunt cele mai nepotrivite pentru a constitui obiectele religiei. Așadar, s-a întâmplat că în procesul de îmbunătățire a metodelor școlii de duminică, din ce în ce mai multă atenție s-a acordat istoriei și geografiei Vechiului Testament, și din ce în ce mai puțină chestiunilor de doctrină ale Noului Testament.

a) „Introducerea metodelor școlii lumești” în educația creștină a creat pericolul „subminării și

slăbirii întregii autorități în religie.” Și, împotriva acestui pericol, chiar „școala de duminică nu a fost suficient de protejată în ultimii ani ai istoriei.” Și atunci ce se întâmplă cu educația religioasă a copiilor creștinilor din Statele Unite din afara școlii de duminică?

b) S-a căutat „din ce în ce mai mult înglobarea metodelor școlilor lumești,” chiar în educația religioasă din cadrul școlii de duminică. Și atunci ce se întâmplă cu educația religioasă a copiilor creștinilor care nu sunt la școala de duminică?

c) „Temele pregătirii religioase,” chiar și în școala duminicală, „au fost determinate în deosebi de nevoile metodei școlii lumești,” care metodă „nu este adaptată pentru a preda adevăr mistic;” iar rezultatele ei „sunt cele mai nepotrivite pentru a constitui obiectele religiei.” Și atunci ce se întâmplă cu temele și metodele din cadrul pregătirii religioase a copiilor creștinilor care nu sunt la școala de duminică?

Când pretinsa Biserică Protestantă și-a uitat adevărata ei bază creștină în educație și a adoptat temele și metodele educației lumești, nu a înaintat ea în acea zi pe calea apostaziei originale prin adoptarea temelor și metodelor educației lumești? Și făcând astfel, nu a înaintat tot la fel de mult Biserica Protestantă pe calea unirii Bisericii cu Statul care rezultă în aceleași consecințe ca și în timpurile străvechi? Și cu toate acestea, cum poate Statul să scape de ruina sigură care trebuie să derive din această apostazie și unire a Bisericii cu Statul, tot la fel de sigur cum a decurs din acea apostazie și unire a Bisericii cu Statul din vremurile străvechi, căreia aceasta îi este o paralelă atât de fidelă și asemănătoare?

Capitolul 7

Dreptul Bibliei la locul suprem în educația creștină

Din dovada prezentată de Guvernul Statelor Unite este clar că, pentru bunăstarea atât a Bisericii cât și a Statului în această națiune, se cere din partea pretensei Biserici creștine o educație care să fie creștină. Documentul publicat de Guvernul Statelor Unite, din care am citat, nu este altceva decât un apel, un apel puternic, pentru ca conducătorii și profesorii Bisericii să se așeze pe terenul unei educații creștine care să fie cu adevărat religioasă, în loc de a fi „din ce în ce mai mult o adaptare la cea lumească.”

Și când istoria a demonstrat că atunci când Biserica adoptă metoda lumească de educație aceasta rezultă numai în ruina Statului și înălțarea Bisericii peste acea ruină într-o putere eclesiastică mondială, o împărăție teocratică mondială, având cel mai teribil caracter opresiv dintre toate puterile care au existat vreodată pe pământ; nu este cel mai bun lucru pentru Stat și pentru societatea umană ca întreg, ca Biserica să fie chemată de pe acest tărâm lumesc, înapoi la tărâmul ei de drept, tărâmul religiei creștine în puritatea și sinceritatea ei, și la educația care este în întregime a ei ca adevărata și sincera Biserică creștină?

Această educație, pentru a fi creștină, trebuie să-și găsească sursa numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt trebuie să constituie baza, inspirația și ghidul la fiecare pas al studiului. Și trebuie să existe o astfel de credință adevărată și o astfel de încredere desăvârșită în acest Cuvânt ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței; și mai trebuie să existe și un studiu profund al acestui Cuvânt, iluminat de Spiritul Divin; pentru ca să se vadă limpede că, cu adevărat „nu există nici un gram de ingeniozitate în gramatică, nici în logică, nici în vreo altă știință, dar aceasta se poate găsi într-un grad mult mai mare în Scripturi.” Aceasta o va face cu adevărat lumina lumii.

Căci pentru oricine, a mărturisi că privește Biblia ca fiind exact ceea ce este – Cuvântul lui Dumnezeu – și în același timp nu face din Biblie cartea de căpătâi în educație, acestea sunt două lucruri care nu se prea potrivesc.

Biblia pretinde a fi Cuvântul lui Dumnezeu. Se prezintă omului ca și Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu este acceptată și privită ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, atunci ea nu este mai mult decât oricare altă carte obișnuită. A crede Biblia înseamnă a o accepta ca și Cuvântul lui Dumnezeu; căci aceasta este singura pretenție pe care o are Biblia despre sine. A nu accepta Biblia ca și Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a nu crede Biblia deloc.

Dar cum pot oamenii ști că ea este Cuvântul lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare pe care o ridică mii de oameni.

Ei întrebă: „Ce probă există, unde este dovada că ea este Cuvântul lui Dumnezeu?”

Există dovadă, - dovadă pe care orice om o poate avea, - dovadă care este convingătoare și satisfăcătoare. Și atunci, unde este aceasta? Haideți să vedem!

Fiind Cuvântul lui Dumnezeu, numai unde putem găsi dovada despre acest lucru? Unde ne așteptăm să găsim o astfel de dovadă?

Există cineva care să aibă cunoștință mai mare decât Dumnezeu, sau există vreo autoritate mai mare decât El, la care să putem apela? – Cu siguranță că nu. Căci oricine ar fi Dumnezeu, nu poate exista o autoritate mai înaltă, nu poate exista cineva cu o cunoștință mai mare.

Să presupunem atunci că L-am întreba pe Dumnezeu dacă acesta este Cuvântul Lui. Chiar dacă, presupunând că dincolo de Biblie, El ne-ar răspunde în aceste cuvinte: „Biblia este cuvântul Meu,” nu am avea ca dovadă decât cuvântul Său.

Dar noi avem deja lucrul acesta, repetat iară și iară; deci, chiar și atunci nu am avea o altă dovadă în plus față de cele pe care le avem acum din abundență; iar dovada nu ar fi nicidecum diferită; căci ar fi dovada cuvântului Său, iar pe aceasta deja o avem.

De aceea, adevărul este că Cuvântul lui Dumnezeu poartă în el însuși dovada că este Cuvântul lui Dumnezeu. Și este imposibil să fie altfel.

Dacă Dumnezeu n-ar fi rostit nici un cuvânt către familia umană, și ar trimis instant azi un mesaj

tuturor oamenilor în propriile lor limbi, acel cuvânt, fiind cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui să poarte în el însuși dovada că este cuvântul lui Dumnezeu; căci oamenii nu ar putea să pretindă un altul, pentru că nu există o altă persoană a cărei cunoștință sau autoritate este superioară Acesteia. Iar acel cuvânt, purtând în el însuși dovada că este cuvântul lui Dumnezeu, toți ar putea obține această dovadă prin acceptarea sa ca și cuvântul lui Dumnezeu. Toți cei care au făcut aceasta, știu că este cuvântul lui Dumnezeu; căci ei au dovada în cuvânt, și prin acceptarea sa, în ei înșiși.

Aceasta este exact poziția pe care Biblia o ocupă față de oamenii acestei lumi. Vine ca și Cuvântul lui Dumnezeu. Și astfel, trebuie să poarte dovada în el însuși; căci nu ar putea să existe o dovadă mai înaltă sau mai bună. Oricine îl primește ca și Cuvântul lui Dumnezeu, primește în el însuși dovada că el este Cuvântul lui Dumnezeu. Și astfel este scris: „atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.” 1 Tesaloniceni 2:13.

„Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi.” 1 Ioan 2:8

Și din nou: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” Ioan 7:16,17.

Astfel, cel care acceptă Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, găsește dovada că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Cel care nu acceptă Cuvântul, nu poate avea dovada. Prin respingerea Cuvântului, el respinge dovada; pentru că dovada este în Cuvânt.

Pentru a face această chestiune mai lămurită, dacă va fi cu putință, mai ales pentru cei care nu știu că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, vom presupune, de dragul situației, că Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu, și că Dumnezeul Bibliei nu este adevăratul Dumnezeu. Să presupunem astfel că L-am găsi pe adevăratul Dumnezeu, și L-am întreba dacă Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; și să presupunem că El ar spune: „Nu este Cuvântul lui Dumnezeu.” Atunci nu am avea decât cuvântul Său; și singura cale de a cunoaște dacă acest răspuns este adevărat sau nu, este prin a-l crede, prin a-l accepta ca și cuvânt al lui Dumnezeu.

Astfel că, singura cale posibilă prin care o persoană ar putea ști cu certitudine că Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu îi spune aceasta, singura cale prin care ar putea fi sigur – singura dovadă pe care ar putea-o avea – ar fi prin a crede acel Cuvânt.

Dar nu există nici un cuvânt al lui Dumnezeu care să spună că Scripturile nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu; dar avem Cuvântul lui Dumnezeu care spune că Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Căci Cuvântul lui Dumnezeu poartă în sine dovada că este Cuvântul lui Dumnezeu; și fiecare suflet care-l va primi ca ceea ce este, va avea dovada. Dovada va fi lămurită celui care crede Cuvântul.

Astfel că Biblia, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, reprezintă cunoștința supremă și autoritatea supremă în fața oricărui subiect care este adevărat. Nu poate exista o cunoaștere mai adevărată decât cea a lui Dumnezeu; nu poate exista o autoritate mai înaltă decât cea a Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, pe cât de sigur este că Biblia este cu adevărat o carte de educație, pe atât de sigur este că ea reprezintă Cartea supremă în materie de educație. Iar Biblia este o carte numai de educație. Autorul ei se prezintă pe Sine ca fiind Învățătorul oamenilor: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te învăț ce este de folos.” „Și ei vor fi învățați de Dumnezeu.”

Cel prin care a venit Cuvântul și care este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, îi cheamă pe toți oamenii la El pentru a învăța: „Veniți la Mine toți ... Învățați de la Mine.” Prin chiar faptul că îi cheamă pe toți oamenii la Sine pentru a învăța de la El, se prezintă pe Sine ca fiind Învățătorul tuturor. El este marele Învățător „trimis de Dumnezeu.”

Și acești doi Învățători Supremi au oferit Spiritul Sfânt, și pe Ei Înșiși în El, pentru a fi Învățătorul oamenilor. „Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl îl va trimite în numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile.” – nu toate lucrurile bune, rele și neînsemnate; nu toate lucrurile speculative, ipotetice și false; ci toate lucrurile care sunt adevărate; nu știință falsă, ci adevărata știință; nu filozofie falsă, ci adevărata filozofie. Căci El este Spiritul numai al adevărului.

El este un ghid numai în adevăr; și „El vă va călăuzi în tot adevărul.” Și El învață numai Cuvântul lui Dumnezeu: „El vă va învăța toate lucrurile, și vă va aminti toate lucrurile, tot ceea ce v-am spus.” „El nu va vorbi de la Sine Însuși; ci tot ceea ce va auzi, aceea va vorbi.”

Spiritul Sfânt, fiind Reprezentantul Dumnezeirii înaintea oamenilor, fiind Spiritul adevărului, învață numai în, prin și cu mijloacele Cuvântului lui Dumnezeu, acel Cuvânt fiind adevărul. Dumnezeirea, de aceea, în Spiritul Sfânt, este Instructorul Suprem; iar Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă fundamentul întregii instruirii adevărate. De aceea, Bibliei, fiind Cuvântul lui Dumnezeu și fiind călăuzirea pe care o avem de la Domnul, îi aparține, prin drept divin, locul atenției primordiale din partea tuturor creștinilor, și în adevărata educație.

Ce fel de atitudine au creștinii față de Dumnezeire, de Tatăl, de Fiul și de Spiritul Sfânt, atunci când ei așează pe oameni înaintea Dumnezeirii, și cărțile oamenilor, chiar cărțile păgânilor și oamenilor necredincioși, înaintea Cărții lui Dumnezeu în cadrul educației? Este aceasta drept? Este respectuos? Este aceasta credință? Este aceasta creștinism?

Prin drept divin, Bibliei îi aparține cea dintâi atenție și locul suprem în întreaga educație creștină. Și chiar prin însăși filozofia educației îi aparține Bibliei cea dintâi atenție și locul suprem în educația creștină.

Biblia ar trebui să fie pe primul loc în fiecare etapă a studiului, datorită faptului că se exprimă într-o manieră familiară pentru toți; primele impresii sunt cele care durează cel mai mult în timp. Pentru acest motiv, Biblia ar trebui să constituie sursa acelei dintâi instruirii pe care o primește copilul în viața sa; și, cum toți suntem copii la începutul fiecărei etape a studiului, Biblia ar trebui să fie prima dintre toate lucrurile, în toate studiile.

Este adevărat că atunci când o persoană, și chiar este cazul unora, ajunge la o asemenea vârstă încât se stinge pur și simplu din viață datorită etății, ultimul lucru la care o astfel de persoană se gândește este cel dintâi lucru pe care l-a învățat. Acesta trebuie repetat, căci este un principiu de educație. Primul lucru care este fixat în mintea unei persoane este ultimul lucru asupra căruia se oprește acea minte, dacă viața acelei persoane este terminată, și pur și simplu se stinge din viață la o vârstă înaintată.

Un astfel de exemplu vrednic de considerat, este cel al lui William Ewart Gladstone, marele politician englez, care a murit în anul 1898. A murit fiind foarte bătrân. În timp ce se stingea din viață, s-a observat că tot repeta rugăciunea Domnului în franceză. Aceasta i-a determinat pe unii să se întrebe: fiind englez, de ce ar fi spus rugăciunea Domnului în franceză? S-au făcut cercetări și s-a descoperit că, pe când era numai un copil, se afla în grija unei doici din Franța, și că acea doică franțuzoaică era creștină, și l-a învățat rugăciunea Domnului în limba sa. Și pentru că acesta a fost cel dintâi lucru care i-a fost fixat în minte, a fost și ultimul lucru care i-a stăruit în minte pe cât se stingea din viață.

Acum, dacă acea doică nu ar fi fost creștină, și l-ar fi învățat pe copil „Hei, te-am păcălit, te-am păcălit, pisica este șmecheră,” (în limba engleză este rimat: „Hi, diddle, diddle, the cat's in the fiddle”), s-ar fi întâmplat la fel, și acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi pronunțat pe patul de moarte. Dacă i-ar fi citit poveștile lui Esop sau basme în loc de rugăciunea Domnului, acestea ar fi fost ultimele lucruri pe care le-ar fi murmurat în timp ce mintea sa s-ar fi stins.

O altă persoană, pe care autorul acestor rânduri o cunoaște personal, a murit la puțin după 96 de ani. Rugăciunea Domnului a fost de asemenea unul dintre ultimele lucruri pe care acea persoană le-a repetat. Un alt lucru pe care l-a făcut în ultimele zile ale vieții, a fost de a număra – unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, și așa mai departe până la zece, dar nu mai departe – chiar asemenea unui copil care învață să numere. Deci, acea minte, în ultimele ei ore, stăruia asupra lucrurilor din primele ei ore de memorie conștientă – lucrurile care i-au fost pentru prima dată fixate în mintea ei.

Cât de minunat este ca ultimul gând al minții care trece în moarte să fie gândul lui Dumnezeu din Cuvântul Său! Cât de repede se va lega primul gând la înviere! Aceasta este suficient pentru a ilustra principiul care constituie baza filozofiei folosirii Bibliei ca prim lucru în întreaga educație creștină.

Toți vor accepta că aceasta este atot-suficientă în cazul unui copil care învață primele lucruri. Și nu este mai necesară acolo decât în oricare altă parte; căci fiecare este un copil, un prunc în lucrurile

pe care le învață pentru prima dată. Dacă tu sau eu am începe să studiem o limbă nouă oarecare, am fi împreună sugari în acea limbă. Nu cunoaștem nimic în această privință; nu există nici un gând care să ne aparțină; nici un cuvânt care să poată exprima un gând.

Pentru a ilustra: să presupunem că ai învăța limba germană, și că primele cuvinte pe care le-ai învăța ar fi acestea: „Im anfang war das Wort.” Atunci, primul gând care-ți intră în minte în limba germană este „La început era Cuvântul.” Apoi, învățându-le, oricând după aceasta, atât timp cât vei trăi, când vei întâlni cuvântul „anfang,” acel cuvânt îți va reaminti fără îndoială expresia „Im anfang war das Wort,” și gândul „La început a fost Cuvântul.”

Sau să presupunem că este vorba despre greacă, iar primele cuvinte pe care le-ai învăța ar fi aceleași: „En arche en ho Logos.” Cuvântul „arche” înseamnă „început,” iar cuvântul „logos” înseamnă „cuvântul.” „La început a fost Cuvântul.” Apoi, învățând aceasta, oricând ai întâlni cuvântul „arche” sau „logos,” instantaneu întâlnește gândul care a pătruns prima dată în mintea ta cu pasajul „La început a fost Cuvântul.”

Dar să presupunem că, din nefericire, cazi pe mâinile unui profesor pentru care Biblia nu ocupă locul suprem, și de aceea nu este cea dintâi și cea mai importantă carte la fiecare nivel al studiului. Să presupunem că primele cuvinte din acea limbă pe care ți le oferă sunt din ceva basm, fabulă, nuvelă, scenetă, sau din oricare altă sursă decât Biblia. Când înveți acele cuvinte, primești gândul exprimat de acele cuvinte. Și învățându-le, după aceea, când vei întâlni acele cuvinte în Biblie, în mod instantaneu și irezistibil, mintea ta se va întoarce la primul gând din acele cuvinte, și razele clare ale luminii și adevărului în aceste cuvinte ale Bibliei vor fi acoperite și tulburate prin faptul că sunt amestecate cu acea scenă din poveste, sau cu ceea ce au fost pentru prima dată asociate în mintea ta acele cuvinte. Și atunci chiar studiul tău din Biblie va fi obstrucționat, și vei fi defavorizat prin acest început rău în acea nouă limbă. Pe de altă parte, când începi cum trebuie, cu cuvintele Bibliei și gândurile lui Dumnezeu prima dată, dacă dintr-un anumit motiv trebuie să citești alte cărți, vei găsi lumina prețioasă și înțelepciunea și puterea gândurilor lui Dumnezeu în mod constant revenind și rămânând cu tine, călăuzindu-te pe calea adevărului, și păzindu-te împotriva a tot ceea ce este fals.

Pentru a ilustra aceasta, putem cita o întâmplare adevărată: cu câțiva ani în urmă, autorul acestei cărți absolvă un colegiu în cadrul căruia persoane de o altă limbă luau primele lecții în limba engleză. Elevii tocmai ce ieșiseră din cameră, și pe bănci erau cărțile lor de engleză; unele dintre ele erau deschise la ultima lecție parcursă. Iar subiectul acestei lecții era „Maimuța Neastâmpărată.” Acești elevi luau primele lor lecții într-o nouă limbă. Primele și singurele gânduri pe care le luau în acea limbă erau gânduri despre o maimuță neastâmpărată. Când au studiat acea porțiune suficient, astfel încât să poată citi în engleză, o mare parte din ceea ce știau și din lucrurile pe care erau capabili să le gândească în engleză, erau despre o maimuță neastâmpărată.

În ceea ce privește acea maimuță neastâmpărată, erau folosite cuvinte frecvent uzate în Biblie; pentru că erau aceleași cuvinte în engleză. Să presupunem că, curând după aceea, acești elevi s-ar fi îndreptat spre Biblia în limba engleză, și acolo întâlnesc unele din acele cuvinte; de fiecare dată în care ar întâlni unul din acele cuvinte, o maimuță neastâmpărată s-ar interpune și ar face zgomot printre gândurile Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este atât de sigur pe cât este că acei elevi au primit gândurile despre acea maimuță neastâmpărată ca primele lor gânduri în engleză. Iar aceasta ar fi o piedică absolută în calea lor, de a obține din Cuvântul lui Dumnezeu în engleză gândurile clare și pure ale aceluia Cuvânt.

Ce prejudiciu mare este atunci adus elevilor, și în special celor tineri; și ce sarcină pe ei; când sunt ținută timp de ani de zile în cadrul imaginilor sălbatice, stupide, false și crude ale poezilor, filozofilor și dramaturgilor păgâni, sau chiar istoricilor înaintea de a putea citi Noul Testament în greacă sau Biblia latină! Poate o minte păgână care este pe deplin sucită și deformată în ceea ce privește greaca să fie mai calificată pentru a înțelege și a aprecia creștinismul în limba greacă? Este o minte care a rătăcit între unu și trei ani prin Galia, printre barbarii lui Cezar și printre gali, sau care și-a trăit viața de grec sau latin în miasma păgână a lui Homar sau Virgil, - este o astfel de minte pregătită să citească în latină și să înțeleagă Evanghelia lui Ioan sau epistolele lui Pavel? Constituie păgânismul și barbarismul baze esențiale pentru creștinism? Sunt gândurile păgâne și

concepțiile atee în mod fundamental anterioare gândurilor creștine și concepțiilor divine?

Dacă nu, atunci de ce profesorii care se consideră și așteaptă de la alții să-i considere creștini, fac ca mințile elevilor lor în greacă, sau latină, sau oricare altă limbă, să fie construite în întregime pe o bază păgână, și aceasta timp de unu până la trei ani, înainte de a li se cere sau de a avea vreo șansă de a-și forma mințile prin gândurile Domnului – acele gânduri perfect bune, perfect pure, perfect adevărate?

În vederea tuturor scopurilor practice, mintea este compusă din gânduri. Scopul studiului este de a forma mintea, de a obține gânduri – cunoștință. Care poate fi atunci scopul preinșilor profesori creștini în așezarea pe primul plan a studiilor păgâne grecești și a studiilor păgâne latine în programa pentru elevii lor? Oricare ar fi scopul, rezultatul sigur este de a dezvolta mințile elevilor în păgânism și de păgânism. Ceea ce este mintea, aceea este și omul. Și atunci când mintea este păgână, omul este păgân; iar dacă mintea este aproape în întregime sau parțial păgână, atunci omul este aproape în întregime sau parțial păgân.

Dar trebuie ca sarcina sau responsabilitatea dată de Dumnezeu profesorilor creștini să determine ca elevii să devină, chiar și numai într-un aspect oarecare, păgâni? Singurul răspuns posibil este „Nu!”. Și atunci, ce profesor creștin va așeza vreodată în mâinile vreunui elev ca și carte de studiu sau ca manual, vreo carte păgână?

Aceasta nu înseamnă că nu trebuie citită sau studiată într-o limbă străină nici o altă carte în afara Bibliei; ci că nu ar trebui citită sau studiată nici o altă carte într-o limbă străină până când acea limbă nu a fost învățată din Biblie și până când Biblia poate fi cu ușurință citită în acea limbă. Când acest lucru a fost făcut, și poate fi făcut, atunci se poate citi în perfectă siguranță și cu beneficiu orice altă carte în acea limbă care este considerată ca necesară spre a fi consultată.

Ce este mai bine, ce asigură perspective mai mari minții și sufletului – a începe un studiu într-o astfel de manieră încât în oricare loc din câmp s-ar duce persoana în cauză după aceea, gândul lui Dumnezeu l-ar acompania?; s-au să înceapă într-o asemenea manieră încât păgânismul, necredința, sau spiritul lumesc să aibă întâietate pretutindeni în câmp, și chiar să acopere Cuvântul lui Dumnezeu atunci când este studiat? – A ridica o astfel de întrebare, înseamnă a stârni un răspuns la ea în toate mințile creștine.

De aceea este pe deplin lămurit, atât datorită dreptului divin, cât și prin simpla filozofie a educației, că Bibliei îi aparține cea dintâi atenție și locul suprem în întreaga educație creștină. Și atunci, ce profesor creștin poate fi loial Dumnezeirii prin a nu așeza decât Biblia înaintea tuturor celorlalte cărți în gândurile oricărui elev, la orice materie?

Capitolul 8

Educația lui Daniel

Biblia este tratată corect, și Bibliei i se oferă adevăratul ei loc în educație numai când este privită cu toată convingerea ca fiind în mod clar o carte de educație ca atare; numai când este privită ca având în mod clar un scop educațional, și să fie în consecință, cu adevărat atașată principiului unei educații complete.

Că Biblia reprezintă toate acestea, este din abundență dovedit de cuprinsul cărții însăși. Pentru ca acest lucru să fie observat mai pe deplin, și în același timp pentru a nu ocupa prea mult spațiu, ne vom apropia de acest subiect folosindu-ne de cartea care reprezintă din mai mult decât un singur punct de vedere, o carte fundamentală în cadrul Bibliei – cartea lui Daniel.

Cartea lui Daniel a fost scrisă cu precădere pentru zilele din urmă; pentru că atunci când Daniel a venit să explice Regelui Nebucadnețar lucrurile importante din visul împăratului, el a afirmat că Dumnezeu „i-a făcut cunoscut Regelui Nebucadnețar ce se va întâmpla în zilele din urmă.” Daniel 2:28. În timp ce-i explica lui Daniel lucrurile descoperite, îngerul a spus că îi oferea informații despre ce se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu „în zilele din urmă.” Daniel 10:14. Și când scrierea cărții a fost terminată, lui Daniel i s-a poruncit: „ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului” Daniel 12:4; și apoi s-a spus: „Du-te Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.” Versetul 9.

Astfel, cartea lui Daniel, fiind concepută în mod special pentru vremea sfârșitului, conține principii, ca de altfel toate profețiile, care sunt de o importanță specială și au un mesaj special pentru zilele din urmă; și dintre aceste principii, nu în ultimul rând sunt cele ale educației. Aceste principii sunt oferite pentru a salva oamenii din lumea ultimelor zile de calamitățile și distrugerea față de care, cele care au venit asupra Babilonului constituie numai o slabă reprezentare. A ignora aceste principii oferite în mod deosebit pentru aceste zile, nu este altceva decât a atrage o distrugere cu mult mai cumplită decât cealaltă, pe cât este mai mare distrugerea lumii și ruina veșnică în comparație cu un cataclism local și ruina temporală.

Când Nebucadnețar, regele Babilonului, a capturat Ierusalimul prima dată, „împăratul a dat poruncă lui Așpenaz, căpetenia eunucilor săi, să-i aducă vreo câțiva din copiii lui Israel născuți din regi și prințese; niște tineri fără vreun cusur, distinși, și iscusiți în toată înțelepciunea, pricepuți în cunoștință, înțelegând știința, capabili de a sluji în casa împăratului, și pe care să-i învețe scrierea și limba Haldeilor.” Daniel 1:3,4.

„Fără vreun cusur” și „distinși.” Aceasta însemna că trebuiau să fie fără cusur din punct de vedere fizic, bine proporționați, și simetrici.

Cuvintele traduse prin „înțelepciune,” „cunoștință,” și „știință” în versetul 4 – cuvintele ebraice „daath,” „madda,” și „chokmah” – sunt în strânsă legătură, cu toate că al doilea este o extensie a primului, iar al treilea o extensie a celui de-al doilea.

Cuvântul tradus prin „înțelepciune” înseamnă „cunoștință, înțelegere și inteligență.” Implică facultatea de a discerne ce reprezintă cunoștința valoroasă, și abilitatea și capacitatea de a-și însuși o astfel de cunoaștere.

Cuvântul tradus prin „cunoaștere” are legătură cu „mintea sau gândul,” și implică cunoștința obținută prin gândire și aplicare.

Cuvântul tradus prin „știință” înseamnă „dibăcie, dexteritate, perspicacitate, agerime, abilitate de a judeca,” și este foarte bine tradus prin termenul nostru „știință,” care înseamnă „dibaci în cunoștință.” Acesta implică o cunoaștere selectată și sistematizată.

De aceea, cererea Regelui Nebucadnețar în selectarea acestor tineri, a fost ca ei să fie fără cusur din punct de vedere fizic și dezvoltăți simetric; și ca, din punct de vedere mental să fie pricepuți în a discerne care este cunoștința prețioasă, și dibaci în abilitatea de a-și însuși o asemenea cunoștință; pricepuți în însușirea cunoștinței prin gândire și aplicație; și înțelegând cum să coreleze, să clasifice și să sistematizeze cunoștința pe care puteau s-o observe ca fiind valoroasă, și pe care erau capabili s-o înglobeze.

Iar ei trebuiau să posede „abilitatea” în toate aceste lucruri. Ceea ce cunoșteau nu trebuia să

însușește numai cunoștința de ultimă oră; ci ei trebuiau să aibă atât de bine dezvoltată facultatea de observare și adaptare, încât cunoștința pe care au asimilat-o să poată fi practic aplicată în experiența lor din chestiunile de fiecare zi. Ei trebuiau să aibă o astfel de abilitate, un asemenea simț practic care să-i poată face capabili de a-și folosi cunoștința pentru avantajul practic în lucrurile obișnuite vieții de zi cu zi, astfel încât să fie oameni practici oriunde s-ar afla; astfel încât să se poată adapta oricărei circumstanțe sau situații, și să fie stăpânii și nu robii oricăror circumstanțe sau situații.

Din amănuntele oferite în Scriptură, și din examinarea amănunțită și meticuloasă prin care era necesar să se treacă, este sigur că tot ceea ce am evidențiat era inclus în cerințele regelui privitor la tinerii care urmau să fie aleși. Iar acestea nu reprezintă un tribut nesemnificativ ideilor educaționale ale Regelui Nabucadnețar. Într-adevăr, vederile lui în ceea ce privește educația, așa cum sunt descoperite în acest verset al Bibliei, erau, în vederea tuturor scopurilor practice, cu mult înaintea sistemului educațional care domină astăzi, chiar și în colegiile de seamă și universitățile Statelor Unite.

Cu toate acestea, Daniel, Hanania, Mișael și Azaria au fost capabili de a trece un astfel de test. Atunci, de unde au obținut ei o asemenea educație, fiind numai niște tineri? Răspunsul la această întrebare este valoros. Și dincolo de asta, avem nevoie de el chiar acum; căci toate acestea au fost scrise în mod deosebit pentru zilele din urmă.

Astfel, unde au obținut Daniel și prietenii săi educația care i-a făcut capabili să treacă cu succes testul impus de Regele Nabucadnețar? Unde au obținut ei o educație care i-a făcut „fără vreun cusur, distinși, și iscușiți în toată înțelepciunea, pricepuți în cunoștință, înțelegând știința,” și care le-a oferit „abilitate” în toate aceste lucruri? – Fără ezitare se poate răspunde: într-o „școală a profeților,” școlile providențial înființate în Israel. Exista în acel timp un „colegiu,” sau „școală a profeților” în Ierusalim. Căci în cel de-al optsprezecelea an al lui Iosia, regele lui Iuda, care era numai la cincisprezece ani înainte de captivitatea lui Daniel, există înregistrarea clară a unei asemenea școli în Ierusalim.

În cel de-al optsprezecelea an al lui Iosia, în timp ce la ordinul său templul a fost curățat și reparat de urâciunile lui Manase și Amon, o copie a Torei, sau a „cărții legii date de Domnul lui Moise” a fost găsită de preotul Hilchia. Hilchia „a dat cartea lui Șafan” scribul; iar „Șafan a dus cartea la rege” și „a citit-o înaintea regelui.” „Când a auzit împăratul cuvintele din cartea legii, și-a sfâșiat hainele,” și a poruncit preotului Hilchia, scribului Șafan și altora: „Duceți-vă și întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru Iuda, cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit.”

„Iar Hilchia împreună cu ceilalți pe care regele i-a numit au mers la proorocița Hulda. ... Acum, ea locuia la Ierusalim în colegiu (nota de pe margine, „în școală”); după ce i-au vorbit...”

În Ierusalim exista un colegiu, sau o școală în care „locuia” proorocița. Aceasta arată de la prima vedere că această școală era o școală a profeților; pentru că ceea ce a dat acestor școli numele de școli ale profeților era faptul că un profet locuia în școală, și era, după Dumnezeu, capul școlii. Acest fapt este descoperit în alte două ocazii în care apar menționate: 1 Samuel 19:20 „o adunare de prooroci” a fost văzută, iar „Samuel era în fruntea lor.” În 2 Regi 6:1-6 întâlnim din nou pe „fiii profeților,” iar profetul Elisei locuia împreună cu ei; căci i-au spus lui Elisei: „Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi.”

Astfel că întâlnim trei școli ale profeților în trei perioade de timp foarte îndepărtate una de alta, - perioada lui Samuel, perioada lui Elisei, și perioada lui Iosua, - și în fiecare caz un profet locuiește în școală. Aceste trei pasaje au fost scrise pentru a ne oferi informații despre școlile profeților. Ele ne arată motivul pentru care aceste școli erau numite școli ale profeților. Ele arată de asemenea că acel colegiu sau școală din Ierusalim în care locuia proorocița Hulda, era o școală a profeților, tot atât de sigur ca și școala în care locuia profetul Elisei sau profetul Samuel.

Și astfel, Daniel și cei trei prieteni ai săi au obținut educația despre care citim în Daniel 1:4 într-o școală a profeților, în școala Domnului și în sistemul de educație pe care Domnul l-a conceput – educația care i-a făcut „fără vreun cusur, distinși, și iscușiți în toată înțelepciunea, pricepuți în cunoștință, înțelegând știința,” și care le-a oferit o astfel de „abilitate” în toate aceste lucruri, încât ei au fost capabili să treacă cu succes examinarea cerută pentru a intra în universitatea regală a Babilonului.

Capitolul 9

Ce se învața în școlile profeților

Ce se învața în școlile profeților? A cunoaște aceasta este important nu numai de dragul de a cunoaște; ci și pentru că atunci când cunoaștem aceasta, știm ce trebuie predat mereu în școlile Domnului. Aceste lucruri sunt în Biblie. Sunt scrise pentru învățătura noastră. Și fiind în cartea lui Daniel, sunt scrise în mod deosebit pentru instruirea și avertizarea „peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” În acest capitol vom dedica spațiul numai pentru a descoperi și enumera aceste studii. Ce implică fiecare subiect în parte, va fi studiat după aceea.

Daniel și cei trei prieteni ai săi erau „iscusiți în toată înțelepciunea, pricepuți în cunoștință, înțelegând știința.” Această educație era dobândită în colegiul sau școala de la Ierusalim. De aceea, aceasta demonstrează că înțelepciunea, cunoștința și știința erau învățate în acele școli.

Un alt lucru care era învățat, era muzica, atât cea instrumentală, cât și cea vocală. Aceasta cunoaștem din faptul că prima dată când îi întâlnim pe elevii unei astfel de școli, ei aveau „un psalterion, și un timpan, și un fluier și o harpă înaintea lor;” și cântau cu un asemenea spirit, și cu o asemenea putere în Spiritul, încât omul care se întâlnea atunci cu ei personal, era atras la Dumnezeu și era convertit. Astfel că, toate împrejurările arată că aceasta constituia o materie, muzica armonioasă cântată de studenții acestei școli. Iar aceasta constituie o dovadă lămurită că muzica era învățată în școlile profeților.

Un alt lucru care era învățat îl constituia munca, sau „instruirea manuală” cum este numită astăzi. Aceasta cunoaștem din consemnarea acelor școli din timpul lui Elisei: „Fiii proorocilor au zis lui Elisei: ‚Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi. Te rugăm, haide să mergem până la Iordan; ca să luăm de acolo fiecare câte o bârnă, și să ne facem acolo un loc.’ Și el a răspuns: ‚Duceți-vă.’ Și unul din ei a zis: ‚Fii bun te rog, și mergi cu slujitorii tăi.’ Și el a răspuns: ‚Voi merge!’ A plecat deci cu ei. Ajungând la Iordan, au tăiat lemne.” 2 Regi 6:1-4

Aceasta arată că în acele școli, munca și dragostea pentru muncă erau învățate; pentru că atunci când clădirea școlii devenise prea mică pentru cei care o frecventau, elevii înșiși au sugerat ca ei înșiși să construiască o casă nouă și mai încăpătoare de care era nevoie. Nu s-a gândit nimeni să plătească pe cineva care să facă aceasta, și nici să închirieze un spațiu. Nu; ei înșiși au spus: „Să mergem ... să ne facem un loc.”

Ei iubeau atât de mult munca, încât împrumutau unelte cu care să lucreze; căci atunci când unul dintre topoare a zburat din mână în râu în timp ce unul dintre elevi tăia, el a spus lui Elisei: „Vai stăpâne! Căci era împrumutat.”

Mai mult decât atât, chiar și directorul școlii – Elisei – a mers împreună cu ei la lucru și li s-a alăturat în muncă; căci el se afla printre cei care tăiau pe malul râului când toporul a căzut în apă.

Toate acestea arată atât de suficient pe cât este nevoie de a fi demonstrat că munca și dragostea pentru muncă, industria reală era învățată în școlile profeților – școlile Domnului din timpurile străvechi.

Un alt lucru care era învățat acolo era temperanța – traiul sănătos. Aceasta este arătat prin faptul că Daniel și prietenii săi au refuzat delicatesele împăratului și mâncarea regească, și vinul pe care acesta îl bea, și au cerut o hrană simplă, o dietă vegetariană. Daniel 1:5,12-16. Că aceasta au învățat în școlile profeților pe care le-au urmat, este lămurit din faptul că aceasta reprezenta pentru ei un principiu pe deplin împământenit. Și că aceasta era dieta în cadrul școlilor profeților, este arătat prin faptul că în acea școală, în timpul lui Elisei, chiar când „în țară bântuia o foamete,” Elisei, lămurind cum trebuie să fie pregătită hrana, a spus: „Pune oala cea mare, și fierbe o tocană de legume.” Și ca urmare a îndrumării sale, „Unul din ei a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri.” 2 Regi 4:38,39. Când, ca și consecință a îndrumării obișnuite, au fost adunate ierburile pentru prepararea mâncării, și aceasta când „în țară bântuia o foamete,” cu adevărat aceasta este o dovadă puternică că dieta obișnuită în școală era dieta vegetariană. Aceasta este confirmat de următorul fapt, că „a venit un om din Baal-Șalișa și a adus pâine din cele dintâi roade omului lui Dumnezeu, și anume douăzeci de pâini de orz, și care pline cu spice nedecorticate. Iar el (Elisei) a zis: ‚Dă oamenilor acestora să mănânce.’” Versetul 42. Era un om care aducea un dar de provizii directorului școlii, și a adus

numai hrană vegetariană.

Toate acestea sunt dovezi că dieta elevilor și profesorilor din școlile profeților, era dieta vegetariană; că acest fel de viață constituia o parte a instruirii; și că s-a pus un accent atât de mare pe temperanță, încât a devenit un principiu viu în viețile elevilor.

Un alt lucru care era învățat acolo, era legea – regulamente, dreptate și judecată. Aceasta era în mod direct poruncit să fie învățat: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta este înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: ‚Cu siguranță acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!‘ ... Care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” Deuteronom 4:5-9 „Dreptatea, dreptatea s-o urmărești.” Deuteronom 16:20, margine.

Un alt lucru care era învățat acolo, și aceasta „în mod deosebit”, erau legile morale; căci după ce i-a pus sub obligația de a preda cu grijă și cu sârguință legile și judecățile Domnului, el le-a poruncit să-i învețe pe fiii lor și pe fiii fiilor lor „în mod deosebit” cele zece porunci pe care le-au auzit, a spus el, „în ziua în care ai stat înaintea Domnului Dumnezeului tău la Horeb, când Domnul mi-a spus: ‚Adună-Mi poporul, și-i voi face să audă cuvintele Mele, și vor învăța să se teamă de Mine în toate zilele pe care le vor trăi pe pământ, și pentru ca să-i învețe pe copiii lor.‘ ... Și Domnul ți-a vorbit din mijlocul focului; ai auzit vocea cuvintelor, dar nu ai văzut nici un chip; ai auzit numai o voce. Iar El ți-a spus legământul Său pe care îți poruncește să-l îplinești, chiar cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră.”

Un alt lucru care a fost învățat, a fost istoria: „Când fiul tău te va întreba într-o zi: ‚Ce înseamnă mărturiile, legile și poruncile, pe care vi le-a dat Domnul, Dumnezeul nostru?‘ să răspunzi fiului tău: ‚Noi eram robi ai lui Faraon în Egipt, și Domnul ne-a scos din Egipt cu o mână puternică. Domnul a făcut, sub ochii noștri, minuni și semne mari și nenorocite împotriva Egiptului, împotriva lui Faraon și împotriva întregii lui case.‘” Deuteronom 6:20-22. Acest studiu nu era limitat la istoria eliberării din Egipt; el includea tot ceea ce era oferit în scrierile sacre. Știm că această istorie a constituit unul din studiile lui Daniel; căci forma de guvernământ cu trei președinți dintre care unul era șef și care a fost introdusă de Daniel ca prim ministru în zilele lui Darius Medul, a fost adoptată literalmente din înregistrările lui Israel din timpul guvernului lui David.

Și un alt lucru învățat acolo era poezia. Aceasta reprezenta perechea muzicii, și cântecele de închinare pentru care această muzică era compusă. Și împreună cu toate acestea bineînțeles, fundamentele cunoașterii, cititul și scrisul și numerele erau învățate.

Găsim astfel că învățământul în școlile profeților a cuprins cel puțin următoarele materii: -

Ce se învăța în școlile profeților:

1. Înțelepciunea	7. Temperanță
2. Cunoașterea	8. Legile Morale
3. Știința	9. Legislația
4. Muncă Manuală	10. Istoria
5. Muzica	11. Cititul
6. Poezia	12. Scrisul
	13. Numerele

Însă lucrul cel mai de seamă peste toate și prin toate în școlile Domnului a fost atot-prezența Învățătorului divin, Spiritul Sfânt. În școlile profeților Spiritul lui Dumnezeu constituia prezența atot-cuprinzătoare, acea măreață putere dominantă. Prima dată când întâlnim una dintre aceste școli, este în 1 Samuel 10:5-12, când Saul a venit la „muntele lui Dumnezeu,” și a întâlnit „o ceată de prooroci venind” cu instrumente de muzică, și făcând profeții. „Și Spiritul lui Dumnezeu a venit asupra lui,” și „Dumnezeu i-a dat o altă inimă;” el a fost preschimbat „într-un alt om,” și „el a proorocit în mijlocul profeților.”

Că acest lucru s-a întâmplat în cazul unui asemenea om ca Saul reprezenta o atât de mare minune,

încât poporul lui Israel a fost atât de uimit, că în viitor a devenit un proverb în Israel: „Oare și Saul este între profeți?”

Și totuși acesta era forma obișnuită de manifestare a Spiritului în școală. Căci aflăm că după aceasta Saul, prin nesupunere față de Dumnezeu și gelozie față de David, s-a despărțit de Spirit și căuta continuu să-l omoare pe David, iar David a scăpat, și a fugit, și „a venit la Samuel la Rama,” și „el și Samuel au mers și au locuit în Naiot. Și i s-a spus lui Saul: „Iată. David este la Naiot în Rama.”” Acesta era locul unde exista o școală a profeților. „Și Samuel a trimis soli să-l ia pe David; și când au văzut mulțimea profeților făcând profeții, și Samuel stând înaintea lor, Spiritul lui Dumnezeu a fost peste solii lui Saul, și ei au profețit de asemenea. Și când i s-a spus lui Saul, el a trimis alți soli, și ei au profețit ca și ceilalți.”

Când Saul a văzut că primii lui soli au cedat, evident că a trimis a doua oară pe cei despre care credea că nu vor ceda. Și când a aflat că și ei au cedat, nu a mai avut încredere în alți soli – va merge el însuși. De aceea, în hotărârea sa plină de mânie, „și el a mers la Rama,” și a întrebat: „Unde sunt Samuel și David? Și unul a spus: „Iată, ei sunt la Naiot în Rama.” Și a mers într-acolo, la Naiot în Rama; și Spiritul lui Dumnezeu era și asupra sa, și a mers și a profețit.”

Toate acestea arată, și au fost scrise pentru a ne spune că Spiritul Sfânt era atât de mult manifestat încât cei neînduplecați, cu inima de piatră, și chiar oamenii cu desăvârșire lipsiți de spiritualitate erau înmuiți și supuși de influența Sa delicată, oricând veneau în contact cu școala. Aceasta arată de asemenea că Spiritul lui Dumnezeu era manifestat în aceste școli prin darul profeției. Astfel, Spiritul era cel care umplea și controla școala. „Spiritul profeției” este „mărturia lui Isus.” (Apocalipsa 19:10), în sfătuire și instruire. Astfel, Isus Hristos Însuși, prin Spiritul profeției, era adevăratul Cap al școlilor profeților.

Și toate acestea există pentru a ne învăța pe noi acum, pentru timpul nostru, că în școlile Domnului Spiritul profeției, mărturia lui Isus trebuie să fie marele ghid și instructor, și că Spiritul lui Dumnezeu trebuie să fie atras până când El va deveni influența atot-prezentă și puterea care controlează totul în fiecare școală deschisă în numele Domnului.

Aceste lucruri sunt scrise în Biblie pentru noi. Ele sunt scrise și accentuate în cartea lui Daniel în mod deosebit pentru zilele din urmă. Noi suntem acum în zilele din urmă. Instrucțiunile oferite, cursurile din școlile profeților, constituie instrucțiunea pentru școlile Domnului din toate timpurile. Aceasta este instruirea care aparține fiecărei școli de astăzi care are pretenția că este o școală creștină.

Capitolul 10

Studiul înțelepciunii

Daniel, în timp ce era numai un tânăr, era „iscusit în toată înțelepciunea.” Aceasta era partea de căpătâi a educației sale. Ce este înțelepciunea? De unde vine? Cum se obține? Și care este legătura pe care o are cu educația în general?

„Dar înțelepciunea unde se găsește? Și unde este locuința priceperii? Omul nu-i cunoaște prețul, ea nu se găsește în pământul celor vii. Adâncul zice: ‚Nu este în mine’, și marea zice: ‚Nu este cu mine.’. Ea nu se dă în schimbul aurului, nu se cumpără cântărindu-se cu argint ... De unde vine atunci înțelepciunea? Și unde este locuința priceperii? Este ascunsă de ochii tuturor celor vii, este ascunsă de păsările cerului. Adâncul și moartea zic: ‚Noi am auzit vorbindu-se de ea.’ Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința. ... când a dat legi ploii, și când a însemnat drumul fulgerului și tunetului, atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o; i-a pus temelii și a pus-o la încercare. Apoi a zis omului: ‚Iată, frica de Domnul, ACEASTA ESTE ÎNȚELEPCIUNEA; și depărtarea de rău, este pricepere.’” Iov 28:12-28. Și „Domnul dă înțelepciunea.” Proverbe 2:6.

Astfel, este sigur că teama de Domnul a constituit o parte esențială a educației în școlile profetilor. De vreme ce numai Dumnezeu cunoaște ce este adevărata înțelepciune, și de vreme ce El este Cel ce o oferă, aceasta presupune că ar trebui studiată descoperirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Sine pentru ca ei într-adevăr să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu și atributele Sale. Căci ei nu s-ar putea teme – să aibă respect – de El până ce nu L-ar cunoaște. Iar studiul descoperirii pe care Domnul a făcut-o, era studiul scrierilor sacre, - cărțile lui Moise și scrierile altor profeti.

Deoarece „teama de Domnul este începutul cunoașterii,” este sigur că înțelepciunea constituia subiectul de căpătâi în școlile profetilor. Mai mult decât atât, nu numai că se afla înaintea fiecărui alt studiu, dar constituia elementul de căpătâi, principiul călăuzitor în fiecare alt studiu. Și după cum cunoașterea lui Dumnezeu este esențială pentru teama de Dumnezeu, iar însăși cunoștința lui Dumnezeu este obținută numai prin descoperirea pe care El o oferă despre Sine și despre atributele Sale, este sigur că Sfintele Scripturi constituiau baza esențială a tuturor studiilor, ghidul în fiecare cercetare, și testul ultim al fiecărei cercetări.

Înțelepciunea este „teama de Domnul,” iar „teama de Domnul este începutul cunoașterii.” Tot ceea ce este posibil ca o persoană să cunoască în această lume fără teama de Domnul, într-un „scurt timp” va dispărea pentru totdeauna, în timp ce acel care cunoaște teama de Domnul va trăi pentru totdeauna. Și ceea ce el învață în teama de Domnul va rămâne împreună cu el pentru totdeauna; și pentru totdeauna va fi deschis pentru el întregul univers, cu toate posibilitățile de a crește în cunoștință. Astfel, cel care are teama de Domnul, are de asemenea în aceasta, pentru toată veșnicia, toate celelalte lucruri; în timp ce orice ar putea să aibă fără teama de Domnul, nu va avea cu adevărat; pentru că, în scurt timp, toată această cunoștință împreună cu el trebuie să dispară. Astfel, în chiar natura lucrurilor, teama de Domnul este cel mai important dintre toate lucrurile, și este de aceea pe bună dreptate începutul cunoașterii, ca și începutul oricărui alt lucru.

Trebuie reținut de asemenea că teama de Domnul era în mod deosebit învățată acolo. Învățătura cu respect pentru Domnul nu se găsea numai în învățarea doctrinelor, sau materiilor în Scripturi; nu se găsea numai în învățarea teologiei, sau a lucrurilor despre Dumnezeu. Teama de Domnul însăși era învățată, ca un lucru distinct în experiența individuală. Elevii erau învățați despre ce este teama de Domnul, cum să se apropie de El, cum să I se roage, cum să I se predea, cum să se împărtășească cu El, cum să atragă Spiritul Său Cel Sfânt, cum să fie călăuziți de Spiritul, cum să trăiască cu Dumnezeu, cum să umble cu El, cum să locuiască cu Domnul în viețile lor, cum să știe că erau mereu în prezența Lui, cum să-L aibă ca însoțitor în fiecare lucru pe care îl făceau în viața lor de zi cu zi, - într-un cuvânt, cum să-L mărească pe Dumnezeu în trup, suflet și spirit, în fiecare gând și cuvânt și faptă.

Toate acestea reprezintă învățarea înțelepciunii. Înțelepciunea era subiectul de căpătâi și atot-prezent în fiecare subiect de studiu în școala Domnului. Iar Daniel ne este prezentat ca o mostră a ceea ce va produce un astfel de învățământ. Lăsați ca un asemenea învățământ să umple din nou școlile Domnului, și vor fi produși din nou Danieli.

Capitolul 11

Studiul cunoștinței

A doua trăsătură a educației lui Daniel și a celor trei prieteni ai săi, și o trăsătură a instruirii din școlile Domnului este cunoștința. Acești tineri erau „pricepuți în cunoștință.”

După cum am văzut, cuvântul tradus prin „cunoștință” implică informația obținută prin gândire și aplicație, prin studiu, cercetare și căutare. Acesta este de asemenea gândul și din alte versete: „Dacă vei plânge după înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere; dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară ascunsă, atunci vei înțelege teama de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.” Proverbe 2:3-5. După cum am mai văzut, cunoștința este complementul înțelepciunii; și este inseparabilă de înțelepciune, care este teama de Domnul și ea însăși începutul cunoștinței. Prin urmare, asemenea înțelepciunii, cunoașterea este darul lui Dumnezeu; căci „din gura Lui iese cunoștință și pricepere.” Proverbe 2:6. El „îl învață pe om cunoașterea.” Psalmul 94:10.

Și „Cel ce îl învață pe om cunoștința, să nu cunoască El?” Aceasta este o întrebare ridicată de Inspirația însăși; și în fața unui astfel de raționament nu poate exista un alt răspuns decât că El este chiar Temelia cunoașterii.

Prima dată este ridicată întrebarea (Psalmul 94:9): „Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să nu audă?” Urechea este un instrument minunat, adaptat sunetului. Când a fost construită urechea, a fost luată în considerare știința sunetului, iar instrumentul a fost adaptat științei. Și înainte de a fi făcut instrumentul auzului, Cel care i-a construit amănuntele minunate a știut ce înseamnă să auzi. Apoi, întrebarea este: „Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?” Ochiul este un instrument minunat, adaptat luminii. Când a fost construit ochiul, a fost luată în considerare știința luminii, iar instrumentul a fost adaptat științei. Și înainte de a fi făcut instrumentul văzului, Cel care l-a făcut a știut ce înseamnă să vezi. Și în final, întrebarea este: „Cel care îl învață pe om cunoștința, să nu cunoască El?” Minte omului este o creație minunată, adaptată cunoașterii. Când a fost construită mintea, a fost luat în considerare întregul câmp al științei cunoașterii, iar mintea a fost adaptată științei și sferei ei. Iar înainte de a fi creată acea minunată facultate a cunoașterii, Cel care a creat-o a știut ce înseamnă să cunoști. De aceea, numai în El este Izvorul cunoașterii. Numai de la El poate veni adevărata cunoaștere; numai de la El poate veni știința cunoașterii.

Aceasta Îl descoperă imediat pe El ca fiind singurul Învățător adevărat al omului. Iar aceasta este chiar ipostaza în care se prezintă pe Sine: „Eu sunt Domnul Dumnezeu tău care te învăț ce îți este de folos.” Isaia 48:17. „Cel care este desăvârșit în cunoaștere, este cu tine;” și „cine ar putea să învețe ca El?” Iov 36:4,22.

Și „El îl învață pe om cunoașterea.” Ceea ce El învață este numai cunoaștere; este ceea ce poate fi cunoscut, nu numai teorie. Nu reprezintă numai ipoteze, bănuieli sau presupuneri; este certitudinea cunoașterii. Iar El face aceasta, la fel cum face și toate celelalte lucruri – prin Cuvântul Său; căci „din gura Sa vine cunoașterea.” Într-un capitol anterior am văzut că numai adevărul poate fi cunoscut; și că, de aceea, adevărul este esențial pentru cunoaștere. Acum, Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, reprezintă adevărul esențial, original, ultim. De aceea, Cuvântul este calea deschisă și sigură către siguranța cunoașterii.

Aceasta ne determină să luăm în considerare un alt sens foarte important în care teama de Domnul este începutul înțelepciunii, și care ilustrează cât de sigur este că înțelepciunea și cunoașterea sunt inseparabile. Până când o persoană nu cunoaște un lucru așa cum este el, ea nu este sigură pe ceea ce știe și nici pe sine însăși. Precizia este esențială cunoașterii veritabile. „Cunoașterea” care derivă din supoziții nu este adevărata cunoaștere; este numai supoziție. Căci tot ceea ce poate deriva dintr-o supoziție, este o supoziție. „Cunoașterea” care este obținută dintr-o „ipoteză promițătoare” nu este cunoaștere veritabilă; nu este precizie. Tot ceea ce poate fi vreodată dezvoltat dintr-o ipoteză „promițătoare” sau nu, este o ipoteză. Și chiar dacă, pe baza teoriei probabilităților, concluzia derivată dintr-o ipoteză poate fi considerată ca stabilită pe „o probabilitate foarte mare,” totuși chiar natura sa este numai o probabilitate, și nu exactitate absolută. Cu toată această „cunoaștere,” există o „nesiguranță dureroasă” și de asemenea, conștientizarea ei,

care ea însăși desființează chiar calitatea ei de a fi cunoaștere reală.

Pe de altă parte, cel care, în temerea de Dumnezeu, începe cu adevărul lui Dumnezeu ca bază a sa, prin chiar aceste mijloace începe cu precizia cunoștinței. Începând astfel cu precizia cunoștinței, pentru că el începe cu precizia adevărului, și, sub călăuzirea Spiritului lui Dumnezeu care este Spiritul Adevărului, urmărind să cunoască numai adevărul, elevul nu avansează ezitând datorită nesiguranței, ci hotărât și sigur datorită preciziei cunoștinței obținute. Pe măsură ce Cuvântul și lucrările lui Dumnezeu sunt astfel studiate, „Spiritul Sfânt aduce convingere în minte. Nu este convingerea pe care o produce raționamentul logic; ci, dacă mintea nu a devenit atât de întunecată pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, ochiul prea slab pentru a-L vedea pe El, urechea prea greoaie pentru a auzi vocea Sa, un înțeles și mai profund este câștigat.”

Este adevărat că acesta nu este modul obișnuit de a privi cunoașterea; dar este modul corect de a o privi. Modul lumii este de a începe cu „o supoziție, o presupunere, o bănuială” ca bază. Dar nu este infinit mai bine, nu este infinit mai practic de a începe cu siguranța adevărului decât de a începe cu o presupunere? Și nu este adevărul lui Dumnezeu o bază mai sigură decât presupunerea omului?

În natura lucrurilor este că mintea omului trebuie să aibă o temelie pe care să clădească, o bază de la care să înceapă, o premiză de la care să pornească gândul. Asupra acestui lucru toți au căzut de acord. Punctul în care apare diferența între creștinism și lume, este: „Care să fie această temelie, această bază, această premiză? Și cine o va oferi? Să fie siguranța? Sau să fie presupunerea? Să fie exactitatea adevărului lui Dumnezeu? Sau să fie nesiguranța presupunerii omului? Să fie oferită de Dumnezeu? Sau să fie oferită de om? Să fie luată de la Izvorul cel adevărat și curat al cunoștinței?”

Capitolul 12

Studiul științei

A treia trăsătură a educației lui Daniel este aceea că el înțelegea știința. Aceasta nu era decât complementul celei de-a doua, după cum cea de-a doua era complementul primei. Înțelepciunea, cunoașterea și știința erau acestea trei. Înțelepciunea este teama de Domnul; aceasta este începutul cunoașterii. Daniel era „iscusit în toată înțelepciunea;” el era iscusit în temerea de Domnul. Aceasta fiind începutul înțelepciunii, Daniel a înaintat de la acest început către complementul său, - a observat faptele și a studiat lucrurile, și astfel a devenit „priceput în cunoștință;” și de la aceasta mai departe, a înaintat spre complementul său și și-a clasificat și sistematizat cunoștința, și astfel a înțeles știința.

Aceasta este ordinea divină în educație: în primul rând teama de Domnul; în al doilea rând, cunoștința; în al treilea rând, știința. În primul rând, teama de Domnul ca început și bază pentru întreaga cunoaștere; în al doilea rând, cunoașterea obținută prin observarea atentă a realității și studiul sârguincios al lucrurilor, în lumina și plecând de la siguranța adevărului; și în al treilea rând, știința, ca rezultat al cunoașterii clasificate și sistematizate.

Dar unde a găsit Daniel sau profesorii săi vreo știință formulată, sau vreun ghid spre știință care ar putea fi folosit ca studiu în școală sau ca o parte din materialul pentru educația generală? – Fără ezitare se poate spune, și pe bună dreptate, că toate acestea erau chestiuni care țineau de cunoașterea obișnuită în Israel timp de sute de ani, și cel puțin principiile se găseau în Sfintele Scripturi, Biblia acelor zile.

Solomon a trăit și a învățat cu patru sute de ani înaintea școlilor din zilele lui Daniel. Solomon „era mai înțelept decât toți oamenii.” Și ceea ce cunoștea Solomon nu a ținut pentru sine, închis în propria sa înțelegere; ci i-a învățat pe oameni. El i-a învățat pe toți oamenii; el a popularizat aceste cunoștințe. Aceste cunoștințe erau atât de lămurite și de simple, încât oamenii de rând le puteau înțelege.

Solomon cunoștea în întregime ceea ce astăzi numim botanică, și zoologie, și ornitologie, și entomologie, și ihtiologie, și meteorologie. Căci „el a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban, până la isopul care crește pe zid;” iar aceasta se numește „botanică.” „El a vorbit de asemenea despre animale;” iar aceasta se numește zoologie. El a vorbit de asemenea „despre păsări;” iar aceasta se numește „ornitologie.” El a vorbit „despre târâtoare;” iar aceasta se numește „entomologie.” El a vorbit „despre pești;” iar aceasta se numește „ihtologie.” El a vorbit despre cursul vântului în „circuitul sale,” despre nori și despre ploaie; iar aceasta este „meteorologie.” Solomon cunoștea aceste științe mai mult decât cunoaște orice om de azi despre una dintre ele. Și el i-a învățat pe toți oamenii aceste lucruri; căci „el a vorbit” tuturor. 1 Regi 4:33; Eclesiastul 1:6,7; 11:3,4.

Noi nu spunem că Solomon a predat „botanica,” nici „zoologia,” nici „ornitologia,” nici „entomologia,” nici „ihtologia,” nici „meteorologia.” Noi nu spunem nicidecum că el învăța știința așa cum este învățată astăzi, nici cum este sugerată în aceste cuvinte bombastice; aceasta este știința teoretică. El nu a vorbit despre „botanică;” „el a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban, până la isopul care crește pe zid.” El nu a vorbit despre „zoologie;” „el a vorbit despre animale.” El nu a vorbit despre „ornitologie;” el „a vorbit despre păsări.” El nu a vorbit despre „entomologie;” el a vorbit despre „târâtoare.” El nu a vorbit despre „ihtologie;” el a vorbit „despre pești.” El nu a vorbit despre „meteorologie;” el a vorbit despre vânt în „circuitul sale,” și întoarcerea „tuturor râurilor” din mare la locul de unde au „plecat spre mare.”

Aceasta înseamnă că el nu a oferit discursuri savante și de răsunet pe aceste subiecte; el a vorbit despre lucrurile însăși. Erau studiate chiar florile, și se țineau cuvântări despre ele; nu floarea smulsă, și tăiată în bucăți, și fiecare parte numită cu un termen aproape imposibil de pronunțat, iar aceasta probabil într-o limbă străină, - nu astfel, ci florile așa cum creșteau în grădină, pe câmp sau în pădure, chiar așa cum le-a făcut Dumnezeu să crească, îmbrăcate cu o frumusețe vie. Iar lecția pe care Dumnezeu o oferă prin fiecare floare, era învățată din floare așa cum era ea; de exemplu, drăguța violetă cea mică care crește cu sfială prin iarbă. Tot așa și animalele, păsările, târâtoarele și

peștii erau studiați și se țineau discursuri despre ele așa cum erau, vii, aflându-se înaintea ochilor săi și a celor cărora „el le vorbea.” Căci Solomon a obținut cunoștința prin faptul că „și-a pus inima să caute și să cerceteze cu înțelepciune toate lucrurile care se făceau sub soare.” Și ceea ce învăța, aceea și preda.

Aceasta era calea pe care era predată și învățată știința în Israel, acolo unde teama de Domnul era începutul înțelepciunii, ghidul în toate studiile, fundamentul întregii științe. Era mai degrabă un studiu al lucrurilor, decât un studiu despre lucruri. Și chiar aceasta este diferența de astăzi dintre calea dreaptă și cea greșită de a studia știința. Calea cea dreaptă este de a studia lucrurile; calea cea greșită este de a studia despre lucruri. Studiind pe calea aceasta bună, elevul învață întotdeauna ceva; în timp ce, studiind pe calea greșită, el învață numai despre ceva. Calea cea bună îi oferă cunoștință practică; calea greșită îi oferă teorii abstracte, iar el nu are dibăcia de a le reduce la partea practică.

Acum, această știință veritabilă care era predată de Solomon a rămas națiunii după moartea sa. O mare parte din ea a fost scrisă, și în felul acesta era accesibilă atât profesorilor, cât și elevilor. Și, mai presus de toate, lecțiile erau dincolo de ei în animale și în păsări, în târâtoare și în pești, în copaci și în flori, în cer și mare, în lumina soarelui și ploaie, în vânt și nor.

Știm că se crede de majoritatea că „iudeii nu înțelegeau știința,” că numai păgânii ajunseseră la ea. Eroarea acestui punct de vedere se vede în mod clar din faptul că, deși atunci când Daniel a fost luat prizonier, se presupune de aceste persoane că Babilonul era numărul unu în lume în ceea ce privește realizările în domeniul științific, totuși acești patru tineri evrei au fost examinați după trei ani de studiu „în toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, și care îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui.” Daniel 1:20. Acești magicieni, astrologi, etc., erau oamenii de știință ai Babilonului. Unii dintre ei au fost profesori în școlile Babilonului unde Daniel a fost obligat să meargă și să studieze. Și totuși, atunci când a venit examenul, Daniel și prietenii săi s-au dovedit a fi de zece ori mai bine informați decât toți aceștia. Nici un om din această lume nu poate vreodată învăța de zece ori mai mult decât știa el. De aceea este sigur că Daniel și frații lui nu au obținut cunoștința lor de la acești învățători. Ei au obținut-o din propriile lor Scripturi, sub călăuzirea Spiritului lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei au continuat în Babilon același sistem de studiu pe care l-au folosit cândva în colegiul de la Ierusalim; și, cu toate că exista cunoștință în studiile babiloniene, aceasta le-a conferit o cunoștință de zece ori mai mare față de cea a profesorilor lor de acolo.

O altă ilustrare a falsității acestei presupuneri că evreii nu înțelegeau știința în timp ce păgânii o înțelegeau, este faptul că în cărțile de astăzi și în manualele școlare de asemenea, este tipărit și învățat faptul că Anaximander, un grec, a inventat cadranul solar prin 550 î.H., în timp ce cadranul solar era folosit în Ierusalim în timpul domniei lui Ahaz, cu aproape 200 de ani înainte de acea dată. Isaia 38:8; 2 Regi 20:11; 16:1. Este posibil ca pentru întârzierii de greci, cadranul solar al lui Anaximander să fi fost o nouă invenție, și „o nemaipomenită descoperire științifică;” dar în ceea ce ne privește pe noi, refuzăm să credem cărțile care învață că acel cadran solar a fost inventat de Anaximander sau de oricine altcineva cu 200 de ani după ce acesta constituia un lucru obișnuit pentru evreii din Ierusalim. Adevărul este că numai printre evrei era cunoscută știința cea adevărată și curată care era cunoscută lumii cel puțin dinaintea perioadei lui Daniel. Și când vom găsi din nou școli care vor preda știința așa cum era învățată în școlile în care a învățat Daniel, vor exista din nou Danieli în știință – chiar tineri care vor cunoaște de zece ori mai mult decât profesorii din școlile unde teama de Domnul este privită ca neavând nici o legătură cu știința.

Nu s-a făcut vreodată o greșală mai mare, nu s-a înregistrat vreodată o pierdere mai mare, nici de partea bisericii și nici de partea statului – și a fost făcută de ambele – decât greșeala care s-a făcut prin separarea temerii de Domnul – religia – de știință.

Când biserica a condus lumea, a susținut că temerea de Domnul este o chestiune cu totul deosebită și nu are nici o legătură cu observarea realității și cu studiul lucrurilor; și în consecință, că religia nu are nimic de-a face cu știința. Astfel că, cei mai „pioși,” „sfinții,” au întors spatele realității și detaliilor, s-au încuiat în mănăstiri și în celule, s-au așezat în vârfurile stâlpilor, s-au

dedicat „meditației divine,” și și-au petrecut timpul „închinându-se” prin a vedea de câte ori se pot apleca sau prosterna în decurs de o oră; sau inventând deosebiri fine în doctrină, și expunând teorii teologice care despicau firul în patru, și apoi acuzând și vânând ca „eretici” pe toți aceia care nu îmbrățișau ideile lor deosebite, în timp ce ei înșiși nu erau în stare să le demonstreze. Apoi, pe măsură ce numărul teoriilor teologice creștea, și „ereticii” bineînțeles că se înmulțeau. Și pe măsură ce „ereticii” se înmulțeau, se țineau și concilii pentru a-i îndrepta pe „eretici.” În procesul de îndreptare a „ereticilor”, conciliile erau obligate să interpreteze cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu. Conciliile diferite îl interpretau în mod diferit. Recursurile se consumau având pe episcopul de Roma drept prim-episcop al „creștinătății.” Și astfel s-a făcut că episcopul de Roma a devenit singurul oracol prin care Cuvântul lui Dumnezeu putea fi oferit corect interpretat nu numai bisericii, ci chiar și științei. Astfel s-a dezvoltat infailibilitatea „bisericii,” care nu era altceva decât infailibilitatea episcopului de Roma ca voce autoritară în „biserica;” căci oriunde există interpretarea cu autoritate a Cuvântului lui Dumnezeu, sau această pretenție, acolo există infailibilitatea sau pretenția de infailibilitate.

Pe de altă parte, lumea credea că temerea de Domnul era o chestiune cu totul aparte, și că nu avea nici o legătură cu observarea realității și cu studiul detaliilor; și astfel, susținea că religia „nu are nimic de-a face cu știința.”

Și astfel, s-a născut conflictul dintre religie și știință. Acest conflict a continuat mereu în lume. Dar, începând cu Reformațiunea, a existat un efort din partea bisericii de a face legătura dintre religie și știință. Oricum, în cadrul acestui efort, „știința,” așa după cum lumea a dezvoltat-o, a fost luată drept standard, iar temerea de Domnul – religia – a fost conformată acesteia. Însă această „știință” a fost dezvoltată fără temerea de Domnul, și în multe cazuri, în directă opoziție cu ea. Și când aceasta a fost acceptată de biserică ca și standard la care trebuie să se conformeze temerea de Domnul și care trebuie să constituie etalonul temerii de Domnul, aceasta a făcut ca „știința,” și chiar știința pe nedrept numită astfel, să fie începutul cunoștinței, iar temerea de Domnul, sfârșitul ei; în loc ca temerea de Domnul să fie începutul, iar știința – adevărata știință – sfârșitul. Știința a fost făcută capul, iar temerea de Domnul coada. Și astfel, Cuvântul Domnului, care este singurul mijloc prin care poate fi însușită temerea de Domnul, a fost subordonată omului chiar de către biserică, și chiar potrivnică „științei;” Cuvântul Domnului trebuie să fie interpretat de această „știință” omenească și potrivnică; și astfel, necredincioși și atei, prin această știință pe care biserica o respecta, au devenit singurele oracolele prin care Cuvântul lui Dumnezeu putea fi interpretat corect chiar și pentru biserică. Și astfel, se dezvoltă cu rapiditate infailibilitatea „științei,” care, când este terminată, nu va fi altceva decât infailibilitatea dictonului vocii principale în știință, vorbind ex cathedra.

Adevărul veșnic este că religia veritabilă și știința veritabilă sunt inseparabile. Nici în cazul lui Solomon, nici în cazul lui Daniel nu a existat vreodată vreun conflict între religie și știință. La nici unul dintre aceștia nu a existat vreodată vreo vrajbă între religie și știință; și astfel, la nici unul dintre ei nu a existat vreodată vreo potrivire, mai mult decât a existat vreun conflict, între religie și știință. În ambele cazuri, știința a fost ceea ce mereu va fi – complementul religiei.

Adevărata știință este complementul adevăratei religii, - și este numai complementul; nu este niciodată esența. Temerea de Domnul este începutul cunoștinței, și este numai începutul. Nu s-a avut în vedere a fi nimic altceva decât începutul cunoașterii. De aceea, cel care nu ia temerea de Domnul pentru a o folosi în vederea dobândirii cunoștinței, face o greșală infinită. Iar cel care ia temerea de Domnul și o folosește pentru dobândirea cunoașterii, și totuși nu merge până în punctul în care cunoașterea sa să ajungă la gradul și caracterul de știință, zădărnicește adevăratul scop pentru care a primit temerea de Domnul cu care să înceapă. Cel care primește ceea ce constituie începutul științei, este obligat de chiar acest lucru, în măsura în care depinde de el, să înainteze și să ajungă la capătul a ceea ce a primit la început.

Și astfel, temerea de Domnul ca început al științei, iar știința ca atribut inseparabil al temerii de Domnul; având Cuvântul lui Dumnezeu ca mijloc de cunoaștere a temerii de Dumnezeu, și același Cuvânt ca bază pentru întreaga știință; împreună cu Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu ca mare pedagog și singur interpret al Cuvântului lui Dumnezeu; adevărata religie și adevărata știință vor fi unite,

fiind una și inseparabile, acum și pentru totdeauna; iar infailibilitatea va rămâne acolo unde îi este locul, - cu Dumnezeu, Autorul atât al adevăratei religii, cât și al adevăratei științe.

Capitolul 13

Studiul științei mentale

Numai Dumnezeu este Autorul adevăratei științe; iar Cuvântul Său este singura temelie sigură a acesteia pentru om.

Toate școlile creștine trebuie să învețe știința, care este cunoașterea. Fiind școli creștine, ele trebuie să învețe știința divină, cunoașterea divină – nu știința omenească. Căci Isus, care este marele Învățător în fiecare școală cu adevărat creștină, „nu a inserat în învățătura Sa nici o știință omenească.” „Măreția Sa nu se putea contopi cu știința omenească, care L-ar fi deconectat numai decât de la marea Sursă a întregii înțelepciuni. Argumentația științei omenești nu s-a auzit niciodată de pe buzele Sale sfințite.”

În fiecare aspect al gândului și al învățării există știință de origine divină, și știință de origine umană. Iar acestea sunt opuse una celeilalte, pentru că tendința constantă a științei omenești este de a se separa de Sursa adevăratei înțelepciuni. Într-adevăr, chiar natura științei umane – care, fiind născută în minte, nu este decât cunoștință omenească – este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.

Există trei mari fundamente ale științei – știința mentală, știința morală, și știința fizică. Toate celelalte părți cu puțință de imaginat ale științei, nu sunt decât ramificații ale acestora. Iar acestea trei sunt atât de legate între ele încât nici una dintre ele nu este și nici nu poate fi desăvârșită fără celelalte.

Cea dintâi dintre toate științele în ceea ce privește importanța și natura, este știința mentală. De aceea, în orice sistem de învățământ, prima dată vine în mod natural învățarea științei mentale.

Știința mentală, sau psihologia, dacă cineva ar vorbi despre ea mai degrabă ca o „ologie,” este știința minții. Și, după cum cu ajutorul minții este realizat fiecare lucru conștient și inteligent, este în natura lucrurilor ca cunoașterea și cultivarea minții să fie pe primul plan în întreaga învățătură.

Din nou: singurul scop adevărat al educației „este de a reface chipul lui Dumnezeu în suflet.” Și cu mintea noi slujim legii lui Dumnezeu. Nu există vreun dar mai mare care să poată fi dat vreunui suflet decât acela de a sluji legii lui Dumnezeu. Nu există vreo poziție mai mare sau mai onorabilă pe care o poate ocupa vreo ființă creată, decât aceea de a servi legii lui Dumnezeu; aceasta presupune a fi, în ceea ce privește întreaga ființă, atât de desăvârșit în armonie cu Dumnezeu încât fiecare gând, fiecare motiv, și fiecare acțiune va fi reflectarea perfectă a voinței lui Dumnezeu. Și „cu mintea” este realizat acest serviciu. Mintea este rădăcina din care derivă toate celelalte amănunte ale individualității; mintea este pivotul pe care se mișcă toate celelalte. Și fiind astfel, cu siguranță că este în chiar natura lucrurilor că, în existența individului, în toată educația, cunoașterea minții ocupă primul loc în importanță.

După cum termenul „mental” se referă la minte, știința mentală este mintea științei, sau știința minții. Și de vreme ce „știința” este cunoaștere, știința minții este cunoașterea minții.

Atunci, cum poate fi obținută adevărata cunoaștere a minții? Cercetarea fiecărui alt subiect este făcută cu mintea; cunoașterea fiecărei alte științe este obținută cu mintea. Cu ajutorul microscopului, mintea poate studia și descifra cele mai încâlcite complicații, cele mai minuscule trupuri, și cele mai subtile manifestări din lumea naturală. Cu ajutorul telescopului, mintea poate studia planetele ce se află la distanțe aproape infinite, și le poate cunoaște caracteristicile. Astfel, printr-un mijloc sau altul, mintea poate explora întregul regat al naturii. Dar cum va putea mintea să investigheze mintea? Cum va putea mintea să exploreze ținutul minții? Poate mintea să se investigheze pe sine în aceeași manieră? Se poate mintea așeza în spatele ei înșiși și să se așeze sub un microscop mental compus din ea însăși, și astfel ea însăși, prin sine însuși, să se cerceteze pe sine însuși? Asemenea lucru nu este imposibil numai din punct de vedere mental, ci și fizic.

Cu ajutorul minții noi cercetăm toate celelalte lucruri. Dar pentru a cerceta și a cunoaște mintea însăși, trebuie să avem o altă, minte tot la fel de sigur precum pentru a cerceta și a cunoaște orice alt lucru, trebuie să avem însăși mintea. Mintea individuală nu se poate așeza în spatele ei înșiși și să se examineze și să se analizeze pe sine; dar mintea individuală poate găsi în spatele ei înșiși o altă Minte prin care poate să obțină cunoștința cea adevărată și sigură. Acea Minte este Mintea originală și fundamentală, și astfel, Sursa întregii cunoștințe și a întregii științe a minții. Oricine va dori să

găsească cunoștința cea sigură, adevărata știința a minții, să-L întrebe pe Cel care este Sursa minții. Când găsim ceea ce Dumnezeu a spus despre minte, în aceea vom găsi adevărata cunoștință a minții.

El a spus că l-a făcut pe om după propria Sa înfățișare. Omul a fost făcut să-L reprezinte, să-L reflecte, să-L facă descoperit pe Dumnezeu – nu pe sine. Dumnezeu a creat mintea omului ca fiecare facultate să fie facultatea Minții divine; să fie cel mai înalt mijloc creat de a exprima, de a re-prezenta Mintea divină.

Toate lucrurile create nu sunt decât expresii ale gândului lui Dumnezeu; căci „prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Sale.” „Căci El a vorbit, și a fost.” Prin Cuvântul lui Dumnezeu „au fost create toate lucrurile care sunt în cer, și care sunt pe pământ, vizibile și invizibile.” Cuvântul este expresia gândului, iar gândul este produsul minții. Toate lucrurile create, fiind produsul Cuvântului lui Dumnezeu, sunt tot atât de multe forme de exprimare ale gândului lui Dumnezeu. Creația omului – facerea omului – a fost încoronarea creațiunii; de aceea, mintea omului este cel mai înalt mijloc care reflectă, re-prezintă, exprimă gândul lui Dumnezeu.

Notați această ilustrare divină a acestui fapt: Când Dumnezeu l-a făcut numai pe om, El a făcut să treacă pe dinaintea lui toate animalele și păsările, „pentru a vedea cum le va numi.” Nu așa cum mulți citesc în mod eronat, pentru a le da nume; ci cu adevărat, „să vadă cum le va numi.” Era un test al minții omului. Toate aceste creaturi, fiind produsul cuvântului lui Dumnezeu, erau expresii variate ale gândului lui Dumnezeu. Pe măsură ce fiecare trecea prin fața omului, în mod instantaneu intelectul său pătrundea chiar la esența ființei sale, mintea sa citea gândul lui Dumnezeu care era exprimat în acea ființă, și acel gând îl reproducea prin pronunțarea cuvântului care definea chiar natura și caracteristicile fiecărei ființe. Căci „orice nume pe care-l dădea Adam fiecărei viețuitoare, acela îi era numele.” Orice nume îi punea, exact acela era ceea ce numele definea. Aceasta demonstrează că mintea omului era de o asemenea mărime încât cuprindea creația; era de o asemenea perfecțiune a adaptabilității, încât a cuprins cu rapiditate caracteristicile de o vastă varietate ale creațiunii; încât, cu ușurință s-a mișcat cu o precizie absolută pentru a detecta instantaneu natura fundamentală și distinctivă a fiecărei viețuitoare, oricât de subtilă era cea deosebire; și că propria sa personalitate, în propria sa voință liberă, era atât de perfect supusă voinței Divine, era atât de perfect în armonie cu Mintea divină, încât gândul Minții, oricum era exprimat, era instantaneu prins de mintea sa și devenea propriul său gând, iar el gândea gândurile lui Dumnezeu.

Și încă aceasta nu este tot. Creația vizibilă nu era exprimată numai în cuvântul lui Dumnezeu, și astfel omul a găsit și a gândit gândurile lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a venit în mod direct la om. Dumnezeu i-a vorbit omului direct; astfel că omul era în strânsă legătură cu Dumnezeu în gândurile lui Dumnezeu comunicate direct în cuvânt și prin Spiritul lui Dumnezeu. Aceasta a făcut din mintea omului, în cel mai înalt sens posibil, cel mai înalt mijloc creat de a reflecta Mintea divină, de a exprima gândul lui Dumnezeu, de a-L glorifica pe Dumnezeu. Acesta este omul, aceasta este mintea, așa cum era omul în cadrul creației lui Dumnezeu.

Dar la om a venit un alt cuvânt, opus cuvântului lui Dumnezeu, exprimând gândul și mintea unuia care este opus lui Dumnezeu. Omul avea cuvântul lui Dumnezeu. Deci, atât timp cât el primea și reținea acel cuvânt, și prin acesta gândul și mintea Celui al cărui cuvânt era, în aceasta el avea mintea lui Dumnezeu ca ghid pentru mintea sa. O expresie a acelui cuvânt era: „Să nu mănânci din pomul cunoștinței binelui și răului; căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” Acest alt cuvânt care a venit acum la el, a fost: „Cu siguranță că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, ochii vi se vor deschide, și veți deveni dumnezei, cunoscând binele și răul.” Acest alt cuvânt, opusul cuvântului lui Dumnezeu, a fost ascultat, gândul său a fost primit, și prin aceasta a fost primită mintea acelei persoane căreia îi aparținea gândul din cuvânt. Atunci, cu această minte opusă, totul era văzut invers; pomul care nu era în nici un sens bun pentru mâncat, nici de dorit pentru a face pe cineva înțelept, era acum văzut ca fiind exact ceea ce nu era. „Și când femeia a văzut că pomul era bun pentru mâncat, și că era plăcut la privit, și un pom vrednic de dorit pentru a face pe cineva înțelept, a luat din fructele lui, și a mâncat, și i-a dat de asemenea și soțului

ei; și el a mâncat.” Astfel, atunci când Satan a venit rostindu-și cuvintele, comunicând gândul și sugestia minții sale rele; și când a fost acceptat acest cuvânt ciudat împreună cu gândul și sugestia sa rea, în locul cuvântului și minții lui Dumnezeu; atunci mintea rea a vrăjmașiei, în locul minții lui Dumnezeu, a fost primită și a devenit mintea călăuzitoare a omului. Acea minte, fiind mintea lui Satan, este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci nu este, și nici nu poate fi supusă legii lui Dumnezeu. Și astfel se face că mintea omului în păcat, „mintea carnală este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu,” și „nu se supune legii lui Dumnezeu, și cu adevărat nici nu poate fi supusă.”

Și acum, fiind plini cu mintea rea a vrăjmașului, cu dorințele sale perverse și cu ambițiile sale rele, omul a reflectat imaginea și rușinea celui care l-a condus în păcat; în loc de a reflecta ca și mai înainte imaginea și slava Celui care l-a creat în neprihănire și adevărată sfințenie. După cum omul a reflectat imaginea și slava Creatorului Său în neprihănire înainte de a păcătui, tot astfel el a reflectat, după ce a păcătuit, imaginea și rușinea celui care l-a atras către păcat. (Oricine dorește să urmărească mai departe acest gând al acelei alte minți, poate s-o facă citind Capitolul 21 din „Imperiul Ecclesiastic.”)

Acest adevăr se poate vedea în fiecare amănunt al comportamentului omului imediat de după păcătuire. Slava s-a depărtat curând de la el datorită păcatului, iar lor „le-a fost rușine” înaintea Celui în a Cărui prezență se desfășeau odinioară. Acum, când au auzit vocea lui Dumnezeu, în loc să fie umpluți de bucurie, le-a fost frică, și s-au gândit să se ascundă de El, și s-au gândit chiar că se pot ascunde, că Îl pot înșela. Aceasta nu este mintea care gândește gândurile lui Dumnezeu. Este chiar reflectarea minții lui Lucifer din cer, care, neînțelegând scopul Domnului, a crezut că poate ascunde de Domnul propriile sale scopuri.

Din nou: când Domnul l-a întrebat pe om: „Ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit să nu mănânci?”, în loc de a răspunde direct și sincer: „Da!”, el a răspuns indirect și evaziv, și implicând în vină atât pe Domnul cât și pe femeie înainte de sine însuși. El a spus: „Femeia pe care Tu mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom, și am mâncat.” Și când Domnul a întrebat-o pe femeie: „Ce este acest lucru pe care l-ai făcut?”, în loc de a răspunde lămurit și deschis, ea de asemenea a implicat pe altul înaintea ei, și s-a apărat pe sine, la fel ca și omul. Ea a spus: „Șarpele m-a ademenit, și am mâncat.”

O asemenea minte n-a fost niciodată pusă de Domnul în omenire. Și totuși, toți știu că însăși această minte este în mod natural în toți oamenii, chiar și până astăzi. Toți știu că nu este în natura omului să-și mărturisească greșeala deschis, pe șleau, imediat. Impulsul spontan din fiecare suflet uman este de a evita și de a se adăposti pe sine în spatele a orice sau oricărei persoane din lume, și să caute să se dezvinovățească prin a implica pe altul. Și dacă prin toate acestea nu poate scăpa pe deplin, când ajunge în acest punct, se denunță și pe sine, însă asumându-și cea mai mică vină posibilă. O asemenea dispoziție nu a fost niciodată pusă în om de Domnul. Nu este a Domnului. Este a lui Satan. Este dispoziția, este chiar mintea și spiritul lui Lucifer, conducătorul original pe calea păcatului.

Dar Domnul, în dragostea și mila Sa nu va lăsa și nici nu a lăsat omenirea înrobite și distrusă prin posesia unei astfel de minți. „Domnul Dumnezeu a spus șarpelui, ... ,Voi pune vrăjmașie între tine și femeie, și între sămânța ta și Sămânța ei.” Prin acest cuvânt plin de har, Dumnezeu a penetrat și a spart vălul întunericului total care a cuprins omenirea în mintea lui Satan. Prin acest cuvânt, El a făcut ca lumina divină să strălucească în mintea întunecată a captivilor înrobiți ce erau neajutorați. Iar această lumină este „adevărata Lumină care luminează pe fiecare om venind în lume.” Căci această vrăjmașie împotriva lui Satan, această ură împotriva răului pe care Dumnezeu, prin Cuvântul Său, le-a pus în mintea fiecărei persoane care vine în lume, face ca fiecare suflet să urască răul și să dorească binele, și să dorească eliberarea din închisoarea răului în odihna măreață și bucuria binelui. Și după cum această eliberare este numai în Hristos, acea promisiune de a pune vrăjmașie între Satan și omenire este promisiunea darului lui Hristos, „Dorința tuturor neamurilor.”

Astfel se face că „Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o minte.” Așa se face că din chiar ora în care a fost rostit cuvântul plin de har către omul păcătos în grădină, primul cuvânt al lui Dumnezeu către omenire este: „Pocăiți-vă!”; aceasta înseamnă, schimbați-vă mintea. Schimbați-vă mintea de sub controlul minții lui Satan, la călăuzirea minții lui Dumnezeu; „Lăsați ca acea minte care a fost și

în Isus Hristos, să fie și în voi.” De aceea oamenii sunt sfătuiți de Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu vă conformați acestei lumi, ci fiți transformați prin reînnoirea minții voastre.” Și acesta este motivul și calea prin care, acei care primesc acest sfat divin, pot spune : „Avem mintea lui Isus Hristos.”

Astfel, mintea Esențială și Autorul minții omului a vorbit despre subiectul minții omului; și a descoperit în mod lămurit că sunt două minți care se oferă alegerii și studiului oamenilor. Și fiecare om este liber de a alege pe care dintre aceste două minți o va avea ca proprie minte călăuzitoare și subiectul studiului său în cadrul științei mentale. Care dintre acestea două este vrednică de alegerea omului ca și câmp al științei mentale?

Unei minți, minții omului așa cum este ea, mintea naturală, Sursa minții i-a spus: „Mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Acesta este adevărul de la Acel care este Izvorul cunoașterii. De aceea, urmează că orice știință umană despre mintea umană, psihologia umană, nu poate fi decât știința vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu; iar studiul oricărei științe umane despre mintea umană, studiul psihologiei umane, nu poate fi decât studiul a ceea ce este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.

Însă ce câștig există, ce câștig ar putea fi obținut din studiul vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu? Să presupunem că această minte care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu ar fi studiată și analizată, și ar fi notat întregul fenomen de către chiar această minte care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; ce ar obține elevul din toate acestea? – Numai vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Ce cunoaște el? – Numai vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Și chiar lucrul acesta nu-l cunoaște; el crede că este altceva. Dacă ar fi știut cu adevărat că este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, cu siguranță că nu ar fi studiat-o deloc. Atunci, cu adevărat că în nici o școală creștină nu va fi studiată nici o știință lumească a minții. A cunoaște ce este aceasta, a ști că este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, este cu adevărat suficient, fără a mai irosi timpul într-un studiu detaliat al ei.

Despre cealaltă minte, mintea omului așa cum era ea, mintea originală și spirituală, Sursa minții a spus că este „mintea lui Hristos,” care este „Dumnezeu manifestat,” în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii,” și care este „Dumnezeu.” El a spus că este mintea Aceluia care este „milostiv și îndurător, îndelung răbdător, și plin de bunătate și adevăr, păstrând mila pentru mii, iertând nelegiuirea și călcarea de lege și păcatul.” că este mintea Aceluia care, într-un cuvânt, este „Dragoste;” și care este Izvorul înțelepciunii și cunoașterii – a filozofiei și științei.

Aici este o minte care este cu adevărat vrednică de cea mai devotată sânguință în cel mai profund studiu. Aici este o minte a cărei cunoaștere este numai o continuă inspirație și o binecuvântare veșnică. Este însăși Mintea divină. Cunoașterea acestei Minți este în natura lucrurilor, cunoaștere divină. Iar această cunoaștere ne este gratuit oferită. Da, chiar această Minte ne este oferită gratuit. Căci El ne-a oferit gratuit propriul Său Spirit veșnic; și este una din funcțiile acestui Spirit veșnic de a ne face cunoscut lucrurile lui Dumnezeu, de a lua lucrurile lui Dumnezeu și de a ni le descoperi, de a pătrunde adâncimile infinite ale planului veșnic al lui Dumnezeu, și de a aduce comorile dragostei, ale înțelepciunii, și ale cunoașterii de Dumnezeu, și de a le face lămurite minților noastre și de a le sigila în înțelegerea noastră. De aceea există sfatul divin: „Fiți transformați prin reînnoirea minților voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” Aceasta este transformarea vieții și caracterului, a trupului, sufletului, și spiritului, prin transformarea minții prin credință în Isus Hristos, - aceasta este o știință mentală, aceasta este o psihologie, aceasta este o știință adevărată, și vrednică de cel mai destoinic și intens efort al puterilor profesorilor și elevilor. Iar această știință este divină. Astfel că există o știință divină a minții – o psihologie divină deschisă tuturor profesorilor și elevilor din toate școlile. Atunci, să nu fie studiată această știință divină în toate școlile creștine?

Cunoașterea minții trebuie să constea într-o cunoaștere a caracteristicilor, activităților și fenomenului minții.

Știința omenească a minții ar consta într-o cunoaștere sistematizată a caracteristicilor, activităților și fenomenului minții umane.

Știința divină a minții ar consta într-o cunoaștere sistematizată a caracteristicilor, activităților și fenomenului minții divine.

Acum, care dintre ramuri ale științei mentale – cea umană sau cea divină, prezintă cea mai

atrăgătoare perspectivă pentru un studiu profitabil?

Pentru cineva care crede că există o Minte divină, și că aceasta este cu adevărat accesibilă cercetării omului, poate exista vreo posibilitate de comparație între uman și divin ca și câmp profitabil pentru studiu?

Nu este suficient de clar că, pe cât de sigur este că există o Minte divină, și că acea Minte este pe orice cale accesibilă cercetării pentru om, tot atât de sigur este că știința acelei Minți reprezintă un câmp mult mai promițător decât cel omenesc, după cum divinul este deasupra umanului?

Atunci, când cineva care crede că există o Minte divină și că aceasta este accesibilă cercetării omului, face din mintea umană terenul studiului său în știința mentală, el așează astfel omenescul în locul divinului, îl așează practic deasupra divinului, și astfel demonstrează că pretinsa sa credință în divin nu este decât o simplă acceptare care nu are nici o greutate, și care nu are nici un efect în viața sa.

„Dar iubiților, așteptăm lucruri mai bune de la voi.” Evrei 6:9. Aici este o Minte divină. Această Minte divină este deschisă pentru studiul omului. Omul este invitat și i se îngăduie să cerceteze natura și activitățile Minții divine.

Activitățile minții, umană sau divină, se desfășoară numai prin intermediul gândurilor. Și, inițial, gândul este exprimat în cuvânt. Gândul divin este exprimat în Cuvântul divin. Și în exprimarea gândului divin, ca în nici într-un alt caz, cuvintele sunt cu adevărat lucruri. Căci „la început era Cuvântul.” (Ioan 1:1), și „lumile au fost pronunțate prin cuvântul lui Dumnezeu.” (Evrei 11:3); „căci El a rostit, și a fost.” Psalmul 33:9.

Prin cuvântul Domnului toate lucrurile au fost făcute ceea ce sunt. Și, după cum cuvântul este exprimarea gândului, este clar că toate lucrurile nu sunt altceva decât diferite forme de exprimare ale gândului lui Dumnezeu. Chiar așa spune Scriptura: „Căci Tu, Doamne, mă înveselești cu lucrările Tale; și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!” Psalmul 92:4,5.

Urmează că metoda adecvată pentru a studia toate lucrurile care există, este de a le studia ca expresii ale gândului lui Dumnezeu, și de a descoperi care este gândul ce este astfel exprimat. Acesta nu este decât studiul Minții divine, obținerea cunoștinței; iar aceasta în sine este divina știință mentală. Astfel, întreaga creație este un teren al științei mentale; și tot studiul naturii, bineînțeles, este studiul științei Minții divine.

Descifrarea gândurilor lui Dumnezeu, studiul fenomenului Minții divine în acest teren vast și minunat, este cea dintâi ocupație în care omul nou creat, perfect și vertical s-a angajat vreodată. La această ocupație a fost omul în deosebi chemat și numit de Creatorul Însuși. Și, cu toate că atunci era mai mult decât acest singur lucru, acesta este în sine o învățătură pentru toată omenirea că prima dintre toate ocupațiile care i se potrivește omului este, sub călăuzirea divină conștientă și recunoscută, citirea gândurilor și studierea fenomenului minții lui Dumnezeu în minunatul Său câmp al creațiunii.

Și totuși, acest câmp al creațiunii, atât de minunat cum este, nu reprezintă întregul câmp al științei mentale. Există un altul, chiar mai minunat; „Domnul se gândește la mine.” Psalmul 40:17. Și, „Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire.” Ieremia 29:11. Aceste gânduri sunt gândurile Sale de salvare a păcătoșilor, de răscumpărare a celor pierduți, și sunt exprimate în Cuvântul salvării sale, Evanghelia Domnului Isus Hristos. Căci această Evanghelie este descoperirea „planului veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru.”

Aceste două tărâmurile ale științei mentale – gândurile lui Dumnezeu în creațiune și gândurile lui Dumnezeu în răscumpărare – erau câmpurile de studiu ale lui Solomon, cel mai înțelept om care a trăit vreodată de la Adam. Dar acum, de vreme ce omul a devenit supus păcatului, terenul gândului lui Dumnezeu în răscumpărare are prioritate; pentru că omul trebuie să fie salvat din întunecimea și perversitatea minții în care a fost atras de Satan înainte de a putea citi corect gândurile lui Dumnezeu exprimate în creațiune. De aceea, cu toate că Solomon și-a pus inima să caute și să cerceteze toate lucrurile care sunt făcute sub cer, și avea un foarte mare succes, totuși el a făcut aceasta „prin înțelepciune,” care este „temerea de Domnul.” De aceea el preamărește înțelepciunea, temerea de Domnul, ca fiind lucrul principal dintre toate lucrurile ce pot fi râvnite. Proverbe 3:15.

Din acest motiv, și în cazul lui Hristos de asemenea, Omul model al tuturor timpurilor și ultimul Adam, gândul lui Dumnezeu în răscumpărare era terenul de o importanță extraordinară pentru a ocupa mintea omului; fără a lăsa deoparte terenul creațiunii, ci pentru că este singura cale adevărată spre lumina în care gândul lui Dumnezeu în creațiune poate fi văzut în mod clar și poate fi corect citit.

Nu numai pentru oamenii de pe pământ, pentru păcătoși gândul lui Dumnezeu în sfera răscumpărării, Evanghelia lui Hristos, este considerat de o importanță extraordinară în înțelegerea adâncimii înțelesului unui alt tărâm al gândului lui Dumnezeu. Aceasta este și pentru lumile necăzute și pentru însăși inteligențele strălucitoare ale cerului. Gândurile lui Dumnezeu în ceea ce privește planul Său veșnic, și exprimate în Cuvântul Său din Evanghelie, constituie cea mai de seamă știință a inteligențelor cerești. Căci predicarea „bogățiilor de necercetat ale lui Hristos” înseamnă „a-i face pe toți să vadă care este frăția acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin (de la; cu ajutorul) Biserică, înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” Efeseni 3:8-11.

Și când aceasta este predicat „cu Duhul Sfânt trimis din cer,” „îngerii doresc,” cu mare interes, „să înțeleagă,” pentru ca să vadă înțelepciunea felurită descoperită în lucrarea Minții divine în realizarea scopului veșnic. 1 Petru 1:12.

Astfel, aici avem două domenii infinite ale științei Minții divine deschise pentru studiul omului. Și fiecare se centrează în Isus Hristos; căci în ambele, toate fenomenele sunt expresii ale gândului Minții divine; și după cum gândul este exprimat în cuvânt, iar Isus Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu; astfel, fie în creație sau răscumpărare, Isus Hristos, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, este exprimarea gândului lui Dumnezeu. Și după cum Isus Hristos este exprimarea gândului lui Dumnezeu în aceste două terenuri minunate ale lucrării Minții divine, este perfect lămurit că fără El gândurile exprimate în aceste domenii nu pot fi înțelese.

Privind la aceste lucruri, nu este pe deplin lămurit și ușor de înțeles de ce „Isus nu a inserat în învățătura Sa știința oamenilor”, de ce „măreția Sa nu se putea contopi cu știința omenească”, de ce „argumentația științei omenești nu s-a auzit niciodată de pe buzele Sale sfințite”, și de ce se face că „știința omenească se va deconecta de la marea Sursă a înțelepciunii în acea zi”?

Iar când oamenii renunță la acest minunat câmp dublu al științei Minții divine și își cheltuiesc timpul și efortul în terenul întunecat și îngust al acțiunii minții umane, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, nu este adevărat că ei au lăsat apele minunate ale zăpezii din Liban, care vin din Stânca ogoarelor, pentru „apele murdare ale văii”? Da, că s-au întors chiar la „canalele obișnuite”? Și când este urmată o astfel de cale, poate fi de mirat că „rezultatul” este „inimi de gheață în școală și în biserică”?

Atunci, nu vor învăța școlile creștine, ca știință mentală, numai știința Minții divine?

Capitolul 14

Studiul științei morale

Știința morală trebuie să fie predată în fiecare școală creștină. Aceasta nu este de o mai mică importanță decât învățarea științei mentale, cu toate că în natura lucrurilor urmează în ordine științei mentale, pentru că numai cu ajutorul minții poate fi studiată.

Principiile morale drepte pot fi înțelese numai cu o minte dreaptă. De aceea, adevărata știință morală poate fi înțeleasă numai prin adevărata știință mentală. Astfel, cu toate că în acest sens știința morală urmează în ordine științei mentale, nu este de o mai mică importanță; într-adevăr, cele două sunt cu neputință de despărțit.

Oricum, chiar dacă vorbim despre acestea ca fiind „știință morală” și „știință mentală,” și le tratăm ca științe, ceea ce și sunt cu adevărat, să nu facă nimeni greșeala de a crede că aceste științe sunt niște lucruri neclare, obscure și confuze, care includ propoziții lungi și cuvinte pompoase, imposibil de priceput de oamenii normali. Nu este așa. Adevărata știință este întotdeauna simplă și ușor de înțeles. Oricare știință, cu cât este mai simplă, și cu cât mai lămurită poate fi făcută celor care doresc să-o cunoască, este cea mai directă, adevărată, și mai bine înțeleasă.

„Moralul” este numele comun pentru virtute; deci știința morală, sau știința principiilor morale, este știința virtuții. Iar virtutea aparține de dreptate, bunătate, adevăr, puritate. Este legată de conduită, iar conduita este legată de caracter. Cu alte cuvinte, știința morală este știința caracterului. Iar știința este cunoștință. Este pe deplin lămurit, cu alte cuvinte, că, după cum moralul este caracter, și știința cunoștință, știința morală este cunoașterea caracterului; știința principiilor morale este cunoașterea caracterului.

Și atunci, care trebuie să fie câmpul de studiu al științei morale? Care Caracter trebuie să constituie baza și subiectul acestei cunoașteri? Trebuie să fie caracterul uman, sau caracterul divin? Aceasta este ca și când am spune: „Trebuie să fie știința morală omenească, sau trebuie să fie știința morală divină cea care trebuie studiată în școlile creștine?”

De vreme ce aceste școli se pretind a fi creștine, singura știință morală care poate fi studiată consecvent, este știința morală creștină. Caracterul creștin este caracterul lui Isus Hristos, și caracterul lui Isus Hristos este caracterul lui Dumnezeu; de aceea, singura știință a caracterului care poate fi studiată consecvent în orice școală creștină, este știința caracterului lui Dumnezeu.

În educație, caracterul este totul. În cadrul întregii educații adevărate, singurul obiectiv principal, singurul lucru la care trebuie să conducă toate celelalte lucruri și la care trebuie să contribuie, este caracterul. Căci este chiar și scris că, chiar dacă aș înțelege cea mai profundă filozofie, și toată știința; și chiar dacă aș avea o asemenea capacitate și elocvență încât să pot vorbi în limbile oamenilor și ale îngerilor; totuși „sunt nimic” dacă nu am dragoste creștină, care este pur și simplu un caracter perfect, „legătura perfecțiunii.” Și noi am văzut în Grecia și Roma natura vicioasă și rezultatele dezastruoase a celei mai înalte educații clasice din care lipsea caracterul; a celei mai perfecte culturi mentale și fizice, fără principii morale.

Istoria principiilor morale ale omului este paralelă cu istoria minții omului. Aceasta este inevitabil, căci mintea este citadela principiilor morale; „După cum gândește în inima sa, așa și este;” „Cu mintea slujesc legii lui Dumnezeu.”

Dumnezeu l-a făcut pe om drept, după înfățișarea Sa, îmbrăcat în propria Sa slavă, reflectând propriul Său caracter. Dumnezeu l-a făcut pe om să rămână în această stare pentru totdeauna; și totuși liber de a alege să nu rămână astfel. Iar omul a ales să nu rămână cu Dumnezeu; ci de a merge pe calea lui Satan și a păcatului. În loc de a rămâne pentru totdeauna pe tărâmul lui Dumnezeu și al neprihănirii Sale, omul a ales tărâmul lui Satan și al păcatului său, tărâmul călcării legii lui Dumnezeu, tărâmul imoralității.

Dacă s-ar pune întrebarea: „Nu l-ar fi putut face Dumnezeu pe om în așa fel încât să nu fi putut păcătui?”, răspunsul perfect sigur și adevărat este: „Nu ar fi putut.” Acesta este. Nu l-ar fi putut face astfel om; căci ar fi trebuit să-l facă lipsit de inteligență, un simplu animal, mașină, incapabil de moralitate. Căci a-l face pe om astfel încât să nu poată păcătui, ar fi fost egal cu a-l face incapabil de a înfăptui binele. Ar fi însemnat să-l facă incapabil de a alege; și a-l face incapabil de a alege

însemna a-l face incapabil de virtute. Libertatea alegerii este esențială pentru principiile moralei. Dumnezeu l-a făcut pe om să fie moral. De aceea l-a făcut liber de a alege. Iar El respectă pentru totdeauna acel lucru a-l cărui Autor este, libertatea de alegere în om. El Însuși nu se va atinge niciodată câtuși de puțin de libertatea omului de a alege pentru sine.

Astfel, în înțelepciune Sa, Dumnezeu a creat pe om drept, sfânt și liber, numai „cu puțin mai prejos decât îngerii.” El i-a oferit paradisul ca și cămin. El i-a oferit stăpânire peste pământ și peste fiecare creatură de pe el, ca reprezentant al lui Dumnezeu. El a făcut să crească din pământ „fiecare pom care este plăcut la privit, și bun pentru mâncat,” și „pomul vieții, care este în mijlocul paradisului lui Dumnezeu.” El i-a oferit tot ceea ce putea să încânte ochiul, să farmece simțurile și să desfăteze mintea. El a dat totul perechii sfinte ca să se bucure de ele pentru totdeauna. El i-a făcut liberi de a se bucura de ele, sau de a le refuza; de aceea, El a mai pus în mijlocul grădinii pomul oprit, „pomul cunoștinței binelui și răului.” „Și Domnul Dumnezeu i-a poruncit omului spunând: „Ești liber să mănânci din fiecare pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului, să nu mănânci; căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”” Astfel, pentru omul de atunci, și pentru omul din toate timpurile, a fost stabilit un principiu; „Alege astăzi cui vrei să slujești,” principiul divin al propriei conduceri, și al conducerii cu consimțământul celui condus.

Iar în exercitarea libertății de alegere, omul a ales să nu se conducă el însuși, ci să se vândă lui Satan în sclavia păcatului și principului călcării de lege – imoralității. Și chiar acolo unde omul a păcătuit și a fost pierdut, Hristos S-a oferit pe Sine pentru a-l salva. Și singurul motiv pentru care omul nu a murit în acea zi, chiar în acea oră în care a păcătuit, este că în chiar acea clipă Isus Hristos S-a oferit pentru binele său, și a luat asupra Sa moartea care ar fi căzut asupra omului; și astfel, i-a oferit omului o altă șansă, o încercare, o clipă de răgaz pentru a putea alege viața. Astfel a putut Dumnezeu să-i spună înșelătorului: „Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sămânța ta și Sămânța ei.” Astfel se face că El este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii;” și cum poate El spune pentru veșnicie; „Am venit ca ei să aibă viața, și s-o aibă din plin.”

Aici se poate ridica întrebarea: „Așa cum Dumnezeu l-a făcut pe om, și pe celelalte ființe inteligente, liber de a alege, și astfel liber de a alege calea păcatului dacă așa ar fi dorit, nu ar fi trebuit atunci să ia măsuri împotriva acestei alegeri înainte de a fi creat omul?” – Răspunsul este: „Cu siguranță că așa a făcut.” Și de vreme ce le-a făcut și trebuie să le facă de asemenea libere de a alege pe toate ființele cu simț moral, El a trebuit să ia măsuri în vederea posibilității apariției păcatului, chiar înainte de a fi creată vreo ființă inteligentă. Și El a făcut aceasta. Această măsură nu este decât o parte din planul veșnic pe care El l-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru.

Să ne întoarcem cu gândul atunci când nu era creată nici o persoană sau lucru; înapoi la consfătuirile veșnice ale Dumnezeirii. Existența lui Dumnezeu nu este o existență de satisfacere de sine. Dragostea Sa nu este o dragoste de sine. Bucuria Sa nu este împlinită în a se închide în Sine, și să stea astfel singur și egoist. Dragostea Sa este satisfăcută numai oferindu-se celor care o vor primi și se vor bucura de ea pe deplin. Bucuria Sa este împlinită numai prin a purta un univers infinit, plin de inteligențe binecuvântate, chiar plinătatea bucuriei.

Stând astfel cu gândul împreună cu Dumnezeu înainte de a exista o singură ființă creată, El a dorit ca universul să fie plin de ființe inteligente bucuroase, care să se bucure de dragostea Sa pe deplin. Pentru ca acest lucru să poată fi realizat, ei toți trebuie să aleagă să se bucure de dragostea Sa și de bucuria Sa. Pentru a alege asta, ei trebuie să fie liberi de a alege asta. Și pentru a fi liberi de a alege asta, ei trebuie să fie liberi de a nu o alege; liberi de a nu alege să-L slujească, de a nu alege să se bucure de dragostea și bucuria Sa. Ei trebuie să fie liberi de a-L alege pe El sau pe ei înșiși, viața sau moartea. Aceasta implică posibilitatea ca unii să nu aleagă calea Sa, ci propria lor cale departe de El; și astfel implică posibilitatea intrării egoismului, intrării păcatului, care este direct opus a tot ceea ce El este. Va refuza El atunci să mai creeze vreodată ființele inteligente, pentru că dacă le creează, trebuie s-o facă cu riscul ca păcatul să apară? Dacă aceasta va fi decizia, rezultatul nu poate fi decât că El trebuie să rămână pe vecie egoist și singur. Dar chiar acest lucru este de asemenea opus a tot ceea ce El este. De aceea, a alege aceasta înseamnă a decide să înceteze de a mai fi Dumnezeu. Dar El nu poate înceta de a mai fi Dumnezeu; „El nu se poate nega pe Sine;” de aceea El trebuie să creeze chiar cu un preț infinit.

Și El a creat. El a creat ființe inteligente. El le-a creat libere de a alege; libere de a alege calea Sa, sau de a alege opusul; și de aceea libere să păcătuiască dacă aleg. Și în același timp, în dragostea Sa infinită și în veșnica Sa neprihănire, El Și-a propus să se ofere pe Sine ca sacrificiu pentru răscumpărarea tuturor celor ce ar păcătui; și să le ofere a doua posibilitate de a-L alege pe El sau pe ei înșiși, viața sau moartea. Iar acei care, în ciuda tuturor acestor lucruri, vor alege a doua oară moartea, să aibă ceea ce au ales în mod stăruitor. Iar aceora care vor alege viața – universul plin de ei – să se bucure de plinătatea a ceea ce au ales: chiar viața veșnică, plinătatea dragostei desăvârșite, și de fericire pentru totdeauna.

Acesta este Dumnezeu, Dumnezeul Cel viu, Dumnezeul dragostei, Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este pe deplin capabil de a face orice dorește în cer și pe pământ, și totuși să le ofere tuturor creaturilor Sale libertatea. Acesta este Cel care, din zilele veșniciei „lucrează toate lucrurile după sfatul propriei Sale voințe.” Și aceasta este „taina voinței Sale ... pe care Și-a propus-o în Sine; ca la împlinirea vremilor, să-Și unească într-Unul toate lucrurile, în Hristos, atât cele din ceruri, cât și cele de pe pământ; chiar în Sine.” Acesta este „planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” în care Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine.

Și totuși, chiar în acest divin și suprem act al împăcării, Dumnezeu nu caută să lege omul de Sine într-o legătură absolută și iresponsabilă, după cum îl leagă Satan atunci când este aleasă calea sa. Dumnezeu respectă întotdeauna libertatea de alegere a cărei Autor este. Nici chiar acum nu-l va obliga pe om să meargă pe calea neprihănirii, și nici nu-l va obliga să meargă pe această cale chiar și după ce a ales-o. Când a fost rostit cuvântul creativ „voi pune vrăjmașie” între omenire și vrăjmaș, El l-a făcut pe om din nou liber să aleagă pentru sine cui va sluji. Prin acel cuvânt voința omului este eliberată, și rămâne pentru totdeauna liberă de a alege să servească cui dorește, de a alege eliberarea din robia păcatului sau de a rămâne în ea.

Acest cuvânt al lui Dumnezeu sădește în fiecare suflet vrăjmașie împotriva lui Satan; această ură a răului care dorește eliberarea care se găsește numai în Hristos, - acesta este darul credinței pentru om. Scopul acestei credințe este Hristos, iar Autorul ei este Hristos; și astfel, El este Autorul și Desăvârșitorul credinței. Evrei 12:2. Astfel, sădirea vrăjmașiei veșnice între Satan și femeie, și între sămânța acestora, a fost începutul descoperirii tainei lui Dumnezeu care „a fost ținută în tăcere de-a lungul timpurilor veșnice.” Romani 16:25. Și „când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, făcut din femeie, făcut sub lege, pentru a-i răscumpăra pe cei care sunt sub lege, pentru ca noi să putem primi adopția de fii.” Galateni 4:4,5. Atunci au fost auzite și văzute lucruri pe care mulți profeți și oameni neprihăniți au dorit să le vadă și nu le-au văzut, și au dorit să le audă și nu le-au auzit. Matei 13:16,17. Și atunci, în cuvintele Celui care a vorbit așa cum nimeni n-a vorbit vreodată, erau exprimate lucruri care „au fost ținute în secret de la întemeierea lumii.” Matei 13:35.

Astfel, Hristos în Evanghelia Sa este singura Cale de la păcat la neprihănire, de la viciu la virtute, de la imoralitate la moralitate. „Căci prin har ați fost mântuiți prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru faptele bune (pentru lucrurile morale), pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:8-10. Și astfel, știința morală este egală cu gândul răscumpărării din știința mentală, ca precedând studiul gândului lui Dumnezeu exprimat în creația originală sau fizică. Gândul, cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu în creația morală, în faptul că a creat sufletul pierdut pentru faptele bune – lucrurile morale – pe care El le-a pregătit inițial ca să constituie calea omului, trebuie cunoscute și înțelese, înainte de a fi corect cunoscute sau înțelese în creația fizică. Căci numai „prin credință înțelegem” sau putem înțelege „că lumile au fost întocmite prin cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât lucrurile care se văd nu au fost făcute din lucruri care se văd.” Evrei 11:3.

De aceea, după înțelepciune, care este temerea de Domnul și începutul cunoștinței, cel mai înțelept om care a trăit vreodată după Adam, a înălțat lucrurile morale ca fiind suma tuturor cărților și tuturor studiilor, concluzia a tot ceea ce a fost sau poate fi spus: „Teme-te de Dumnezeu, și păstrează poruncile Lui: căci aceasta este întreaga datorie a omului.” Eclesiastul 12:13. Și un motiv pentru care înțelepciunea stă înaintea tuturor lucrurilor, este că ea „conduce pe calea neprihănirii,” care este fapta morală. Proverbe 8:20. Și „Acel mai mare ca Solomon,” Omul model al tuturor

veacurilor, și „ultimul Adam,” de asemenea ridică moralitatea la același nivel: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu, și neprihănirea Sa.” Matei 6:33. Neprihănirea lui Dumnezeu este singura moralitate adevărată. Legea lui Dumnezeu este singura lege morală adevărată. Iar Cartea lui Dumnezeu, învățătura, sfatul lui Dumnezeu este singura învățătură morală adevărată.

Și atunci, ce spune despre subiectul moralității această Carte, această învățătură a Celui care „este desăvârșit în cunoștință”? Ce spune despre moralitate, caracter, despre om așa cum este el; omul moral? – Aici este Cuvântul Celui care îl învață pe om cunoașterea: „Atât Iudei cât și neamuri, sunt toți sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici unul neprihănit, nu, nici unul măcar; nu este nici unul care să înțeleagă, nu este nici unul care să caute după Dumnezeu. Toți s-au abătut de pe cale, și au ajuns toți niște netrebniți; nu este nici unul care să facă binele, nu, nici unul măcar. Gâttele lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; venin de aspidă au sub buze; al căror gură este plină de blestem și de amărăciune; picioarele lor se grăbesc să verse sânge; prăpădul și mizeria sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.” Romani 3:9-18. „Din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, un ochi rău, hula, trufia, prostia: toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om.” Marcu 7:21-23.

Aceasta este o schiță a caracterului uman făcută de Cel care, cu siguranță îl cunoaște. Iar studiul științei omenești a moralității este pur și simplu studiul acestui fel de caracter; sau mai degrabă studiul concepției oamenilor de un astfel de caracter. Iar în ceea ce privește aceasta, concepțiile oamenilor sunt toate greșite; pentru că cei care scriu despre știința morală nu cred că caracterul omului este așa cum este descris aici. Ei cred că este cu totul diferit. Dar când știința morală este „știința datoriei umane, bazată pe o cunoaștere a naturii umane, a sursei și mijloacelor sale de acțiune;” și când toate concepțiile oamenilor despre natura umană sunt diferite de ceea ce natura umană este în realitate și cu adevărat, iar aceste concepții false despre natura umană sunt însumate într-o „știință morală” pentru călăuzirea oamenilor; este perfect lămurit că întreaga idee mondială despre știința morală nu este numai „o știință pe nedrept numită astfel,” ci o iluzie fatală.

Știința morală este „știința datoriei umane, bazată pe o cunoaștere a naturii umane, a sursei și mijloacelor sale de acțiune, și (o cunoaștere) a diverselor relații în care omul, ca ființă morală și socială, este, sau poate fi așezat.” Și nu trebuie uitat în studiul oricărei științe, că o presupunere nu este cunoaștere, bănuiala nu este cunoaștere, ipoteza nu este cunoaștere; dar acea cunoaștere este să știi, să știi cu certitudine. Este să știi, și să știi că noi știm.

Atunci, unde poate fi găsită cu siguranță „cunoașterea naturii umane, a sursei și mijloacelor sale de acțiune,” etc.? – Cu siguranță numai în Cel care este desăvârșit în cunoștință, care este cu adevărat Sursa cunoștinței și care îl învață pe om cunoașterea. Numai aceasta poate fi adevărata cunoaștere a naturii umane. Și numai ceea ce este clădit pe această cunoaștere a naturii umane poate să fie adevărata știință morală.

El ne-a descoperit adevărata cunoaștere a naturii umane așa cum este ea în pasajele revelației mai sus citate. Dar cu siguranță că nici o persoană care crede acea descoperire, nimeni care primește ca adevăr acea cunoaștere a naturii umane nu se va gândi vreodată să o folosească ca bază pe care să clădească știința datoriei umane. Căci acea descoperire, acea adevărată cunoaștere a naturii umane, arată că tot ceea ce reprezintă natura umană, este în esență imoralitate. Și orice știință care are aceasta ca bază, este cu adevărat o știință imorală și nu morală; nu este decât știința imoralității. Iar studiul oricărei asemenea „științe morale”, nu este decât studiul imoralității. Bineînțeles că nu s-a dorit să fie astfel. Prin înțelegerea greșită a ceea ce este cu adevărat natura umană, un asemenea studiu se presupune a fi studiul moralei veritabile. Dar, în lumina adevăratei cunoașteri a ceea ce este cu adevărat natura umană, este simplu ca „Bună ziua!” că studiul științei omenești a moralei nu este decât studiul imoralității. Aceasta poate fi probat de oricine pentru sine prin lecturarea cărților care sunt publicate ca tratate și manuale ale științei morale. Sunt aproape invariabil păgâne în esență acolo unde nu sunt papale în esență, ceea ce este și mai rău. Atât de universal este acest adevăr încât, cu o singură excepție, sau poate două, încă nu am văzut, și nu credem că există în lume o lucrare de știință morală ca atare care să nu fie în esență păgână, dacă nu este în esență papală. Aceasta pentru că bazele adevărate, divine ale moralei nu sunt deosebite; ci omenescul este

pretutindeni. Este pomul cunoștinței binelui și răului; care în esență și în final este găsit a fi numai rău. Și totuși, aceste cărți – cărți în care nu există nici adevărata moralitate și nici adevărata știință – au fost și sunt folosite ca manuale pentru știința morală în școlile creștine. Așa ceva nu trebuie să se întâmple. Creștinismul este pomul vieții. Proverbe 3:18.

Adevărata știință morală nu este știința naturii umane așa cum este acum, ci a naturii umane așa cum a fost și cum trebuie să fie. Baza adevăratei științe morale nu este cunoașterea, chiar perfecta cunoaștere a naturii umane așa cum este acum, cu originea și mijloacele sale de acțiune; după cum am văzut, aceasta nu poate fi decât perfecta cunoaștere a imoralității. Cunoașterea desăvârșită a naturii umane așa cum era și cum trebuie să fie, cu originea și mijloacele sale de acțiune – numai aceasta poate constitui baza adevăratei științe morale; aceasta este perfecta cunoaștere a naturii umane cu originea ei desăvârșită și mijloacele sale de acțiune, și de aceea este cunoașterea desăvârșită a moralei perfecte. Această cunoaștere este descoperită în Isus Hristos în natura umană; și se găsește în Cuvântul acelei descoperiri din ziua în care natura umană s-a depărtat de la ceea ce era, până în ziua în care natura umană va fi pe deplin răscumpărată la ceea ce trebuie să fie. Natura umană așa cum este, este oarbă, în întuneric, scufundată în păcat și sub stăpânirea lui Satan. Natura umană așa cum a fost și așa cum trebuie să fie, vede lămurit, este în lumină, este liberă de păcat, și este în împărăția și sub stăpânirea lui Dumnezeu în Hristos. „Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, pentru ca să primească iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei care sunt sfințiți prin credința în Mine.” Fapte 26:17,18. Astfel, creștinismul, știința creștinismului, așa cum este în Cartea creștinismului – Cuvântul făcut trup, Evanghelia lui Hristos – este singura știință morală adevărată.

Atunci, care este adevărata natură umană așa cum era și cum trebuie să fie? – Este natura umană, părtașă de natură divină. Este umanul și divinul unite într-Un Om divino-uman. Acesta este Hristos, Omul model. El, fiind Dumnezeu, a devenit om; fiind Divin, a devenit uman; fiind Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu, „a fost făcut trup, și a locuit printre noi, .. plin de har și adevăr,” „Dumnezeu manifestat în trup,” „Dumnezeu cu noi.” Și acum, natura umană care este „depărtată” de Dumnezeu, este „apropiată prin sângele lui Hristos.” „Căci El este pacea noastră, care i-a făcut pe ambii (Dumnezeu și omul, divinul și umanul) una, ... anulând în trupul Său vrăjmășia ... pentru a face în Sine pe cei doi (Dumnezeu și omul) un om nou, făcând pace.” Efeseni 2:14,15. Și astfel, natura Sa divină a oferit tuturor oamenilor „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe; ca prin ele VOI să vă faceți părtași naturii divine, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă.” 2 Petru 1:4.

Care caracter este adevăratul caracter al acestui om adevărat, acest om așa cum a fost și așa cum trebuie să fie? Care este singurul caracter ce i se potrivește? – Caracterul divin, desigur; caracterul divin manifestat în natura umană. Acesta este Hristos; și acesta este veșnicul scop al Evangheliei lui Hristos. „Mie nu-mi este rușine de Evanghelia lui Hristos; ... căci în ea este descoperită neprihănirea (caracterul) lui Dumnezeu.” Romani 1:16,17. Astfel, Evanghelia este pentru totdeauna numai „Dumnezeu descoperit în trup,” „Dumnezeu cu noi,” și „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Și atunci, ce este caracterul? Care este siguranța cunoașterii acestui caracter ca bază pentru știința morală? Iată-o: „Voi face să treacă toată bunătatea Mea pe dinaintea ta, și voi vesti numele Domnului înaintea ta. ... Iar Domnul a trecut prin fața lui, și a spus; „Domnul, Domnul Dumnezeu, milos și bun, răbdător și plin de bunătate și adevăr, păstrând mila pentru mii, iertând greșeala și fărâdelegea și păcatul, și înaintea Căruia nici un om nu este nevinovat.” Exod 33:19; 34:6,7. „Dumnezeu este dragoste.” 1 Ioan 4:8. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16. „Te-am iubit cu o iubire veșnică: de aceea te-am convins cu bunătate plină de iubire.” Ieremia 31:3.

Și „Dumnezeu, care a zis să lumineze lumina din întuneric, a luminat în inimile noastre, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței (știința) slavei (caracterul) lui Dumnezeu în adevărul lui Isus Hristos.” Și „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava (caracterul) Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă (din caracter în caracter), prin Domnul,

Spiritul.” 2 Corinteni 4:6; 3:18.

Aici este un caracter pe deplin vrednic de cel mai devotat studiu. Aici este perfecțiunea moralei. Cunoașterea acestui caracter este adevărata știință morală. Iar studiul sânguincios, serios și cu rugăciune al acestei binecuvântate transformări a sufletului prin credința lui Isus Hristos și puterea Spiritului lui Dumnezeu, de la rău la bine, de la răutate la neprihănire, de la păcat la sfințenie, de la caracterul omenesc la caracterul divin, de la imoralitate la moralitate, - studiul asupra acestui caracter, este studiul adevăratei științe a moralității, și este singura știință morală adevărată.

Pe tărâmul moralei, care este caracterul, de când oamenii au uitat adevărata moralitate și au devenit toți imorali; de când „au părăsit cu toții calea,” și „au devenit cu toții netrebnici,” de când „nu este nici unul care să caute după Dumnezeu,” – dacă nu i-a părăsit Dumnezeu cu desăvârșire, este esențial de a-i înfățișa oamenilor adevăratul standard al caracterului într-o asemenea manieră, încât să fie atrași spre contemplarea lui.

Cu toate că omul a devenit în întregime imoral, Dumnezeu nu l-a putut abandona; pentru că El este „Domnul, Domnul Dumnezeu, milos și bun, răbdător și plin de bunătate și adevăr, păstrând mila pentru mii, iertând greșeala și fărâdeleaga și păcatul.” De aceea, El a conceput pentru om o copie a propriului Său caracter într-o asemenea manieră încât să fie în mod deosebit adaptată condițiilor și nevoilor omului, așa cum este el.

Copia caracterului lui Dumnezeu, acest standard adevărat al caracterului, este formulat în Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci. Și, în timp ce „Dumnezeul naturii Și-a scris caracterul în toate lucrările Sale,” El de asemenea „a scris legea Sa în inima omului.” Și iată Legea lui Dumnezeu: -

„EU SUNT Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

I

Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

II

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

III

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

IV

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua Sabatului închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o.

V

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

VI

Să nu ucizi.

VII

Să nu comiți adulter.

VIII

Să nu furi.

IX

Să nu aduci mărturie falsă împotriva aproapelui tău.

X

Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.”

Era necesar ca Domnul să prezinte legea Sa, copia caracterului Său în această formă numai datorită imoralității fundamentale a omenirii. Căci „Legea nu este făcută pentru un om neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei nesfinți și profani, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru desfrânați, pentru cei care se pângăresc cu oameni, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase.” 1 Timotei 1:9,10.

După cum aceasta este o descriere a omului în starea sa naturală, este ușor de văzut cât de perfect adaptată este condiției sale, cât de perfect este calculată să-l trezească și să-l îndepărteze de sine această lege a universalului și veșnicului „Să nu,” oprindu-l în mod absolut de la ceea ce este natural pentru el să facă. Aceasta îi descoperă omului adevărata cunoaștere de sine; că este în mod absolut greșit, un păcătos cu desăvârșire. În același timp, îi impune acea vrăjmășie împotriva lui Satan, sădită într-un mod providențial, ura împotriva răului și dorința după bine; împreună cu conștiința faptului că singur nu are nici o posibilitate de a atinge perfecțiunea în comportament cerută de acea lege și confirmată de dorința sufletului. Astfel, frământarea sufletească se adâncește până când el strigă disperat: „O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Atunci, ca răspuns, „Dorința tuturor veacurilor” vine, și se prezintă pe Sine acestuia; și, când este acceptat de el, îl eliberează din închisoarea degradării morale în libertatea măreață a copiilor lui Dumnezeu.

Astfel, „Legea a venit pentru ca ofensa să fie din abundență. Dar unde păcatul abunda, harul abundă și mai mult; PENTRU CA, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, TOT AȘA și harul să stăpânească prin neprihănire spre viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 5:20,21. Și „ceea ce Legea nu a putut să facă, întrucât natura noastră pământească o făcea fără putere, Dumnezeu, prin faptul că a trimis pe însuși Fiul Său, cu o natură ca natura noastră păcătoasă, pentru a ispăși păcatul. El a condamnat păcatul în această natură pământească, pentru ca cerințele Legii să fie împlinite în viețile noastre, trăite acum în supunere, nu față de natura noastră pământească, ci față de Spiritul.” Romani 8:3,4.

Prin urmare, „știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub autoritatea ei, pentru ca orice gură să fie închisă, și toată lumea să devină expusă judecății lui Dumnezeu. Căci nici o ființă umană nu va fi dreaptă înaintea lui Dumnezeu ca rezultat al acțiunilor făcute în supunere față de Lege; deoarece prin Lege vine o înțelegere clară a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire (un caracter) care vine de la Dumnezeu, separat de lege, și despre care mărturisesc Legea și proorocii. Este o neprihănire (o moralitate) care vine de la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, și este pentru toți cei care cred în El, fără deosebire. Căci toți au păcătuit (au devenit imorali), și nu au atins idealul glorios al lui Dumnezeu, ci, în mila Sa, sunt făcuți drepti înaintea Lui prin eliberarea care este în Hristos Isus. Căci Dumnezeu L-a pus înaintea lumii pentru a fi, prin sacrificiul Său de Sine, un mijloc de împăcare prin credința în El. Dumnezeu a făcut aceasta, pentru ca să-Și arate neprihănirea Lui (moralitatea Lui), și pentru că, în îngăduința Sa, a trecut peste păcatele pe care oamenii le-au comis mai înainte; Dumnezeu a făcut aceasta, repet, ca dovadă, în vremea de acum, a neprihănirii Lui, pentru ca El să fie neprihănit (moral), și să-i facă pe cei ce au credință în Isus să fie drepti (morali) înaintea Sa.” Romani 3:19-26.

Aceasta este calea morală științifică a naturii umane, de la ceea ce este până la ceea ce trebuie să fie; să fie cu adevărat morală.

Capitolul 15

Studiul științei naturii

În domeniul științelor naturii, Biblia nu vorbește într-un mod atât de direct și complet ca în cazul științelor mentale și morale. Dar tot ceea ce este spus în Biblie despre științele naturii este tot atât de adevărat pe cât este de adevărat tot ceea ce ea spune referitor la oricare alt subiect.

Spre exemplu, Biblia a spus că atmosfera are „greutate” cu trei mii de ani înainte ca Torricelli să descopere aceasta și să o anunțe spre uimirea Europei ignorante. Biblia a spus că o stea diferă de o alta în strălucire și frumusețe – „în slavă” – cu mai mult de o mie șapte sute de ani înainte ca astronomii să descopere că este vorba de fapt mai degrabă despre o diferență în splendoare decât despre o diferență în distanță. Biblia a spus că există „vindecare” în razele soarelui, cu două mii două sute nouăzeci de ani înainte ca știința medicală să descopere acest lucru. (Bazat numai pe autoritatea acestui text din Scriptură, în cadrul unui discurs public, autorul aceste cărți i-a îndemnat pe medici să cerceteze potențialul de vindecare din razele soarelui înainte ca dr. Finsen să descopere acest vechi adevăr științific al Bibliei.)

Aceste exemple sunt suficiente, cu toate că mai pot fi citate multe altele. Aceste mărturii ale Bibliei au fost adevărate pe parcursul tuturor acestor veacuri – științific adevărate. Dacă oamenii ar fi citit Biblia cu ochi unși și minți luminate, și dacă ar fi crezut în mod simplu ceea ce spune ea, ar fi cunoscut pe parcursul tuturor acestor veacuri aceste adevăruri științifice. Iar oamenii care au crezut aceste mărturii ale Bibliei cu o mie șapte sute până la trei mii de ani în urmă, au cunoscut aceste adevăruri științifice tot atât de sigur ca oricare alt om de știință, sau ca oricine care le cunoaște de la descoperirea lor.

Când Biblia este studiată cu o minte luminată și devotată, se va descoperi foarte curând că în ea există descoperită cu mult mai multă informație referitoare la filozofia naturală și științele naturii decât se crede chiar printre marea majoritate a creștinilor. Și în toate aceste lucruri care descoperă adevărul în perfecțiunea cunoștinței, Biblia este astfel adevăratul ghid în studiul științelor naturii în aceeași măsură în care este ghidul și în studiul științelor mentale și morale. De aceea, Biblia este vrednică de a fi manualul științei naturii în aceeași măsură ca și în fiecare alt domeniu de studiu, și ar trebui să i se acorde acest loc în fiecare școală creștină. În această carte s-ar merge mult prea mult pe presupunere pentru a schița fiecare capitol al științelor naturii așa cum este abordată în Biblie. Tot ceea ce poate autorul aici să încerce, este numai o sumară schiță care să ilustreze cum și cu câtă încredere poate fi Biblia folosită cel puțin ca și manualul-test în domeniul științelor naturii în școlile creștine.

Biblia constituie adevărata și desăvârșita bază demnă de încredere pentru studiul științelor naturii, pentru că este adevărata și cu desăvârșire demnă de încredere înregistrare a creațiunii. Iar creațiunea, nu evoluția constituie originea tuturor lucrurilor. Creația prin Cuvântul lui Dumnezeu fiind originea tuturor ființelor atât naturale cât și spirituale în Dumnezeu, descoperirea prin Cuvântul lui Dumnezeu este adevărata și vrednica de încredere sursă a tuturor informațiilor atât în ceea ce privește știința naturală, cât și pe cea spirituală. Așa după cum am afirmat deja, adevărata cunoaștere și înțelegere a creației naturale este dobândită prin exact aceleași mijloace ca și cunoașterea și înțelegerea creației spirituale: „Prin credință înțelegem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că lucrurile care se văd nu au fost făcute din lucruri care se văd.” Evrei 11:3. În ultimii ani a fost realizat mult în ceea ce privește „legea naturală în lumea spirituală.” Aceasta este bine. Dar cu mult mai necesar și mai folositor, pentru te apropia mai mult de aceasta, este aprecierea reverențioasă și studiul devotat al legii spirituale în lumea naturală. Credința, credința este calea către cunoaștere și înțelegere atât în lumea naturală, cât și în cea spirituală; căci toate lumile sunt de la Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu; așa cum și credința este de la Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Geneza 1:1; Psalm 33:6,9; Evrei 11:3; Efeseni 2:8; Evrei 12:2; Romani 10:17.

Mulți chiar dintre pretinșii creștini sunt chiar sceptici atunci când aud că Biblia trebuie să constituie pentru creștini baza întregii educații adevărate, și manualul în fiecare studiu. Ei „nu pot vedea cum poate fi aceasta așa,” pentru că ei nu cred acest lucru; și astfel, nici nu vor crede, pentru

că nu pot vedea aceasta. Dar singurul motiv real pentru acest scepticism este locul extrem de neînsemnat pe care Biblia îl ocupă în viețile lor. Acest loc este atât de neînsemnat, atât de limitat și restrâns încât, din punctul lor de vedere, a încerca să faci din Biblie baza întregii educații și manualul fiecărui studiu, este echivalent cu a învăța practic nimic. De aceea, este literalmente adevărat că atitudinea pe care o au unii față de aceasta susținere, înfățișează locul pe care îl ocupă Biblia în viața unei persoane.

Oricum, este o greșeală obișnuită care se face în privința respectului cu care este folosită Biblia ca și manual în toate studiile. Pentru mulți aceasta înseamnă că Biblia trebuie să fie singurul manual; singurul manual folosit în școală. Chiar dacă aceasta ar fi astfel, folosită de cei care o cunosc, situația ar fi mult mai bună decât aceea care este acum în educația populară. Dar acesta nu este nicidecum înțelesul. Există o diferență foarte reală între un manual și o carte de studiu. Această greșeală sau idee că Biblia ca și manual înseamnă Biblia ca să fie singura carte de studiu, provine din faptul că, în școlile de astăzi, toate cărțile de studiu sunt numite manuale. Pentru profesori, aceste cărți se presupune că sunt manuale; în timp ce elevii se așteaptă să fie cărți de studiu. Dar în loc ca aceste cărți de studiu pentru elevi să fie manuale pentru profesori, în nouă cazuri din zece manualele sunt cărți de studiu pentru profesori; iar profesorii nu reușesc să se descurce cu manualele, și elevii abia reușesc să pătrundă în cărțile de studiu.

Biblia este o carte de principii, care constituie călăuza sigură pe calea cea dreaptă în tot ceea ce are de-a face cu viața. De aceea, Biblia ca și manual nu este pur și simplu Biblia ca și depozit de sentimente bune, proverbe sau motto-uri, din care poate fi extrasă o propoziție sau un verset ca și bază pentru o lectură, sau ipoteză pentru o expunere. Biblia ca manual este Biblia ca și carte a principiilor divine care constituie viața și ghidul studiului, lumina pentru a lumina calea elevului, pentru ca adevărul și numai adevărul în filozofie și știință să fie cunoscut. Folosirea Bibliei ca și manual al tuturor studiilor presupune cunoașterea principiului din Biblie, să te întemeiezi tu însuși pe acel principiu ca bază solidă și ghid sigur, și apoi, de la această bază și în lumina acestui principiu să folosești tot ceea ce cuprinde tărâmul naturii, al revelației și experienței umane drept carte de studiu.

Capitolul 16

Studiul științei naturii - Anatomia

Dintre toate subiectele de pe tărâmul științei naturii, ceea ce-l preocupă cel mai mult pe om, ceea ce este legat în sensul cel mai deplin și vital de viața sa, este știința propriului său trup; cunoașterea construcției sale, a conservării sale și a funcțiilor sale. Aceasta este adevărat de asemenea și din faptul că omul însuși este coroana creației; și din faptul că despre el Inspirația a declarat că este „grozav și minunat făcut.”

Ca o ilustrare desăvârșită a principiului Bibliei ca manual în știință și a învățaturii și științei care este cu adevărat creștină, autorul își permite să prezinte o referință la „Cum Să Studiem Anatomia” de Stephen Smith, M. D. LL. D., din New York, care a fost predată elevilor din departamentul medical al Universității „Syracuse”, 13 Octombrie 1902, și publicată în Mărturia Medicală. 3 Ianuarie 1903. (Acest citat este tipărit aici cu permisiunea specială a Dr. Smith și a editorului Mărturiei Medicale. Este o ilustrare splendidă nu numai a modului în care să se folosească Biblia ca manual în știință, dar și a ideii acestei cărți. Din acest motiv autorul înștiințează cu recunoștință marele favor făcut în îngăduința de a insera aceasta în carte.)

CUM SĂ STUDIEM ANATOMIA

„O cunoaștere clară și practică a mecanismului trupului uman stă la baza adevăratului succes în scopul profesiei medicale. De aceea, este de o importanță maximă ca tu, de la început, să adopți un plan de studiu care, în timp ce te fascinează și astfel îți absoarbe toată atenția, tinde de asemenea cu putere să-ți fixeze bine în memorie legăturile strânse ale funcției și structurii. Numai atunci când aceste legături sunt în întregime înțelese și memorate de minte, de odată acea structură sugerează funcția, iar funcția sugerează structura, iar anatomia este la îndemână în toate urgențele practicei zilnice a medicinei și chirurgiei.

Nu poate fi negat faptul că metoda actuală de studiu a anatomiei nu atinge, de regulă, acest scop. Cât de rar ajunge un elev atât de interesat de studiul anatomiei, pentru ca în zelul său, să neglijeze alte studii, sau să sacrifice plăceri și distracții! Și, ce este cel mai important, cât de rar întâlnim un practicant care poate cu promptitudine să-și amintească anatomia exactă și funcțiile chiar a celor mai importante organe și structuri ale trupului! Dacă examinăm cu ochi critic manualele moderne de anatomie cu scopul de a determina adaptarea lor la dublul scop de a-l inspira pe elev cu o dragoste veritabilă pentru știință și de a-și pune la dispoziție cunoștințele în practică, vom fi convinși că nu oferă nici unul dintre aceste rezultate; și nici nu este dificil de explicat cauza eșecului. Metoda studiului și dezvoltarea ordonată și logică a structurilor trupului, care apelează la facultățile inventive și constructive, lipsesc cu desăvârșire din acest sistem. În loc de a fi privit ca o entitate în cadrul căruia fiecare organ și structură contribuie în proporție potrivită la întregul aparat, câteva părți sunt studiate într-o manieră fragmentară și discontinuă, ceea ce este în dezavantajul chiar a celui mai inventiv geniu. Și este cu desăvârșire neglijat faptul că anatomia este o știință naturală, și că, ca toate celelalte științe naturale, are o desfășurare perfect logică care, atunci când este descoperită cum se cuvine, conduce mintea pe nesimțite de la studiul părților simple la aranjarea lor în forme complexe, așa cum se poate vedea în știința botanicii, sau chimiei, sau biologiei. Însă nici manualele de anatomie și nici profesorii acestei ramuri fundamentale a educației medicale nu adoptă sistemul firesc de învățare a acestei științe. Pe de cealaltă parte, schema studiului este în așa fel concepută pentru a preîntâmpina asocierea ideilor, și deci continuitatea gândului în mintea elevului. De aceea, i se cere mereu să memoreze chestiuni abstracte care nu au nici o legătură una cu alta. Luați spre exemplu, experiența din acest an a elevului la medicină, la unul dintre cele mai dezvoltate colegii medicale; el mărturisește că prima sa lecție de anatomie a constat într-o descriere a părților externe a claviculei; cea de-a doua a constat într-o descriere similară a omoplatului; cea de-a treia a constat într-un studiu similar al femurului. Între timp, el nu a învățat nimic despre structura oaselor și nici despre rolul lor în cadrul scheletului. Când a fost întrebat, s-a descoperit că era sigur de faptul că succesul său ca elev depinde numai de abilitatea sa

de a reține și de a repeta cu exactitate termenii pe care i-a găsit în manualul său. Minunatul organism pe care-l studia nu reprezenta mai mult interes pentru el, decât o limbă pentru un elev care, învățând-o, i se cere mai întâi să rețină tot dicționarul. Metoda cea mai răspândită de a studia anatomia poate fi comparată cu studiul unei prese de bumbac, care începe cu un ax și învățând toate componentele sale, decât să înceapă cu examinarea unei anumite roți, și memorând fiecare detaliu al construcției sale, apoi învățând toate numele specifice unei secțiuni din scheletul său, și procedând astfel până ce întreaga mașină a fost studiată pe fragmente separate. Este evident că nici un elev nu va deveni absorbit de un asemenea studiu, și nici cunoașterea mașinăriei nu va face din el un inginer de prima mână. El poate fi capabil să răspundă fiecărei întrebări care implică numai terminologia, și totuși să nu dețină decât puține informații utile în cazul în care este solicitat să remedieze defectele mașinăriei.

Însă o experiență de mulți ani în predarea anatomiei m-a convins că poate fi adoptată o metodă de studiu care-l va capta pe deplin pe elevul mediocru de la bun început, și-l va face capabil să-și însușească cu dragă inimă și să rețină bine cele mai mici detalii ale funcției și structurii țesuturilor. Și atunci, cum ar trebui studiată anatomia? Răspund: așa cum ai începe, continua și termina studiul oricărui alt mecanism cu ale cărui structură și funcții dorești să fii atât de familiar ca și inventatorul. Este evident că pentru a obține o atât de exactă cunoaștere a oricărei mașinării, trebuie s-o studiezi împreună cu direcțiile urmărite de inventator în dezvoltarea diferitelor ei părți. Aceasta presupune să te așezi într-o asemenea poziție, încât să gândești gândul său de la prima înțelegere a necesității unui asemenea aparat sau organism, până la desăvârșirea sa într-un instrument perfect. Și chiar în aceasta constă farmecul și fascinația studiului anatomiei, dacă adopți acea metodă logică pe care inventatorul a urmărit-o în crearea unei mașini. De la chiar începutul studiilor tale, vei fi condus să gândești gândul Creatorului, și după cum minunatul mecanism al trupului uman a fost treptat dezvăluit, vei deveni din ce în ce mai inspirat cu cele mai nobile concepții ale înțelepciunii și puterii divine. Psalmistul, contemplând dovada planului în creație, a cântat: ,Cât de prețioase îmi sunt de asemenea gândurile Tale, o Dumnezeule! Cât de măreață este totalitatea lor!'

Nu poate fi pus la îndoială faptul că cel mai bun instructor al unei persoane care dorește să studieze o mașină atât de bine încât să poată deveni inginerul ei, este inventatorul însuși, căci, în timp ce-și descrie propria sa lucrare, ar deveni în mod natural foarte încântat și ar oferi cel mai desăvârșit și detaliat raport despre inițierea, dezvoltarea și terminarea invenției sale. Pe măsură ce elevul urmărește șirul ideilor, prinde inspirația inventatorului, și pe măsură ce fiecare particularitate a structurii este treptat descoperită într-o succesiune ordonată și logică, mintea sa va fi îmbujorată de entuziasmul profesorului său, și va fi transformat pe nesimțite într-un inventator, arhitect, creator și, fără să-și dea seama, obiectul studiat va deveni al său. O asemenea metodă va conduce elevul să înceapă cu prima idee a inventatorului despre mașina pe cale de a fi inventată. Această idee este întotdeauna precedată de cunoașterea unei funcții care să fie îndeplinită, și absența oricărui aparat sau organism care s-o îndeplinească. Cu alte cuvinte, legea universală care guvernează invențiile cere ca funcția care trebuie îndeplinită, să fie identificată înaintea ca structura să fie plănuită. Istoria fiecărei invenții arată că ea a apărut dintr-o necesitate a unei mașini care să producă un anumit obiect, și că, în construirea fiecărei părți, a fost astfel plănuită încât, în timp ce îndeplinea o anumită funcție specială, a constituit o forță sau un factor pentru realizarea mecanismului necesar realizării cu succes a scopului său înalt. Am putea, și ar trebui să aplicăm aceeași metodă pentru studiul structurii trupului uman. Ar trebui ca în primul rând să identificăm pe deplin funcția care urmează să fie îndeplinită înainte de a ne imagina aparatul adaptat pentru realizarea ei. În aceasta constă secretul invenției cu succes a fiecărui mecanism folositor. Elevul care abordează și înaintează cu hotărâre în studiul anatomiei în acest spirit, este de la început un inventator, și descoperă mereu funcții care trebuie îndeplinite, și își canalizează constant toate energiile sale pentru a plănui instrumente de bază care să îndeplinească aceste funcții. El nu numai că intră în gândurile Creatorului, dar devine el însuși un creator. Astfel, inspirația adevărată stimulează fiecare facultate inventivă a minții sale, și, în loc de a fi un simplu agent pasiv, primind și îngrămădind undeva în memoria lui termeni tehnici serbezi și deseori inutili, el devine un cercetător și explorator agresiv în acest tărâm nou al științei.

Acum, o manieră de studiu a anatomiei astfel concepută încât elevul este de la început adus într-o legătură atât de strânsă cu Creatorul mecanismului uman încât el va gândi gândurile Sale, presupune că, Creatorul a debutat, a continuat și a finalizat lucrarea Sa potrivit metodelor care guvernează toate invențiile. Aceasta înseamnă că, Creatorul a descoperit o nevoie în creație, o funcție neîndeplinită, și în vederea căreia a debutat inventarea unui instrument care să preîntâmpine nevoia și să îndeplinească acea funcție. În adoptarea acestei teorii, trebuie să deducem crearea directă a omului ca o creatură nouă și originală, special adaptată fiecărei structuri pentru un anumit scop, iar studiul nostru trebuie să decurgă după regulile deja arătate, și anume: înainte de toate, descoperirea funcției care trebuia îndeplinită în această nouă creație, și apoi urmează dezvoltarea structurii până la culminarea sa în organismul desăvârșit.

Critica adusă acestei metode este de așteptat. Se va pretinde că ignorăm teoria modernă a evoluției, și astfel insuflăm idei învechite referitoare la creație, care pot duce în eroare elevul. În apărarea metodei se poate afirma că același rezultat poate fi obținut prin aderarea la doctrina evoluției, însă programul va fi atât de încurcat și va implica o asemenea întindere, încât va încurca pe elevul de nivel mediu de la medicină. Pe lângă asta, terminologia creației este folosită pentru că este mult mai sugestivă decât oricare altă terminologie în ceea ce privește anatomia. Poate că cea mai importantă mărturie în sprijinul acestei metode de a preda anatomia, este oferită de profesorul Huxley, cel mai mare apărător al teoriei evoluției. Într-una dintre ultimele sale lucrări, descriind procesul dezvoltării unui ovul și observând la un microscop puternic diferite etape care se succed într-o ordine simetrică, a afirmat:

„Alternative ciudate zac latente în această sferă semi-fluidă. Să-i fie oferită o alimentare cu căldură leagănelui său lichid, și materia de plastic va traversa o schimbare atât de rapidă, și totuși atât de constantă și asemănătoare ca rezultat în succesiunea lor, încât nu le putem compara decât cu acelea care sunt operate de un chirurg dibaci pe o masă de argilă fără formă. Putem observa un modelator îndemânat care, modelând masa de plastic cu o mistrie, ca și când un deget delicat a trasat o linie care să fie ocupată de coloana vertebrală și a modelat conturul trupului, formând capul la o margine, și coada la cealaltă, și formând coaste și membre în proporții minuscule, într-o manieră atât de artistică încât, după contemplarea acestui proces oră de oră, cineva este aproape involuntar urmărit de ideea că un ajutor mai degrabă subtil decât acromatic adus priveliștii, ar descoperi artistul ascuns și planul său, cum se străduiește cu o mână dibace să-și finalizeze lucrarea.”

Un binecunoscut scriitor face următoarea referire la acest citat:

„Citatul de mai sus este constituit din cuvintele lui Huxley. Aceasta înseamnă a spune că primul biolog din Europa (potrivit lui Virchow), când ajunge la descrierea dezvoltării vieții, nu o poate face decât în termenii creației.”

O dată cu aceste afirmații explicative, propun să dezvoltăm direcțiile unei metode de studiu al anatomiei bazat pe „Termenii Creației.” Dacă abordăm subiectul ca inventatori, iar acesta este adevăratul spirit în care pătrundem în acest studiu, prima noastră întrebare va fi referitoare la originea ideii omului care a trebuit creat. Aceasta este. Care erau condițiile existente ce pretindeau crearea omului? Probabil că am putea ajunge la finalul corect al organismul său actual, dar, după cum se arată în Biblie, există o mărturie a cauzei imediate a creării lui, și, de vreme ce aceasta este singura înregistrare din istoria umană și răspunde scopului nostru, o vom adopta.

Referindu-ne la relatarea creației așa cum este oferită în Geneza, învățăm că pământul a fost pregătit pentru lucruri vii, și într-o manieră ordonată a apărut iarba, planta, pomul fructifer, creaturile vii în ape, păsările zburătoare, vitele și târătoarele și fiarele pământului, iar Creatorul a spus că toate sunt bune. Dar acum pare să fi fost o pauză în creație, și, urmărind descrierea, învățăm că s-a descoperit că „nu exista om ca să lucreze pământul” sau „să umple pământul și să-l supună” sau „să stăpânească” asupra lui. Aici a existat un nou stimulente la energie creativă, și aparent, o mai dificilă sarcină nu a avut Omnipotența. Concluzia deliberărilor Consiliului Creației este oferit în anunțul: „Să facem om în imaginea Noastră, după asemănarea Noastră.” Aceasta este prima menționare a omului înregistrată în istoria pământului. Decizia este exprimată în limbajul arhitecților, inventatorilor, sau creațiilor. Ca elevi, suntem numai decât interesați în a determina

cum a fost făcut acest om în imaginea și asemănarea Creatorului. Cercetând înregistrarea, învățăm numai că, Creatorul ,l-a făcut pe om din țărâna pământului, și i-a suflat în nări suflarea vieții.’ Nu sunt oferite detalii ale metodei de procedură în construirea trupului uman, și suntem lăsați să descoperim aceste lucruri prin cunoașterea legilor care guvernează invenția și construcția mașinării printr-un studiu analitic și sintetic al organismului complet așa cum îl avem în fața noastră. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne așezăm cât mai aproape de gândurile logice ale Inventatorului, și astfel avem descrisă mașina în studiile noastre așa cum este în ale Sale.

În ceea ce privește legile invenției, am stabilit că primul gând în mintea inventatorului este funcția, a doua structura. Identificând-o pe prima, trebuie să plănuim și să creăm o structură corespunzătoare pentru a îndeplini acea funcție. Ce regulă trebuie să constituie ghidul nostru? – Evident că regulile care guvernează construcția în toate invențiile. Aceste reguli pot fi expuse după cum urmează: în primul rând, fiecare inventator creează un stativ; în al doilea rând, aparatul care-l pune-n funcțiune; în al treilea rând, puterea sau forța care oferă aparatului energia sau activitatea; în al patrulea rând, mecanismul prin care viața sau integritatea organismului trebuie să fie menținută; în al cincilea rând, organele prin care mașina ca întreg, trebuie să fie reprodusă.

Urmând ordinei invențiilor, trebuie să aflăm care este stativul trupului, și să începem construcția cu el. Este evident la examinarea atentă a diverselor țesuturi ale organismului uman că oasele articulate formează stativul său, sau scheletul, căci toate celelalte țesuturi și organe sunt adunate sau atașate sau ascunse și protejate în ascunzișurile sale. De aceea, trebuie să concluzionăm că energia creativă și-a început lucrarea de construcție cu scheletul, și că structura acestuia trebuie să fie prima care să primească atenția noastră.

Însă cum ar putea să construiască scheletul fără o cunoaștere perfectă a materialului din care este compus? Întrebarea conduce elevul numai decât la un studiu amănunțit a naturii intime a osului, căci o cunoaștere a acestor lucruri trebuie să precedă lucrarea de construcție prezentă. Întorcându-ne la scheletul articulat ca obiect de studiu pentru a învăța principalele funcții ale oaselor, notează că: în primul rând, ele trebuie să susțină o mare greutate, și, în al doilea rând, trebuie să acționeze ca pârghii în toate mișcărilor trupului. Ca arhitect, știe că particularitățile structurale necesare îndeplinirii acestor funcții sunt: (1) Rezistență, pentru a susține greutatea; (2) Ușurință, pentru a facilita mișcarea; (3) Elasticitate, pentru a rezista violenței. Aici avem trei calități opuse care trebuie combinate într-un singur țesut, iar curiozitatea sa este puternic stârnită pentru a descoperi gândurile Arhitectului Divin în procedeul Său de a rezolva această problemă dificilă. Însă noi nu-l vom urma pe elev în studiul său de osteologie, sau știința oaselor. Presupunem că fiecare fază în dezvoltarea ei, de la selectarea materialelor componente până la organizarea lor finală, trebuie să intereseze pe cel care caută asemenea unui inventator să afle modelarea sa în vederea scopului în care a fost creat. Nu poate decât să se minuneze în fața înțelepciunii care ia câteva săruri din pământ și le combină cu o anume materie de genul celei animale într-o asemenea manieră, încât aceste substanțe eterogene, printr-o legătură necunoscută și de necunoscut, creează o nouă substanță care deține calitățile rezistenței, ușurinței și elasticității, calități esențiale osului pentru a-și îndeplini variatele funcții în cadrul scheletului. Nu mai puțin de mirat este pentru el dezvoltarea osului de la celula osoasă, și transformarea de către trup a celulei într-un schelet, prin intervenția căruia noul os este hrănit prin presiune hidrostatică. Și pe măsură ce urmărește formarea osului până la maturizarea lui, descoperă în construcția țesutului său demonstrația a două noi principii importante în fizică. Primul este acela potrivit căruia un cilindru scobit este mai puternic decât un stâlp solid de aceeași dimensiune. Acest principiu aplicat în mecanică, economisește materialele folosite și asigură structura comparativ ușoară, facilitând astfel mișcarea. Rezultatul este minunat ilustrat în cadrul oaselor lungi sau brațelor scheletului. Al doilea principiu este bolta gotică, care oferă cea mai mare putere de susținere pentru greutate cu folosirea a cât mai puțin material; cea mai mare elasticitate cu cel mai mare grad de ușurință.

Terminând un studiu detaliat asupra osului și obținând o cunoaștere bună despre constituentele sale, despre metodele sale de dezvoltare și despre aranjamentele structurale adaptate scopurilor sale variate, elevul este pregătit să avanseze la construcția efectivă a oaselor și a așezării fiecăruia în poziția convenită în cadrul scheletului.

Cercetând scheletul ca întreg, întrebarea se ridică din nou: de unde ar trebui să înceapă lucrarea de construcție? Cu alte cuvinte, care șir de oase a fost creat primul? Răspunsul său trebuie să fie determinat prin revocarea principiului de construcție al tuturor mașinilor, și anume, partea centrală sau axială trebuie să fie făcută mai întâi. Aplicând acest principiu în timp ce examinează cu atenție oasele articulate, atenția sa este atrasă deodată de un șir care constituie coloana vertebrală ca centrală nu numai din punct de vedere al locației, dar și datorită evidenței că celelalte oase i sunt atașate într-o asemenea manieră încât să dovedească că depind de ea în îndeplinirea funcțiilor lor. Este de aceea îndreptățit în concluzia că partea din schelet care a primit întâi atenția Creatorului, trebuie să fi fost coloana vertebrală.

Însă această concluzie nu rezolvă întrebarea referitoare la punctul inițial de unde a debutat construcția, căci coloana vertebrală este constituită din multe oase. El a înțeles care este primul șir de oase construit, însă nu a ales un anumit os din șir. Pentru selectarea aceluși os, trebuie să determine din nou care este cel mai important și central în ceea ce privește funcția. Trebuie să se noteze faptul că, din acest punct de vedere, o vertebră potrivită include coastele corespunzătoare și anexele lor sternale, după cum sunt descrise de profesorul Owen în lucrarea sa monumentală despre ‚Vertebrate.’ În acel sistem, ‚fiecare segment complet numit ‚vertebră’, constă dintr-o serie de fragmente osoase aranjate potrivit unui model sau plan general, în care ele formează un inel sau boltă deasupra și o altă dedesubtul unei piese centrale; inelul de deasupra, împrejmuid un segment al axei nervoase, este numit bolta neurală; inelul de dedesubt împrejmuid o parte a sistemului vascular, este numit bolta sanguină; punctul lor comun este numit centrul.’ O vertebră fiind astfel definită, o numește un ‚segment model,’ iar scheletul ca scop al său, sau model vertebrat, constă dintr-un șir de astfel de segmente perfect formate, așa după cum le putem vedea în scheletul unui șarpe.

Pe măsură ce elevul examinează diferite vertebre pentru a afla cu care dintre ele a început Creatorul construcția, este impresionat de faptul că, în timp ce segmentele coloanei vertebrale au o asemănare generală comună, ca și când ar fi construite după un model, există diferențe care devin din ce în ce mai evidente, în timp ce acele vertebre din extremitățile coloanei sunt diferite față de cele din regiunea centrală sau dorsală. Această regiune trebuie să fie punctul de plecare în construcție. Cercetând cu ochi critic fiecare vertebră pentru a determina care este ‚segmentul model,’ ne oprim asupra celei de-a șaptea dorsal, căci toate componentele ei sunt mult mai complete decât ale oricărei alteia, iar coastele ei sunt mai lungi și mult mai bine adaptate funcțiilor lor. Deci, el concluzionează că construcția trebuie să fi început cu a șaptea dorsală.

Luând această vertebră în mână pentru a începe lucrarea practică, elevul va descoperi imediat că ea este constituită din mai multe părți, fiecare dintre ele adaptată funcției sale specifice. El trebuie să determine din nou care parte este centrul sau axa vertebrei înainte de a putea decide cu siguranță unde a început lucrarea de construcție, și astfel, de unde trebuie să-și înceapă operațiunile. Examinând cu mare atenție cele câteva părți ale vertebrei, și comparându-le cu altele din șir, el observă că corpul este cea mai importantă porțiune, deoarece nu numai că celelalte părți sunt legate și aranjate în jurul său ca bază de acțiune, dar este singurul constituent al vertebrei care străbate întreaga coloană vertebrală. De aceea, corpul sau centrul, trebuie să fi fost mai întâi creat. Prin acest proces de cercetare științifică și raționament logic, el ajunge la acest punct inițial de unde Creatorul a început practic lucrarea de construire a mecanismului omenesc, și anume, centrul celei de-a șaptea vertebră dorsală.

Astfel, din acest punct, elevul începe studiul practic a ceea ce este, în adevăratul sens, ‚anatomia practică’. A șaptea vertebră dorsală este punctul de plecare de la care el trebuie să dezvolte în ordine, nu numai scheletul, ci întregul organism uman. Știința anatomiei, ca și științele naturale înrudite, își are astfel începutul în câteva principii sau condiții simple, și din acestea se ramifică formele complexe care sunt atât de dificil de înțeles când sunt studiate separat și fără o cunoaștere anterioară a acestor lucruri fundamentale.

Iar pe elev, complet echipat acum pentru sarcina sa, și începând studiul constructiv, îl putem privi ca fiind chirurgul îndemânatic al lui Huxley într-o grămadă fără formă de lut; ‚un modelator îndemânatic aranjând masa de plastic;’ ‚artistul ascuns cu un plan înaintea sa, străduindu-se cu o

mănuire dibace să-și desăvârșească lucrarea.’ Planul dinaintea lui este scheletul articulată, iar materialele sunt fiecare os în parte; primul pentru studiul artificial sau plasarea fiecărui os în poziția convenită, iar ultimul pentru studiul analitic sau examinarea detaliată a particularităților sale tehnice. Metoda sa este tot cea a unui inventator și creator, căci va învăța natura funcției înainte de a începe lucrarea structurală. Aflând deja punctul inițial al construcției mecanismului pe care este gata de a-l crea, și fiind pe deplin familiarizat cu regulile care guvernează această artă, elevul nostru artist, modelatorul nostru dibaci, ‘cu planul său înaintea sa,’ își începe lucrarea cu entuziasm, și își urmărește studiile cu o plăcere mereu crescândă. Îl descoperim modelând cu cea mai delicată dibăcie interiorul trupului celei de-a șaptea vertebră dorsală, umplând-o cu bolți gotice pentru a fi capabilă de a susține o greutate mare, și să rămână totuși foarte ușoară. Daltă nici unui sculptor nu a fasonat vreodată în marmură curbe mai artistice decât cele pe care el le oferă învelișului exterior. Cu ‘degete delicate modelează bolta neurală, trăgând de porțiunile terminale ale foiței pentru a forma grațiosul proces de răsucire. Cu o exactitate matematică, taie fațetele articulate pentru a asigura un minim de mișcare, cu un maxim de putere. Pentru bolta sanguină, formează coastele și curbele astfel încât să poată îndeplini dubla funcție de a proteja organele pieptului și ajutând în respirație prin toate articulațiile sale minunat ajustate, cu trupul și procedeele laterale. Finalizează bolta sanguină cu cartilagiile costale și sternul și, ajustând diferitele părți între ele, cea de-a șaptea vertebră, ‘segmentul model,’ fiind perfectă în toate detaliile sale, un specimen minunat de artă superioară. Cu încheierea acesteia, elevul a obținut cheia unei cunoștințe depline a tuturor oaselor scheletului, căci restul oaselor nu sunt decât variații ale celei de-a șaptea dorsală, ‘segmentul model.’ Iar toate aceste variații ale celei de-a șaptea dorsală, sunt construite pentru a se adapta la noi funcții. De aici, el continuă cu o tihnă relativă în studiul său de construcție a coloanei vertebrale de deasupra și dedesubtul celei de-a șaptea dorsală. Pe măsură ce înaintează, modifică fiecare vertebră potrivit funcției sale, până când ajunge la coccis, unde păstrează numai o rămășiță a trupului. Pe măsură ce înaintează de la a șaptea dorsală, se petrec schimbări mult mai remarcabile, ca în atlas și axă, dar cele mai surprinzătoare în oasele craniului și ale feței. Dar în aceste oase neregulate și interesant alcătuite, ‘elevul artist’ recunoaște numai variații ale ‘segmentului model,’ adaptând părți ale vertebrei sau toată vertebra la noi funcții. Chiar în aceste oase ale extremităților de sus și de jos, el descoperă două vertebre care suferă variații extreme datorate funcțiilor specifice pe care trebuie să le îndeplinească.

Astfel, în planul nostru de studiu, cea de-a șaptea dorsală reprezintă ‘Vertebra Prototip’ a lui Owen, despre care Holden afirmă că reprezintă ‘gramatica întregii osteologii.’ El adaugă: ‘Cu privire la aceasta, elevul poate sta liniștit, pentru că oricât de amănunțit ar cerceta oasele, nu le poate înțelege până când nu cunoaște ceva despre vertebra prototip; fără această cunoaștere, este ca unul care vorbește fluent o limbă, dar nu-i cunoaște gramatica.’ Și putem adăuga că și-a însușit un lanț de fapte înrudite care vor rămâne permanent în memoria sa, și care-l vor face capabil să-și reamintească imediat funcția și particularitățile structurale ale fiecărui os în toate urgențele din practică.

Terminând scheletul sau cadrul, artistul nostru elev descoperă că trebuie înzestrat cu cel puțin două forțe pentru a-l face capabil pe viitorul om să îndeplinească însărcinarea de a umple pământul și a-l supune. În primul rând, trebuie să dețină puterea locomoției, sau de a se mișca dintr-un loc în altul, și, în al doilea rând, trebuie să dețină puterea comprehensiunii, sau a măsurării și reținerii obiectelor. În cadrul construcției, elevul trebuie să fi observat că oasele au fost concepute pentru a se mișca unul pe altul, și astfel, aceste extremități iau forma pârghiilor. Întrebarea cu care se confruntă acum este referitoare la tipul de aparat care trebuie construit pentru a opera cu aceste pârghii, și cum va fi acesta aplicat. Ținând în fața clasei mele cea de-a șaptea și cea de-a șasea vertebră dorsală în pozițiile corespunzătoare, am întreat: ‘Cum ați face ca aceste oase să se miște unul pe celălalt?’ Un prim elev a răspuns: ‘Adăugați o curea de cauciuc proceselor lor de rotație.’ El a mărturisit un principiu și un fapt; principiul era că aparatul cu care un os este mișcat pe un altul trebuie să aibă calitatea contracției, iar faptul era că o asemenea curea pe care el a sugerat-o, cu toate că nu este făcută din cauciuc, era deja atașată proceselor lor de rotație. Întâmplarea ilustrează entuziasmul elevului, a cărui minte este antrenată să inventeze structuri adaptate pentru a îndeplini

funcții, pentru a anticipa fiecare lucru existent și natura țesuturilor pe care este gata de a le studia. Întâmplarea servește de asemenea pentru a accentua ceea ce am afirmat atunci ca și consecință, că, după cum aceste oase centrale dorsale au fost prima dată construite în conformitate cu schema noastră de creație, putem concluziona în mod logic că acestor oase le-au fost aplicate primele structuri făcute pentru a mișca pârghiile trupului. Astfel că, aici, la cea de-a șaptea dorsală, găsim mușchiul model, și aici începem studiul nostru constructiv asupra sistemului muscular.

Pregătitor pentru lucrarea de construcție, elevul trebuie ca acum în primul rând să-și însușească o cunoaștere exactă a particularităților histologice a mușchilor și a clasificării lor, și, în al doilea rând, trebuie să învețe în mod practic natura și clasificarea pârghiilor – două subiecte interesante pentru inventator, și care, pe deplin înțelese, oferă chirurgului o grozavă îndemânare practică.

Presupunând că și-a însușit aceste cunoștințe, începe studiul mușchilor *in situ*. Trebuie să respingă cu desăvârșire metoda manualelor, care urmează ordinea disecțiilor; căci nimic nu poate fi mai ne-științific decât de a construi mușchii începând cu cel mai superficial înveliș, și terminând cu cel mai adânc mușchi. Ordinea creației trebuie să fi fost obligatoriu inversa acesteia. Dacă aplicăm mușchii cu propriile noastre degete, după cum propun eu, trebuie să așezăm mai întâi cel mai adânc înveliș, iar pe cel de la suprafață, ultimul. Metoda deține acest avantaj evident, și anume, că cei mai adânci mușchi sunt de obicei simpli și au o singură menire, în timp ce mușchii de la suprafață sunt compuși și complecși în formă și acțiune.

Se va pretinde că această metodă de studiu necesită amânarea disecțiilor până când elevul a terminat trecerea în revistă a întregului sistem muscular așa cum este oferit de manuale. Este adevărat că ar fi trebuit să învețe mușchii unei părți, ca a bustului sau a unui membru, din cartea sa înainte de a începe disecția. Și chiar aici este avantajul în această manieră de studiu, și anume că disecția va fi făcută mult mai atent și îngrijit dacă deține deja cunoașterea corectă a lucrurilor care i se demonstrează acum practic.

Revenind acum la adaptarea mușchilor la pârghiile scheletului pentru a oferi ultima activitate funcțională, întrebarea care se ridică din nou în mintea elevului artist, este referitoare la punctul de unde trebuie să înceapă. Cu alte cuvinte: „În ordinea creației, care mușchi a fost prima dată aplicat?” Logic, primul os creat, - a șaptea dorsală, conform planului nostru, - primește cea dintâi atenție. Articulațiile acestui os arată că el a fost limitat la o mișcare pe vertebra învecinată, și, pentru a efectua acea mișcare, cel mai mare mecanism cu pârghii ar trebui asigurat prin atașarea unui mușchi la procesul de rotație al celor două oase, după cum a sugerat elevul. El gândea gândurile Creatorului, căci a descoperit în mușchii intervertebrali corzile elastice identice pe care le-a recunoscut ca necesare în vederea aducerii la îndeplinire a celei dintâi și celei mai simple funcții ale acestor oase. Aceste structuri simple, atât de mici în regiunea dorsală, dar atât de bine dezvoltate în cea cervicală, trebuie să fie primii mușchi aplicați.

Începând cu mușchii intervertebrali a vertebrei a șaptea dorsală ca punct de plecare în studiul sistemului muscular, elevul urmărește linia de construcție gândită în maniera ce mai naturală și științifică, până la aplicarea finală a ultimului mușchi din oasele terminale ale extremităților. De-a lungul acestui întreg studiu, oricum, gândul său dominant ca inventator este: „Ce clasă de mușchi trebuie să selectez? Și unde să-i atașez la oase pentru a-i face capabili de a îndeplini funcțiile pentru care au fost creați fiecare în parte?” Astfel, după cum scheletul se dezvoltă de la un singur gând central, tot astfel sistemul muscular răsare acum de sub mâna sa de plastic într-o formă simetrică, de la pasul mic și delicat pe care l-a făcut între procesele de rotație a celei de-a șaptea dorsală, și până la vecinul ei, enorma, încâlcita și complexa coloană constructor, *multifidus* și *complexus*, mușchii spatelui, pe care elevii, folosind vechea metodă de studiu, îi grupează de obicei foarte nimerit sub numele de „*musculus perplexus*.” Terminând cu mușchii trupului, avansează în a-i aplica marilor pârghii ale extremităților. În această parte a studiului, toate facultățile sale inventive sunt inspirate cu cea mai iscusită intuiție, de descoperirea minunatelor forme de adaptare a forței musculare în vederea realizării infinitei varietăți de mișcări ale acestor pârghii. Și faptul care-l va impresiona probabil cel mai mult, este că toți acești mușchi, chiar până la falangele terminale, au ca bază a acțiunii lor coloana vertebrală, și ca și conducător, vertebra centrală dorsală, locul de unde a început studiul atât al scheletului, cât și al sistemului muscular. Această aranjare și acțiune a mușchilor vor

fi descoperite pe măsură ce schițează relațiile particulare ale unui mușchi cu altul, începând cu coloana vertebrală și terminând cu oasele extreme ale fiecărui membru. Cu toate că în șir pot fi diferiți mușchi, fiecare având funcția sa specifică, atunci când acționează singur, este totuși evident că ei pot acționa împreună ca un mușchi compus, și să îndeplinească o acțiune nouă și independentă. Acest lucru este în mod surprinzător ilustrat de profesorul Owen în comparația cu un om încovoindu-se sub o povară grea care stă pe umerii săi. Greutatea este susținută mai ales de următorii mușchi: *erector spinae* din spate, cei care închid la șold, cvadricepsii extensori ai coapsei, cei ai picioarelor, și flexorii scurți ai labei. Aici sunt zece mușchi separați și independenți, întinzându-se de la coloana vertebrală până la degetul de la picior, uniți acum în acțiunea lor de a îndeplini o funcție.

În construirea organismului uman am terminat acum cadrul și aparatele care operează cu el. Însă, nu avem decât un obiect inert și neînsuflețit, incapabil de a îndeplini datoriile pentru care a fost creat. Următoarea noastră întrebare ca inventatori trebuie să fie: „Cum ar putea acești mușchi să fie înzestrați cu o forță, iar aceste oase uscate să fie stimulate la activitate?” Rezultatul gândului și energiei creative a fost dezvoltarea aceluia minunat și extrem de frumos mecanism: sistemul nervos. Studiind pe linia creației, cel mai mărginit elev devine fascinat de adaptarea minunată a mijloacelor către un final pe care îl descoperă în fiecare parte a acestui sistem, dar mai ales în centrul nervoși, unde este generată puterea care mișcă mușchii pentru acțiune. După cum în studiul scheletului și al sistemului muscular elevul a învățat natura intimă a osului și mușchiului înainte de a începe construcția, tot la fel acum particularitățile histologice ale materialelor care formează sistemul nervos sunt pe deplin învățate, și destinațiile fiecărui tip sau formă sunt pe deplin înțelese. Atunci începe lucrarea de construcție, iar punctul de plecare este din nou cea de-a șaptea dorsală, pentru că aici se găsește centrul nervos-model, față de care toți ceilalți sunt numai variații pentru a întâmpina diferite funcții. Acest sistem nervos singular, pe deplin analizat și înțeles, constituie cheia unei înțelegeri eficiente ale trăsăturilor speciale ale fiecărui alt os al scheletului. Chiar în formele complicate și complexe ale centrilor nervoși ai creierului, elevul recunoaște cu rapiditate variațiile speciale ale „centrului nervos-model” desemnat să preîntâmpine funcțiile noi, și astfel își dă seama pe deplin de necesitatea schimbărilor pe care le va reține pentru totdeauna în memorie. Când este studiată, nu mai puțin interesantă este originea nervilor din centrul, metode de distribuție prin intermediul unui plex, terminația lor finală în mușchi și în alte țesuturi, și relațiile lor, în cursurile acestora, cu alte țesuturi.

Am trecut în revistă acum construcția a trei mari sisteme de țesuturi, -- cel osos pentru cadrul mecanismului, cel muscular pentru a-l acționa, și cel nervos pentru a-i conferi energie. Dar ni se pare, ca inventatori, că această mașină, fiind supus uzurii, și astfel îmbătrânirii și morții, trebuie nu numai să fie aprovizionată cu mijloace de înlocuire a ceea ce s-a pierdut, dar trebuie să se și perpetueze atunci când îi încetează viața. Aceste lucruri deschid noi orizonturi pentru studiu constructiv, iar elevul artist începe cu un zel reînnoit să schițeze în planul său originea și dezvoltarea sistemului digestiv, apoi auxiliarului său, sistemul circulator, și în final, sistemul de reproducere.

Nu avem nevoie să-l urmărim pe elev mai departe. El își continuă studiul și construcția de-a lungul liniilor gândului original, mereu recunoscând mai întâi o funcție care trebuie îndeplinită, înainte de a studia aparatul creat pentru a o îndeplini. Pe măsură ce înaintează, toate detaliile mecanismului se dezvăluie în ordinea logică, specifică științelor naturale, „indicând,” spune Holden, „către singura Cauză mare a tuturor lucrurilor ordonate.”

Un elev care și-a însușit în această manieră diferitele sisteme ale țesuturilor, teoretic le găsește demonstrația prin cercetarea unei surse constante de bucurie. Fiecare lovitură a scalpului este făcută cu precizie, și descoperă gândul ascuns al Creatorului într-o lumină nouă și vie, care gravează atât de clar în memoria cercetătorului detaliile funcției și structurii astfel încât, în orice timp și la toate urgențele, cunoștințele sale sunt disponibile imediat. Și așa putea adăuga, ca mărturisire finală, că pentru o minte filozofică, devotată și creativă, în căutarea cunoașterii pe aceste tipare ale cercetării, remarcă minunată a lui Galen este în cel mai înalt sens adevărată: „Studiul anatomiei este un imn perpetuu adus zeilor.”

Capitolul 17

Studiul științei naturii - Vindecarea

Mai departe, pe terenul medical, în Biblie se poate citi: „Locuitorul nu va spune: „Sunt bolnav!”; poporul care locuiește în el va fi iertat de nelegiuirea lui,” descoperind principiul că păcatul este un element vital în boala trupească, iar consecința iertării păcatului care implică încetarea păcatului, întreruperea păcatului prin neprihănire, este un lucru care trebuie recunoscut și introdus în tratamentul creștin al bolilor. Acționând după acest principiu, se poate declara cu convingere și se poate reține pentru totdeauna, așa după cum a declarat și învățat editorul Medicinii Americane, George M. Gloud, M. D.:

„Legătura dintre păcat și boală a fost recunoscută de către toate mințile filozofice ilustre, însă nu a fost nicăieri atât de clar exprimată ca în cuvintele lui Cotton Mather, care vorbește despre boală ca fiind *„Flagellum Dei pro peccatis mundi.”* Acestor materialişti moderni, sau ateii, și în special tuturor atot-cunoscătorilor agnostici, care folosesc greșit știința în vederea scopurilor dogmatice, această afirmație a lui Cotton Mather va părea dincolo de disprețul lor, deoarece în gândirea lor nu există nici păcat și nici Dumnezeu. Ei ar trebui să meargă mai departe și, împreună cu aliații lor, oamenii de știință care nu sunt creștini, să pună punctul pe „i” și să nege de asemenea și existența bolii și a lumii. Este un vechi truc al minții acela de a elibera pe cineva de propriile dificultăți și responsabilități prin a nega existența lor. Cel care-și liniștește conștiința prin negarea păcatului, adaugă numai un alt păcat poverii sale, și un alt păcătos la povara lumii. ... Să acceptăm astfel fără discuții că ateismul nu este științific, și că Dumnezeu există, iar păcatul înseamnă înfrânarea și nu înaintarea lucrării sale biologice în lume.

Dumnezeu este un medic adevărat, lucrând pentru revenirea lucrurilor la normal. Poate că taie pentru a vindeca, și preferă amputarea în locul necrozării. Pacientul Său este întregul trup și suflet al umanității viitoare, nu membrii individuali care există acum. Cei inteligenți din lume, filozofii și profeții, conducătorii oamenilor spre un trai mai bun, au fost aceia care au observat direcțiile și legile îndepărtate și subtile ale cauzalității care stau în spatele bolii și în final a morții celor care sunt ignoranți (ceea este de asemenea păcat), sau egoiști, și făcători de rele. Și aceasta este inima medicinii! ... Ca medici trebuie să lucrăm pentru vindecarea și prevenirea bolii. Dacă, așa cum am văzut, boala este întotdeauna mai mult sau mai puțin legată de păcat, trebuie ca prin profilaxii științifice, să încercăm să frânăm păcatul care, în parte sau pe deplin, generează sau îngăduie boala.

... Este limpede că știința a depășit moralitatea; știm acum cum să prelungim cu mulți ani media vieții umane, cu o reducere proporțională a tuturor suferințelor și cheltuielilor, dar suntem incapabili s-o facem numai datorită păcatului. Nu există nici o îndoială că păcatul este singurul care împiedică o reducere a ratei morții și îmbolnăvirilor cu jumătate, și o prelungire a vieții cu 50 sau 60 de ani. Iar noi aproape că am atins limita atât cât privește arta teraputiciei. Cel mai mare progres al medicinii în viitor va fi prevenirea. Trebuie ori să ne pierdem viața, ori s-o găsim. Sunt aproximativ 1.500.000 de morți anual în Statele Unite – cel puțin 500.000 ar fi evitate dacă am introduce reforme sanitare care s-au dovedit eficiente. ... Nu există o prevenire a bolii fără oprirea cauzei acesteia. Oriunde există păcat, se dezvoltă singur în boală și moarte. Cel ce spune că singura lui datorie este de a vindeca boala, fără a se interesa de păcat sau de societate, este un medic incapabil sau un cetățean sărman. Îi poate influența pe o sută de căi pe vecinii săi și națiunea sa în vederea diminuării bolii și morții, pe lângă ceea ce manualele numesc terapie. Cea mai bună terapie este de a renunța la terapiile inutile.”

Această idee a iertării păcatului ca element în adevăratul tratament al bolilor, nu aprobă în nici un fel medicina empirică a așa numitei „credințe-vindecătoare”. Fără îndoială, credința este prezentă; pentru că iertarea păcatelor este primită și cunoscută numai prin mijloacele credinței. Dar este „credința care lucrează;” nu una ireală, „credința” născocită care se roagă și „crede” și stă fără a face nimic. Este credința pe baza căreia Cuvântul lui Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu învață iertarea păcatelor, și apoi lucrează cu și mai mare putere pentru a reduce febra, pentru a elimina otrăvurile, și caută în mod inteligent cauzele fizice ale îmbolnăvirii, pentru ca aceste cauze să fie

abandonate pentru totdeauna împreună cu păcatele; iar adevărata cale a adevăratei vindecări, care este inseparabilă de sfințenie, să fie cu credincioșie urmată în viitor.

Pe baza acestui principiu, filozofia iertării păcatelor este studiată pentru a cunoaște în ce fel, ca o chestiune a cunoașterii practice, iertarea păcatelor intervine ca element în știința medicală practică. Iar în această direcție nu trebuie prea mult mers pentru a găsi cel puțin un adevăr important despre acest lucru. Iată-l: „Pace, pace celui de departe și celui de aproape, zice Domnul; și Eu îl voi vindeca. Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, când nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. Nu există pace pentru cel rău, zice Dumnezeu meu.” Isaia 57:19-21. Pacea lui Dumnezeu care vine la om în iertarea păcatelor și restaurarea sufletului pentru neprihănire, este un element distinct în recuperarea din boală, și este un drept al căii spre vindecare. Și nu există nici un medic inteligent în lume, chiar dacă ar fi un ateu declarat, care să nu afirme că o minte tulburată, o inimă frământată, o viață încâlcită, constituie o piedică în calea a indiferent ceea ce poate fi făcut pentru a aduce o persoană înapoi din boală la sănătate; în timp ce, pe de altă parte, pacea minții și liniștea și odihna inimii constituie un ajutor pozitiv. Și acest cunoscut principiu medical, pe care îl recunoaște orice medic, este mărturisit în Biblie ca fiind un principiu medical; și este oferit de Domnul în mod direct ca prescripție medicală pentru cei bolnavi: „Pace, pace, ... spune Domnul; și eu îl voi vindeca.”

Și totuși aceasta nu este decât un exemplu ilustrat al calității esențiale și puterii cuvântului lui Dumnezeu de a vindeca. Este scris: „El a trimis cuvântul Său, și i-a vindecat.” Psalmul 107:20. Iar despre valoarea medicală a cuvântului Său ca atare, este scris: „Fiule, ia aminte la cuvintele Mele, pleacă-ți urechea la vorbele Mele! Să nu se depărteze de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale! Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc, și sănătate (notă, în ebraică, „medicină”) pentru tot” – spiritul? – Nu. „Pentru toată” – mintea? – Nu. Ci „pentru tot trupul lor.” În trup se instalează boala. Însă cuvintele lui Dumnezeu primite în inimă, și păstrate cu sfințenie în viață, și lăsate să fie cu adevărat izvorul vieții – aceasta este „sănătate pentru tot trupul.” Ele constituie prescripția pentru sănătate a chiar Medicului Divin, iar calitatea Divină se găsește în ele pentru toți aceia care acceptă „medicina” astfel prescrisă. Prescripția este repetată în Exodul 15:26 și în Deuteronomul 7:12-15.

Și totuși, toate acestea nu sunt decât o parte a expresiei plină de considerație a dorinței supreme a Domnului pentru sănătatea omenirii. Căci El spune: „Doresc mai presus de toate lucrurile ca să prosperi și să fii sănătos.” 3 Ioan 2. Cu adevărat, El așează propria dorință pentru prosperitatea sănătății omului, exact pe același nivel cu dorința Sa pentru prosperitatea sufletului omului: „Doresc mai presus de toate lucrurile ca să prosperi și să fii sănătos, tot așa cum prosperă și sufletul tău.” Iar aceasta nu este decât o repetare a adevărului măreț amintit deja, și anume: că opuse păcatului și bolii (care sunt inseparabile), sănătatea și sfințenia sunt inseparabile.

Acest adevăr este descoperit în limba engleză naturală pe care o vorbim noi, și în limbile ei din care se trage, la fel ca și în Biblie. Cuvântul „sănătate” este un substantiv abstract, din termenul „întreg”, nu din „a vindeca.” Înțelesul adevărat al cuvântului „întreg” este „sănătos, intact, întreg, complet.” Sensul original al cuvântului „întreg” este „sănătos”, care înseamnă „cu o sănătate intactă.” Acesta este confirmat de acel verset din Scriptură: „Cei care sunt întregi nu au nevoie de medic, ci cei care sunt bolnavi.”

Forma originală a actualului cuvânt „sănătos” („hale” în limba engleză – n.t.) este „hal”. Iar originea sa este „hal, hool, hole, hwole, whole.” („whole” în limba engleză = „întreg” – n.t.). Astfel, ortografia „h-a-l-e” este numai o formă târzie a formei scandinave a cuvântului „whole” („întreg” – n.t.). Cuvântul norvegian actual pentru „whole”, este „hel”. Cu adevărat, „w”-ul în cuvântul „whole” („întreg” – n.t.) a fost folosit numai aproximativ patru sute de ani; iar Societatea Filologică Engleză a recomandat înlăturarea literei „w”, pentru a aduce cuvântul la legătura sa cu cuvintele înrudite „holy” („sfânt” – n.t.), „heal” („a vindeca” – n.t.), „health” („sănătate” – n.t.), etc.

Astfel că, pe această linie, originea cuvântului nostru „întreg” din originalul „hal”, arată că el înseamnă „cu o sănătate intactă.”

Acest cuvânt are o altă linie de origine, care prezintă o idee în plus, și foarte importantă. Sună astfel: hal, hol, hole, holy („sfânt” – n.t.), hole-ness, holy-ness („sfințenie” – n.t.); căci termenul

nostru de astăzi „holy” („sfânt” – n.t.), „nu este decât termenul din engleza medie „hool” (ortografiat acum w-h-o-l-e; „întreg” – n.t.), cu sufixul „y’.” Anglo-saxona sună la fel: „hal”, cu sufixul „ig”, formând „halig.” Sufixul „ig” corespunde exact cu „y’-ul din engleza noastră modernă, astfel că cuvântul anglo-saxon „halig” este exact „holy” („sfânt” – n.t.) din limba noastră modernă. Corespondentul termenului anglo-saxon „halig” este termenul german „heilig”, care corespunde de asemenea cu exactitate termenului nostru prezent „holy” („sfânt” – n.t.). Iar acest cuvânt german „heilig” derivă din termenul „heil” care înseamnă „sănătate, fericire, siguranță, salvare.” Originea și familia termenului german este aceasta:

„Heil”, însemnând „bine, întreg, sănătos.”

„Heiland”, însemnând „Salvatorul” de la „vechiul participiu prezent – Cel care vindecă sau care salvează.”

„Heilig”, însemnând („sănătos”, „aducând cea mai mare bunăstare”; de aici) „sfânt”, „sacru.”

„Heiligkeit”, însemnând „sfințenie.”

„Heilsam”, însemnând „nutritiv”, „vindecător.”

Traducerea germană a versetului din Isaia 12:2 este : „Siehe, Gott ist mein Heil. . . . Gott der Herr ist meine Starke und mein Psalm, und ist mein Heil.”

Limbile scandinave – într-adevăr, întreaga familie a limbilor teutonice – istorisesc aceeași poveste. Iar această istorie este că în adevărata concepție a sănătății, atât sfințenia, cât și rezultanta ei – salvarea – sunt incluse.

Acolo unde limba noastră maternă străveche spune „heil”, limba noastră maternă cea mai apropiată spune „salvare.” Iar Biblia spune că sănătatea și salvarea sunt același lucru: „Dumnezeule, ai milă de noi, și binecuvântează-ne; și să faci să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile sănătatea Ta salvatoare!” Psalmul 67:1,2. Sănătatea care este a lui Dumnezeu este „sănătate salvatoare.” Ea înseamnă sfințenie, și salvare datorită sfințeniei. „Calea” Sa cunoscută pe pământ este „sănătatea Sa salvatoare” cunoscută printre toate neamurile.

Din nou: „Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda pentru ajutorul feței Sale.” Cuvintele ebraice în litere englezești spun: „Pentru că prezența Sa este salvare.”

Și „Îl voi lăuda pe Cel care este sănătatea feței mele și Dumnezeul meu.” Ajutorul feței Sale este sănătatea feței mele. Prezența Sa este salvare, și prezența Sa este sănătate. Astfel, potrivit Scripturii, adevărata salvare este sănătate, și adevărata sănătate este salvare. Psalmul 42:5,11. Vezi de asemenea și Psalmul 43:5.

Finalmente: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, încheind sfințirea în teama de Dumnezeu.” 2 Corinteni 7:1.

Ce înseamnă întinăciunea cărnii? – Înseamnă folosirea tutunului; consumul opiumului; a ceaiului (este vorba despre ceaiul negru și cel verde; chinezesc, rusesc, etc. – n.t.), cafelei, berii, sau whisky-ului; consumul de hrană necurată și nesănătoasă; obiceiuri de viață necurate. Creștinul se curăță de tot soiul de astfel de lucruri. Dar când acest lucru este realizat, este atins numai jumătate din om. Trebuie să se curețe de asemenea și de „orice întinăciune a spiritului”; de toate murdăriile gândului și ale cuvântului. Omul trebuie să atingă adevărata sfințenie, bunăstare, sănătate, salvare.

Astfel este subliniat de la un capăt la altul al Bibliei și în filozofia ei, și este bine înrădăcinat și fixat în fiecare limbă pe care o vorbim, adevărul, ca principiu medical, că sănătatea și sfințenia sunt combinate în mod inseparabil. De aceea, în fiecare creștin acestea trebuie de asemenea inseparabil combinate; altfel, cum poate el fi cu adevărat creștin? Și dintre toate lucrurile, acestea două – sănătatea și sfințenia – trebuie să existe inseparabil combinate în medic; și nu cu mai puțin în predicator. Predicatorul care le desparte, ratează predicarea principiilor adevăratei sfințiri; iar medicul care le desparte, ratează practicarea principiilor adevăratei sănătăți. Iar ceea ce Dumnezeu a unit într-un mod atât de inseparabil, cum poate o persoană să facă bine despărțindu-le?

CUMPĂTAREA - UN STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS

Această unitate a sănătății cu sfințenia, implică principiul unei considerații a cumpătării și a unui stil de viață sănătos. Am văzut că acesta a constituit studiul deosebit în școlile profeților. Am văzut că, cumpătarea a fost una dintre caracteristicile proeminente ale tinerilor și, într-adevăr, stilul de viață a lui Daniel. Faptul că aceasta a fost predată în școlile pe care le-a urmat, și a constituit o parte din materialul educației sale înainte de captivitate, este evident din faptul că aceasta era un principiu fixat în viața sa la acea dată.

Când captivii regești au ajuns la Babilon, „împăratul le-a rânduit pe fiecare zi o parte din masa împăratului, și din vinul din care bea el.” Cuvântul tradus aici prin „carne” înseamnă „delicatese”; și se referă la delicatesele regești, cam ce ne-am putea aștepta să găsim pe masa unui astfel de rege. Aceasta includea mâncărurile cu carne bineînțelese; deoarece acestea erau frecvent folosite; dar cuvântul semnifică toate delicatesele regești.

Însă Daniel le-a refuzat pe toate, și a refuzat de asemenea și vinul, și a ales „să mănânce leguminoase, și să bea apă.” Cuvântul tradus prin „leguminoase” este un cuvânt cu un înțeles larg, tot așa cum este cuvântul tradus prin „carne”, referindu-se la delicatesele împăratului. Cuvântul tradus prin „leguminoase” cuprinde întreaga paletă a dietei vegetariene, tot așa cum celălalt cuvânt cuprinde întreaga paletă a delicatelor regelui. Din ceea ce Daniel și cei trei prieteni ai săi au cerut, înțelegem că ei trebuie să fi obișnuiți o dietă vegetariană pentru mâncare, și apă pentru băut, în locul delicatelor bogat preparate și puternic condimentate de pe masa împăratului, alături de vinul său.

Această acțiune a celor patru tineri nu a fost decât expresia unui principiu bine stabilit, principiu derivat din cunoașterea efectelor pe care le avea mâncarea împăratului. Daniel nu numai că „și-a propus în inima sa” să nu guste din alimentele și băutura împăratului, dar a făcut acesta pentru că „nu vroia să se mânjească” cu acele lucruri. El a refuzat acea hrană și acea băutură pentru că cunoștea efectul profanator pe care îl aveau asupra celor ce le foloseau.

Căci efectul întregii palete de hrană și băutură de genul acesta, este cu siguranță de a pângări. Pentru a ilustra: dacă sticla felinarului dumneavoastră este murdară, lumina nu va fi clară; nu va lumina o jumătate din lumina care luminează atunci când este curată. Totuși, lumina însăși din interiorul lămpii poate fi aceeași tot timpul. Uleiul poate fi cel mai pur, fitilul perfect, poate să nu existe nici o lipsă în lumina însăși; însă dacă felinarul este prăfuit, plin de fum, sau în vreun fel murdar, lumina nu va fi clară. Pur și simplu nu poate lumina clar, datorită condiției mijlocului prin care trebuie să lumineze.

Și știți că în acest caz ceea ce trebuie să faceți nu este de a repara lumina, nici de a vă plânge de ea, ci de a curăți felinarul. Și știți că atunci când veți curăța felinarul, nu numai că lumina este lăsată să lumineze prin el, ci i se îngăduie să lumineze în așa fel cum n-o putea face dacă nu era în felinar. Astfel, este literalmente adevărat că, alte lucruri fiind egale, puterea și claritatea luminii depinde de mijlocul prin care trebuie să lumineze.

Acum, cei ce cred în Hristos sunt mijloacele prin care lumina lui Dumnezeu, prin Spiritul Său cel Sfânt, trebuie să lumineze în lume. Lumina este desăvârșită. Este imposibil de a se găsi vreo lipsă oarecare în strălucirea luminii în sine. În măsura în care există vreo lipsă în strălucirea desăvârșită, aceasta se datorează numai lipsei din mijlocul prin care lumina trebuie să strălucească. Și orice lucru care amortăște nervii sau împovărează sângele, pângărește sistemul și întunecă lumina lui Dumnezeu tot atât de sigur după cum acea sticlă murdară a felinarului împiedică lumina lămpii.

Orice gen de stimulent sau narcotic – vin, tutun, bere, cafea, ceai – amortăște nervii; și toată hrana bogată, excesiv condimentată, și carnea împovărează sângele; astfel, efectul tuturor sau oricăror sortimente din această hrană este de a pângări sistemul, și de a întuneca lumina lui Dumnezeu care ar străluci, prin Spiritul Său cel Sfânt, prin viețile noastre în întunericul acestei lumi.

Daniel a trăit în cea mai întunecată eră a vechiului Israel, - era în care s-a prăbușit sub povara propriei fărădelegi. El a trăit de asemenea în cea mai întunecată eră a vechiului Babilon, - era în care și Babilonul s-a prăbușit sub povara propriei fărădelegi. Daniel a stat în lume ca unul care făcea parte din pretinsul popor al lui Dumnezeu, prin care lumina lui Dumnezeu trebuia să strălucească în

întunericul lumii din perioada sa.

Noi trăim astăzi într-o perioadă care corespunde atât aceleia a Ierusalimului, cât și a Babilonului. Astăzi, Dumnezeu își cheamă poporul afară din Babilon, pentru ca „să nu se facă părtași păcatelor ei” și „să nu primească plăgile ei.” Noi stăm ca pretins popor al lui Dumnezeu, prin care lumina trebuie să strălucească în întunericul lumii. Și totuși sute, și noi ne temem că este vorba de mii de pretinși creștini beau ceai, cafea, sau alte rele asemănătoare, și obișnuiesc să mănânce carne, delicatose și hrană foarte condimentată; și apoi să miră de ce vecinii dâșilor nu „văd lumina”! Ei Îi cer Domnului Spiritul Său cel Sfânt, și apoi se miră de ce au „atât de mică influență”!

Adevărul este că vecinii lor nu pot vedea lumina; lumina este atât de întunecată de mințile și viețile lor pângărite, încât oamenii pur și simplu nu o pot vedea limpede. Domnul oferă Spiritul Său cel Sfânt, El chiar a revărsat acum Spiritul Său cel Sfânt; lumina desăvârșită este oferită, iar cât despre lumina însăși, ea nu poate străluci mai clar; însă această lumină sfântă este întunecată de nervii amorțiți și simțurile întunecate ale acestora care folosesc ceai, cafea, carne și delicatose, astfel încât chiar și cei care doresc să vadă lumina, și se străduiesc s-o găsească, nu-o pot vedea. Lumina nu poate ajunge până la ei.

Daniel nu s-ar fi pângărit astfel. El avea respect față de pretențiile mărturiei sale de a fi unul din poporul lui Dumnezeu. De aceea s-a curățit „de orice înținăciune a cărnii și a spiritului,” pentru ca lumina lui Dumnezeu să poată lumina clar și nestânjenită de mijlocul prin care acea lumină trebuie să strălucească în întunericul în care se găsea. Și toate acestea s-au întâmplat pentru a sluji drept exemplu, și sunt scrise pentru avertizarea noastră, peste care vine sfârșitul acestei lumi. Astfel că, vă rog să nu mai cutezați să cântați „îndrăznește să fii ca Daniel,” până când nu vei îndrăzni cu adevărat să fii asemenea lui Daniel.

Nimeni nu avea vreo problemă în a vedea lumina în locul în care se găseau Daniel și tovarășii săi. Ea strălucea clar. Integritatea morală pe care au dobândit-o prin Cuvântul și Spiritul lui Dumnezeu și-a revărsat razele clare și distincte în fiecare situație în care s-au găsit. Lumina acestui singur principiu al cumpătării și viețuirii drepte a strălucit atât de clar și atât de puternic în acești băieți în contrast cu ceilalți, încât au câștigat acordul mai marelui regelui. Daniel 1:12-15.

Aceasta este chiar ceea ce se dorește astăzi în întunericul Babilonului care ne înconjoară. Cine dintre cei ce astăzi pretind că dețin lumina lui Dumnezeu pentru lume, se va pângări cu carnea babiloniană și cu băuturile celor din jurul lor? Cine astăzi, dintre toți aceștia, nu va „îndrăzni să fie ca Daniel” în faptă și adevăr?

Capitolul 18

Studiul științei naturii – Dezvoltarea fizică

Sportul este un aspect al educației care atrage mult interes. Și, ca oricare altă caracteristică a educației, este practică prin metode cât de poate de diferite de cele ale adevăratei educații. Adevărata dezvoltare fizică este instruirea manuală, sau educația cu ajutorul muncii fizice. Este instruirea sau educarea tuturor facultăților pentru a îndeplini profesionist o muncă din categoria ocupațiilor cinstitute și folositoare; în timp ce cultura fizică obișnuită este direcționată numai către exersarea puterilor musculare în vederea acumulării de puncte în jocuri, curse și toate soiurile de competiții ale puterii și rezistenței fizice. Și în această diferență zace un noian de semnificații.

Creștinismul pretinde o muncă cinstită în cadrul ocupațiilor cinstitute și folositoare; așa după cum este scris: „Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: ca cine nu lucrează, nici să nu mănânce. Căci auzim că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci sunt o pacoste. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim prin Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște.” 2 Tesaloniceni 3:10-12 „Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să practice profesii cinstitute în vederea celor necesare, pentru ca să nu fie neroditori.” Tit 3:14. „Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit.” Efeseni 4:28.

Singurul Creștin model și Omul model a lăsat un exemplu pentru întreaga creștinătate. Și din perioada în care avea doisprezece ani până la botezul Său când a intrat în perioada specială a predicării și slujbei Sale, a petrecut aproape de șase ori mai mult timp din viața Sa pe pământ în ocupația zilnică a lucrului manual, decât a petrecut în lucrarea directă a slujbei Sale publice. Însă nu poate fi spus că a învățat acea meserie și a petrecut acel timp presupunând că ar fi putut avea nevoie „într-un timp” după aceea de un mijloc „pentru a-și asigura traiul.” De aceea, acest lucru demonstrează că în lucru manual, în munca cinstită din cadrul unei ocupații cinstitute, există ceea ce este valoros numai pentru om; că în sine reprezintă un scop, și nu numai un mijloc către un scop.

De aceea, cine gândește că munca manuală este în vreun fel un blestem sau o parte a unui blestem, se înșeală amarnic. Și totuși, nu poate fi negat că mulțimile gândesc că o asemenea muncă este asemănătoare unui blestem, dacă nu chiar blestemul original în sine. Într-adevăr, chiar mulți dintre creștini citesc atât de greșit Cuvântul lui Dumnezeu, încât fac să pară că condiția de bază ca omul să-și mănânce pâinea prin sudoarea feței sale, constituie o parte din blestem. Nu este așa. Cuvântul lui Dumnezeu către om este: „Blestemat este pământul de dragul tău. ... În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea.” Când un anumit lucru este blestemat DE DRAGUL TĂU, atunci blestemul aceluia lucru nu este blestem pentru mine, ci o binecuvântare. Căci ceea ce este făcut de dragul meu, reprezintă o dovadă a unui gând deosebit, a unei atenții și considerații pentru persoana mea, și a unei bune intenții pentru mine. Și așa este cu hotărârea inteligentă ca „în sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.”

Atunci când omul a fost creat și așezat în grădină, aceasta s-a făcut cu scopul de lucra. Căci este notat că înainte de a fi creat, „nu era nici un om ca să lucreze pământul.” Și când a fost creat, Dumnezeu „l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păstreze.” Geneza 2:5,15. Astfel, ocupația manuală era necesară pentru bunăstarea omului chiar la crearea sa în paradis, cu scopul de a se bucura pentru totdeauna de acel loc în acea condiție binecuvântată. Și atunci când aceasta era necesară pentru bunăstarea omului în neprihănire, desăvârșire, și în paradis, cât de necesară trebuie să fie când a căzut în păcat și imperfecțiune. De aceea, în această ultimă condiție, de vreme ce munca este de cea mai mare nevoie pentru bunăstarea sa, de dragul lui pământul a fost făcut să necesite și mai multă muncă pentru împodobirea și menținerea lui spre a asigura omului cele necesare pentru subzistență.

Și mai mult decât atât, există și un element moral în aceasta. Când omul nu era păcătos, nu existau în pământ elemente refractare; iar slujba sa, în desăvârșita și binecuvântata sa abundență în tot ceea ce era bun, era de a-l împodobi și de a-l menține. Însă, după ce omul a căzut în păcat, și când Dumnezeu a dorit să-l salveze din păcat, a fost necesară mai multă muncă. Și cu toate că acum aceasta este muncă efectivă până la „sudoarea feței tale,” totuși este „de dragul tău.” Și toate acestea

descoperă minunatul adevăr că munca, munca manuală, ocupația fizică deține un loc important ca mijloc în recuperarea din năvala păcatului și în dezvoltarea moralității. Iar aceasta este limpede confirmat de viața lui Hristos pe pământ. De aceea, aceste cuvinte stau în picioare în cel mai deplin sens al adevărului și înțelepciunii: „Blestemat este pământul de dragul tău. ... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.”

Dar, în întunecimea și perversiunea minții sale naturale, omul firesc vede lucrurile invers. De aceea, înclinația naturală a oamenilor este de a nu munci dacă pot; de a munci numai atunci când sunt nevoiți, și atunci pe cât posibil de a-și asigura o poziție sau o condiție în care să poată trăi fără a munci. Vor cheltui mai mulți bani și timp pentru lecțiile de sport, în violenta strădanie a jocurilor de tot soiul, în mișcarea viguroasă și sistematică pentru exercițiu și sănătate; dar nu vor munci. Munca manuală, ocupația fizică este respinsă ca ceva dezgustător pentru unii ca ei; căci ei „nu au nevoie să muncească.”

Această tendință persistentă de a evita munca și de a se complăce în luptele nebunești ale jocurilor și competițiilor, este astăzi cu asiduitate cultivată în educația populară. Tendința astfel urmată reprezintă atât un real detriment pentru tineri, cât și o amenințare pentru societatea însăși. Spre exemplu, în fotografiile concurenților la cursele de biciclete surprinse în momentul crucial al cursei, la linia de sosire, atunci când fiecare resursă a ființei este consumată în luptă, s-a descoperit că în expresia facială a concurenților există o remarcabilă asemănare; iar ceea ce a fost exprimat pe aceste chipuri este chiar concentrarea sumei celor mai rele pasiuni ale sufletului omenesc. Expresia urii, a dușmăniei, rivalității, mâniei, concurenței, invidiei, geloziei, a urii de moarte, crimei, fricii, ororii, disperării, le aduce mai degrabă a chipuri de demoni, decât de oameni.

Există o educație mai bună decât aceasta. Există o dezvoltare fizică mai bună decât aceasta. Numai din acest considerent, dacă nu și din altele, fiecare școală creștină exclude în mod absolut toate jocurile și toate competițiile și întrecerile de orice gen, atât intelectuale, cât și fizice. În locul acestora, școala creștină oferă ocupații fizice folositoare pentru îndeletnicirea tuturor elevilor. Munca efectivă în aceste ocupații este transformată într-o parte esențială a educației pe care o oferă școala, și pentru care elevul plătește; și nimeni nu va fi primit ca elev, nici ca angajat sau ca profesor dacă nu va merge din toată inima la aceste îndeletniciri în orele de muncă, la fel ca la munca intelectuală în orele de studiu sau examinare.

Școala creștină nu va sprijini nimic care va sugera în vreun fel că există vreo diferență între muncă și educație; ci va susține cu fermitate și fără compromisuri că munca este educație, iar educația este muncă. Școala creștină nu va recunoaște punctul de vedere potrivit căruia munca este un mijloc către o educație în sensul că o persoană poate munci în felul său în vederea unei educații, iar în momentul în care obține educația dorită, se poate considera deasupra unei astfel de ocupații fizice. Școala creștină va susține că munca este un mijloc către educație numai în singurul sens în care munca însăși este educație; acea adevărată educație se găsește în chiar munca însăși. De aceea, pentru o asemenea școală, a angaja profesori care să predea numai în săli de curs și să se ocupe de elevi numai în orele de curs, în timp ce elevii înșiși trebuie să se îngrijească de ei în orele de curs și, pe lângă asta, și în orele de muncă – aceasta nu ar face decât să aprobe cu cea mai mare tărie, prin exemplu, că există o deosebire clară între educație și muncă, astfel că, atunci când o persoană este suficient de educată pentru a fi capabilă să predea, poate fi pe bună dreptate exceptată de la muncă. Aceasta ar constitui un abandon al principiului, și înlocuirii acestuia numai cu teoria.

Un alt principiu important implicat în aceasta este faptul că școala creștină, asemenea tuturor celorlalte chestiuni ce țin de creștinism, poate continua la nesfârșit; nu este nevoie de vacanțe lungi. Vacanțele lungi constituie în ele însele un detriment, cu excepția cazului în care acest timp este petrecut în cadrul unei ocupații folositoare. Dar atunci când tot timpul de la școală este împărțit cum trebuie între munca manuală și studiul intelectual, efortul educațional nu este exclusiv numai de o singură parte, astfel încât să necesite abandonul pentru câteva luni pentru ca organismul elevului să-și recâștige echilibrul cuvenit. Combinat cu minunata binecuvântare de la Dumnezeu a muncii fizice – munca cinstită și ocupațiile și meseriile cinstitute – pentru a tonifica trupul, eforturile educaționale în cadrul școlilor creștine, în loc de a deveni vreodată poveri agasante, constituie în mod continuu inspirații reînșuflețitoare, și pot fi continuate zilnic pentru totdeauna cu aceeași ușurință cu care ar fi

fost urmate cu pauze.

Astfel, din orice punct de vedere, există adevărată știință și înțelepciune în minunata binecuvântare a lui Dumnezeu a muncii manuale din cadrul școlilor creștine, precum și dintr-un oricare al cadru. Și din punctul de vedere al adevărului Cuvântului lui Dumnezeu la acest capitol, cum poate fi vreo școală cu adevărat creștină dacă disprețuiește cu bună știință sau neglijează această dezvoltare fizică cu adevărat creștină?

Capitolul 19

Studiul științei naturii – continuare

Astronomia trebuie studiată în școlile creștine, în supunere față de chemarea Domnului, „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți pe Cel ce a făcut aceste lucruri, Cel ce a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor; El le cheamă pe toate după numele măririi Sale, căci El este tare în putere; nici una nu lipsește.” Isaia 40:26. Acesta este unul dintre texte; iar galaxia strălucitoare a cerurilor, cu sorii ei, cu sistemele, orbitele și legile sale, împreună cu literatura acestui subiect, vor constitui manualul. Și pe măsură ce elevul contemplă nenumăratele mulțimi, și-și amintește că Dumnezeu nu numai că le cunoaște suma, ci le strigă pe fiecare după numărul său; că El le cheamă pe fiecare în parte după numele său, și niciodată nu le uită – nici una nu-I fuge din minte și nici nu-I scapă din atenție – nici numărul și nici numele său; și prin această cunoaștere infinită și atenție care atinge infinitezimalul, fiecare este păstrată exact pe orbita sa și în timpul său într-un spațiu asemenea unei țesături de păianjen, veacuri după veacuri – și astfel el învață din manual, moment în care apare întrebarea stăruitoare din următorul verset la Manualului: „Pentru ce zici tu ... Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și judecata mea este trecută cu vederea înaintea Dumnezeului meu?”; atunci el știe că Cel care le cheamă pe toate acestea pe numele lor, nu-i va uita niciodată numele, și nici nu va scăpa vreodată atenției infinite.

Un alt text poate fi: „Poți să înnozi tu dulcile influențe ale Pleiadelor?” Iov 38:31. Luând aceasta ca subiect, toată astronomia Pleiadelor va constitui manualul. Și când elevul a parcurs studiul Pleiadelor, și cunoaște care sunt dulcile influențe ale Pleiadelor, va ști că este capabil să cunoască, în propria lui viață, dulcile influențe ale Spiritului Celui care a oferit dulci influențe Pleiadelor; iar aceasta va face din el, la locul lui în ordinea lui Dumnezeu, ceea ce sunt Pleiadele în locul lor în ordinea lui Dumnezeu.

Poate să citească de asemenea și textul: „El vindecă pe cei cu inima zdrobită, și le leagă rănilile. El socotește numărul stelelor, și le strigă pe nume pe toate.” Psalm 147:3,4. Și când a studiat imaginea Pleiadelor și influențele lor dulci, și Oreonul și legăturile sale, și știe că El poate „să înnoade legăturile Pleiadelor, sau să dezlege legăturile Oreonului”, va ști de asemenea că El poate lega inima rănită și poate vindeca spiritul rănit, și poate dezlega legăturile păcatului și ale obiceiurilor rele care îi țin sufletul în robie. El va fi mai capabil de a aprecia și mai pregătit de a accepta chemarea la Cel ce „a făcut cele șapte stele (Pleiadele) și Oreonul.” Amos 5:8.

GEOGRAFIA FIZICĂ

Geografia fizică a mării, ca și a uscatului, va constitui o materie în toate școlile creștine; căci aceasta reprezintă știința vânturilor și a valurilor, a atmosferei, a ploii, a picăturilor, a mareelor oceanului, a oceanului însăși. Unul dintre texte poate fi: „Vântul suflă spre sud, și se întoarce spre nord; se mișcă continuu, și se întoarce din nou potrivit circuitelor sale.” Ecclesiastul 1:6. Având acesta ca text călăuzitor, profesorul îi va conduce pe elevi prin manualul cursului vânturilor, despre cum vin din nord, merg spre sud, se mișcă continuu și se întorc din nou potrivit circuitelor lor. Va conduce elevii prin cărțile care vorbesc despre știința vânturilor, și astfel va însoți elevii de-a lungul cursului circuitului vânturilor. Apoi elevii vor ști că vântul are un circuit tot așa cum și soarele are un curs, și că cea mai delicată adiere care răcorește obrazul în timpul verii, este purtată de mâna Celui care „face ca vântul să sufle,” și „face din vânturi solii săi.”

Un alt text poate fi: „Toate râurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo.” Ecclesiastul 1:7. Acesta va fi subiectul; manualul va orice lucrare din știință, filozofie și literatură pe acest subiect și care va descoperi elevului faptele reale, procedura și mijloacele prin care Dumnezeu, chemând „apele din mare și” turnându-le „pe fața pământului” (Amos 5:8), ridică apa din mare, o transportă de-asupra pământului, și o varsă din nou – două sute cincizeci și cincizeci de mile cubice de apă la fiecare douăzeci și patru de ore; cum „face ca vaporii să se ridice din adâncurile pământului,” până când „prin apă încarcă norul gros,” și apoi „provoacă fulgere” pentru a străpunge norul gros „în vederea

ploii,” „făcând-o să vină, fie pentru corectare, sau pentru pământul Său, sau din milă.”

Și pe măsură ce se studiază modul în care Dumnezeu „a chemat apele din mare” pentru a le turna „pe fața pământului,” marea însăși va fi descoperită ca constituind un minunat manual. Cum se face că apele care sunt chemate din mare și vărsate pe fața pământului sunt perfect curate, în timp ce apele din mare sunt extrem de sărate? De ce este marea sărată? Ce consecințe minunate și vitale decurg din faptul că la început Dumnezeu a făcut marea sărată și nu dulce? Cum se face că cele mai mari râuri din lume, cu ape de 86 grade Fahrenheit (30 grade Celsius – n.t.) sunt în oceane, în Atlantic și în Pacific; unul cauzând clima caldă și minunată a Insulelor Britanice, iar celălalt clima Coastei Pacificului de Nord a Americii, în timp ce ambele regiuni se găsesc la latitudinea Labradorului sumbru și înghețat. Cum se face că prin acest râu imens, numai în Atlantic sunt transportate și descărcate continuu o cantitate de căldură „suficientă pentru a aduce munți de fier de la zero la punctul de topire, și să mențină în flux un curs de lichid metal mai mare în volum decât apele care se scurg zilnic din râul Mississippi?” Cum se face că în chemarea lui Dumnezeu adresată apelor din mare, în faptul că le-a turnat pe fața pământului sub forma zăpezii, în producerea cantității acelor cristale fragile pe care și un copilăș le-ar putea ridica cu ușurință în mâinile sale, este exercitată o putere suficientă pentru a provoca una dintre cele mai mari avalanșe și s-o azvârle la greutatea dublă pe care o avea atunci când a început?

„În studiul acestui subiect, mintea este condusă de la natură la Marele Arhitect al naturii; și ce minte care va studia acest subiect nu va fi umplută de sentimente curate? Armonioase în acțiunea lor, aerul și marea sunt ascultătoare de lege și supuse ordinii în toate mișcărilor lor. Când studiem performanța lor în ceea ce privește funcțiile lor variate și minunate, ele ne învață lecții despre minunile adâncului, despre misterele cerului, despre măreția, și înțelepciunea și dumnezeirea Creatorului, care ne transformă în persoane mai inteligente și mai bune. Cercetările răspânditului cerc al fenomenului legat de vânturile cerului și valurile mării, nu sunt mai prejos decât altele în ceea ce privește beneficiul pe care ni-l aduc și lecțiile pe care ni le predau. Se spune că astronomul vede mâna lui Dumnezeu în cer; însă marinarul cu o minte potrivită, care privește în înălțimi și meditează asupra acestor lucruri, nu aude vocea Sa în fiecare val care „bate din palme,” și nu simte prezența Sa în fiecare pală a vântului care adie? Neschimbat, și singurul din toate lucrurile create care nu se poate schimba, oceanul constituie marea emblemă a veșnicului său Creator. „El pășește pe valurile mării,” și este descoperit în minunile adâncului.” „Mările își înalță vocile,” „valurile bat din palme,” în prezența Domnului; „iar adâncul cheamă adâncul la sunetul ploilor Tale torențiale;” căci „Domnul umblă în furtună și în vârtej, și norii sunt praful picioarelor Lui.”

BOTANICA

Botanica trebuie studiată în școlile creștine de pretutindeni; oricum însă, după cum am observat mai devreme, nu botanica așa cum este termenul de obicei înțeles, ca o „știință” în care florile sunt cercetate numai sub un nume cu neputință de pronunțat, într-o limbă străină, și sunt tăiate în bucăți pentru a fi studiate, iar fiecărei părți dându-i-se un alt astfel de nume. Nu aceasta, ci florile însele așa cum au fost făcute de Dumnezeu, așa cum cresc, ca o expresie a gândului lui Dumnezeu. Unul dintre citate poate fi: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp.” Astfel, crinul însuși, și felul în care crește – cu toată istoria, literatura și știința crinului – vor constitui manualul. Acesta este câmpul de studiu al acestui text. Și cu ce scop? De ce ne spune Isus să ne uităm „cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp;” aceasta înseamnă să studiem crinul? – Căci motivul este oferit în alt loc unde este scris: „Israel ... va crește precum crinul.” Creștinii, chiar și elevii trebuie să crească sub mâna lui Dumnezeu, precum cresc crinii. Isus îi spune fiecărui elev să studieze crinul, să observe și să cunoască modul în care el crește; și aceasta pentru a ști cum trebuie el însuși să crească. El trebuie să găsească în crin viața și puterea lui Dumnezeu prin care acesta crește, - mijloacele pe care Dumnezeu le folosește în razele soarelui, sol, rouă și ploaie, pentru a determina creșterea, - și știința și înțelepciunea care se găsește în creșterea în sine, astfel că el poate să cunoască cum îl va face pe el Dumnezeu să crească precum crinul. Astfel că, fiecare elev care studiază botanica în această manieră, numai în ceea ce privește crinul, oricând va vedea un crin, va

primi prin acel crin o lecție direct de la Dumnezeu, lecție care-i spune ce lucrează Dumnezeu în viața lui, și ce va așeza Dumnezeu în viața sa prin credința în El.

Un alt text poate fi: El „va reînvia asemenea grâului, va înflori ca via.” Acesta este textul; iar manualul va fi grâul și via însuși, în toată știința, filozofia, literatura și Scriptura care pot fi găsite că vorbesc despre natura grâului și a viei. „Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” „Eu sunt adevărata Viță, și Tatăl Meu este vierul.” „Voi sunteți mlădițele.” Astfel, grâul și via vor constitui manualul de studiu pentru elevul care are în Biblie textul: Israel „va reînvia asemenea grâului, și va crește asemenea viței.” Astfel că, oricând el va vedea fie grâu, fie viță de vie în orice loc s-ar găsi, ele îi vor preda lecții de instruire și experiență, pe limba lui Dumnezeu.

Un alt lucru: este imposibil să „privim” florile, grâul, vița, copacii, „cum cresc,” fără a-i privi cum cresc în locul în care cresc. Aceasta îl conduce pe elev în grădină, pe câmp, în păduri, locuri în care, prin fiecare facultate a ființei sale poate primi instrucțiuni de la marele Învățător. Și astfel, în loc să stea în casă ca un leneș și să studieze corpurile uscate și moarte ale furnicilor, fluturilor și a altor târâtoare sau înaripate pe care vreun „om de știință” le-a prins și pe care le-a tras în țeapă cu cruzime când încă mai erau în viață, profesorii și elevii vor fi în armonie cu instrucțiunea divinului Învățător: „Du-te la furnică, leneșule.” Nu sta și aștepta lenevind ca vreun „om de știință” sau vreun angajat să prindă furnica și să ți-o aducă moartă; nici chiar atât de nepăsător încât să fii satisfăcut stând în casă și citind ceea ce a fost scris de unele persoane vii și sensibile care au mers „la furnică.” Nu! Mergi tu însuși. „Mergi la furnică, leneșule; studiază căile ei” – nu în mod absolut pe ea, și „studiază căile ei” și fii înțelept. Și ceea ce este astfel învățat de la flori și copaci, de la animale, păsări și târâtoare, reprezintă o cunoștință mai adâncă decât cea care poate fi obținută din cărțile tipărite. Strângeți toate cuvintele și nuanțele înțelesului limbajului nostru din cadrul acestui subiect, și toate acestea vor fi neputincioase în a exprima plinătatea gândului care este transmis minții și inimii atunci când, spre exemplu, delicata și sfioasa micuță violetă vorbește pe limba ei nativă și divină unei persoane care înțelege.

FILOZOFIA NATURALĂ

Din fiecare parte a creației există uși deschise care invită pe elevul atent către fiecare altă parte. Un exemplu extraordinar de atrăgător este acela al trecerii de la botanică la filozofia naturală. Există flori care nu produc semințe, ci cresc numai din rădăcinile soiului său. Există de asemenea și flori care își au semințele în ele însele după soiul lor. Din această ultimă categorie face parte inocentul și modestul ghiocel. „Botaniștii ne spun că constituția acestei plante este de asemenea manieră încât necesită ca la un anumit stadiu de creștere, tulpina să își plece capul pentru a avea loc o operațiune care este necesară în vederea producerii seminței de acest soi; și că, după această fecundare, sănătatea sa vegetală cere să-și ridice din nou capul și să stea dreaptă.” Iar în această delicată balansare a acestei micuțe flori, este ascunsă filozofia gravitației, care este pur și simplu balansarea universului. Căci „dacă masa pământului ar fi fost mai mare sau mai mică (decât este), forța gravitației ar fi fost diferită; în acest caz, forța fibrei din ghiocel, așa cum este acum, ar fi fost prea mare sau prea mică; planta nu ar fi putut să-și aplece sau să-și ridice capul la timpul potrivit; fecundația nu ar fi avut loc; iar familia ei ar fi apus o dată cu primul exemplar care a fost plantat, pentru că „sămânța” ei nu ar fi fost „în ea însăși,” și de aceea nu s-ar fi reprodus, iar creația sa ar fi fost un eșec.”

De aceea, „filozofia ne învață că, atunci când a fost creat micuțul ghiocel pe care îl vedem în grădinile noastre ridicându-și minunatul său cap la „ciripitul păsărelelor,” pentru a ne aminti că iarna s-a terminat și s-a dus, întreaga masă a pământului, de la un pol la celălalt, și de la circumferință la centru, trebuie să fi fost luată în considerație și cântărită, pentru ca gradul de forță optim să fie oferit fibrelor sale micuțe.” Și unul dintre textele Scripturii care ne descoperă acest adevăr filozofic este Isaia 40:12: „Cine a măsurat apele cu căușul mâinii Sale, și a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărâna pământului într-o măsură și a cântărit munții în cântar, și dealurile într-o cumpănă?” Dealurile sunt comparate cu munții, munții cu pământul, pământul cu apele, cu aerul, și de

asemenea cu micuța floare care crește din sânul ei, și toate acestea cu marele univers de la un capăt la celălalt.

„Dumnezeu a creat pământul, aerul și apa; și întregul aranjament al regnului animal și vegetal; exact așa cum sunt și într-un echilibru perfect. Dacă nu ar fi așa, de ce le-a fost dată putere vânturilor pentru a ridica și transporta umezeală, și a hrăni plantele cu alimente? Sau de ce a fost conferită mării proprietatea prin care apele sale să poată fi transformate în vapori, și apoi în dușuri roditoare sau în picături blajine? Dacă proporțiile și proprietățile uscatului, mării și aerului nu au fost potrivite cu capacitățile reciproce ale tuturor, pentru a îndeplini funcțiile cerute de fiecare, de ce ni s-ar fi spus că El ,a măsurat apele cu căușul mâinii Sale, și a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărâna pământului într-o măsură și a cântărit munții în cântar, și dealurile într-o cumpănă’? De ce a măsurat ,cerurile cu palma,’ dacă nu pentru a putea împărți atmosfera în proporții exacte, și pentru a o distribui acelor proprietăți și puteri care necesitau prezența acesteia, pentru a putea aduce la îndeplinire toate aceste funcții și îndatoriri pentru care le-a conceput?”

„Cercetând sistemul adaptărilor terestre, aceste studii ne învață să privim lanțurile muntoase și marile deșerte ale pământului, ca și procesul prin care astronomul își echilibrează telescopul – cu toate că pot fi greutăți moarte, ele sunt, oricum, necesare pentru a realiza un echilibru desăvârșit, pentru a regla această mașinărie într-un mod perfect. Aceste echilibre oferă ușurință mecanismelor, stabilitate în vederea performanței și precizie lucrărilor instrumentului. Ele sunt ,compensații.’

Oricând mă întorc pentru a contempla lucrările naturii, sunt uimit de admirabilul sistem al compensării, cu frumusețea și scrupulozitatea cu care fiecare departament este echilibrat de celelalte; lucrurile și principiile sunt distribuite aparent în direcțiile cele mai opuse, dar în proporții atât de exact echilibrate și scrupulos ajustate, încât sunt produse rezultatele cele mai armonioase. Prin acțiunea forțelor opuse și compensatorii, pământul este menținut pe orbita sa, iar stelele sunt suspendate pe bolta albastră a cerului. Iar aceste forțe sunt atât de splendid sistematizate încât, la capătul unei mii de ani, pământul, soarele, luna și fiecare stea de pe firmament, ajunge și stă în locul ei destinat, și la momentul cuvenit.”

Această lege sau acest sistem al compensărilor este numit gravitație. Termenul „gravitație” este derivat din cuvântul „*gravus*” care înseamnă „greutate” legea gravitației este legea prin care fiecare particulă de materie din univers trage cu toată greutatea, atrage sau este echilibrată cu fiecare altă particulă. Un alt text Biblic care ne dezvăluie acest adevăr al filozofiei naturale, și care definește gravitația, este Evrei 1:1-3: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Său, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care a făcut și lumile; care, fiind oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui.”

Această „putere” a minunatului și creativului Cuvânt al lui Dumnezeu este adevărata definiție a gravitației. Căci gravitația este cea prin care sunt echilibrate și menținute la locurile lor toate lucrurile; cea prin care toate lucrurile sunt susținute. Și totuși, pe tărâmul științei recunoscute, lucrul acesta nu este spus elevului. Am putea întreba: „Ce ține sus toate lucrurile?” Răspunsul este: „Gravitația.” Am putea întreba: „Ce este gravitația?” De obicei răspunsul este: „Ceea ce menține toate lucrurile; sau echivalentul ei.” Însă acesta nu reprezintă un răspuns serios; este ca și când ne învățăm într-un cerc. Acum, într-o școală creștină, atunci când se învață că legea, sau sistemul echilibrului, potrivit căruia toate lucrurile sunt menținute în locurile lor, este gravitația; iar când elevul sincer întreabă: „Dar ce este gravitația în sine?”, răspunsul este: „Puterea prezentă, imanentă a Cuvântului cel viu al lui Dumnezeu.” În cadrul educației creștine, nici un elev nu este lăsat în ceață, și nici nu i se cere să se învârtă într-un cerc. Este învățat până la limită, și determinat să stea față în față cu Dumnezeu, în care mintea și inima găsește odihnă și satisfacție, El fiind Izvorul cunoștinței.

Capitolul 20

Literatura, istoria, legea, logica

LITERATURA

Limba engleză și literatura engleză trebuie studiate în școlile creștine: „Limba noastră, urmează numai după cea a grecilor în forța și bogăția ideilor;” „literatura noastră, nu urmează nici uneia din cele care au existat vreodată.” Și în acest domeniu, ca și în toate celelalte, Biblia rămâne în frunte.

În ceea ce privește limba, engleza Bibliei este cea mai pură și cea mai bună engleză care există în lume. În Biblie există cuvinte englezești mai pure și cuvinte englezești mai bune decât în oricare altă carte scrisă în limba engleză. Atunci, oricine dorește să se familiarizeze cu cea mai pură și bună engleză, trebuie să studieze engleza Bibliei.

În engleza Bibliei, în câteva cuvinte este cuprins mai mult decât în orice altă scriere din lume. Această manieră directă și plină de forță, această adevărată greutate reprezintă caracteristica limbajului Bibliei mai presus de toate celelalte scrieri. Iar persoana al cărei vocabular este format aproape în întregime din cuvintele, frazeologia și maniera directă a Bibliei, va fi cel mai direct și eficient vorbitor sau scriitor, și va fi capabil de a spune mult, în cuvinte puține.

Biblia deține un imens avantaj în fața tuturor celorlalte materii în engleză, încât, pe merit i se cuvine locul de început în toate studiile literaturii engleze, și de asemenea baza și ghidul tuturor studiilor literaturii engleze în celelalte cărți. Și aceasta nu este totul. A afirma că Biblia este pe bună dreptate începutul, baza și ghidul în studiul literaturii engleze, nu este totul. În mod exclusiv, Biblia în sine reprezintă întreaga Literatură Engleză. Acest adevăr a fost cel mai bine exprimat de Macaulay, în referința sa la Biblie ca fiind „lucrarea uimitoare, Biblia Engleză – o Carte care, în cazul în care tot limbajul nostru ar pieri, ar fi singură suficientă pentru a exprima întreaga sa proporție, frumusețe și putere.” – „Essay on Dryden.” Nimeni care este familiarizat cu Biblia engleză și spiritul ei, și de asemenea cu altă literatură engleză, nu va pune la îndoială pentru nici un moment această apreciere a bogăției Bibliei ca Literatură Engleză. În Biblie se găsește fiecare fază a literaturii care este implicată în arta expresiei umane, sau în creionarea sentimentelor umane. Iar meritul extraordinar al Bibliei în toate acestea, este că tot ceea ce relatează este adevărat. Toate relatările ei sunt culese din viața reală și sunt formulate pentru viață. Ele nu sunt „bazate pe fapte;” ele sunt fapte.

Pe de altă parte, cât este adevărat din ceea ce este astăzi studiat la literatura engleză în școli, colegii și universități? Nouă din zece cazuri, nu reprezintă ficțiune? Și nu ocupă ficțiunea locul de frunte în aceste școli la capitolul literatură? Ce ar scoate pe cineva mai repede în evidență astăzi în domeniul literaturii engleze, dacă nu scrierea unei nuvele populare? Chiar și un predicator al Evangheliei, un predicator serios, sfințit, puternic al Evangheliei, nu va câștiga niciodată popularitate printre cei ce mărturisesc Evanghelia prin simpla predicare a Evangheliei Cuvântului lui Dumnezeu, decât dacă se asigură prin scrierea unei nuvele populare; și mai cu seamă dacă scrie două sau trei, demonstrând astfel că are o abilitate specială ca novelist. Aceasta înseamnă că poziția sa de predicator al Cuvântului lui Dumnezeu, care este adevărul, depinde de popularitatea sa ca producător de ficțiune! Un alt defect notabil și chiar fatal în studiul literaturii engleze este acela că a ajuns la studiul și preamărirea celui ce a scris. Aceasta nu este decât o rată desăvârșită a adevăratului scop în studiul literaturii, chiar și atunci când scriitorii studiați și preamăriți sunt vrednici de o asemenea considerație; dar în cele mai multe cazuri, aceste persoane sunt cu adevărat nevrednice de a fi aduse în atenția tinerilor într-un asemenea context.

Acum, ce este mai bine, ce este mai creștinesc pentru creștini, sau pentru o școală creștină – să studiezi literatura engleză care este inferioară în calitate, și pe lângă asta reprezintă și ficțiune, sau să studiezi literatura în acea „Carte care, în cazul în care tot limbajul nostru ar pieri, ar fi singură suficientă pentru a exprima întreaga sa proporție, frumusețe și putere,” și care, în plus, reprezintă fiecare aspect desăvârșit al adevărului – adevărul lui Dumnezeu! Am ridicat această întrebare pentru a i se oferi un răspuns în mintea fiecărui creștin și în mintea fiecărei persoane care dorește o educație creștină.

Când toate aceste lucruri pot fi pe bună dreptate spuse despre Biblie în comparație cu literatura creștinătății, ce să spunem despre ea în contrast cu literatura păgână? „A devenit un fapt general recunoscut că scriitorii clasici ai Greciei și Romei reprezintă pentru noi literatura strămoșească, - inspirația marilor noștri maeștrii, și legătura societății dintre poeții noștri și cititorii lor. Însă o asemenea poziție nu aparține în mod egal și literaturii Bibliei? Dacă intelectul și imaginația noastră au fost formate de greci, nu ne tragem noi într-un mod asemănător pregătirea noastră morală și emoțională din gândirea ebraică? De unde atunci, neglijarea Bibliei în colegiile și școlile noastre cele mai înalte?

Una dintre curiozitățile civilizației noastre o reprezintă faptul că suntem mulțumiți să mergem, pentru obținerea educației noastre liberale la literaturile care, din punct de vedere moral, sunt la un pol opus de noi înșine; literaturi în care cel mai înălțat ton este deseori o glorificare a senzualului, care coboară divinul nu numai la nivelul umanului, ci la cel mai de jos nivel al umanului. Cea mai mare problemă socială a noastră fiind abstenența, noi studiem în literatura greacă glorificarea beției. În timp ce în viața matură suntem preocupați de a urmări legea până în cel mai îndepărtat colț al universului, mergem la școală pentru impulsul literar către poezia care dramatizează povara morții fără de speranță. Cei mai eminenti politicieni ai noștri ținesc păstrarea artelor care promovează pacea, primele noastre lecții poetice sunt într-o Iliadă care nu poate fi apreciată fără o bucurie sângeroasă a uciderii. Căutăm să formăm un caracter în care să primeze gingășia și umilința, și în același timp ne formăm gustul în literaturi care, dacă ar fi publicare ca și cărți englezești, ar fi confiscate de poliție.

Amintesc aceste paradoxuri nu pentru a face o reclamație, ci pentru a atrage atenția asupra pretenției că o latură a educației noastre liberale are nevoie de cealaltă latură pentru a o contrabalansa. Temerile pudice pot fi lipsite de înțelepciune, însă nu este nevoie să punem un embargo asupra decenței. Cu siguranță că este bine ca tinerilor noștri, în perioada de formare, să li se înfățișeze, într-un minunat veșmânt literar ca cel din literatura greacă – în opere lirice pe care Pindar nu le poate întrece, într-o retorică tot atât de convingătoare ca lui Demostene, sau într-o proză nu mai puțin meditativă decât cea a lui Platon – un popor dominat de o neînchipuită dorință după neprihănire, un popor a cărui idei despre puritate, despre binele nemărginit, ordinea universală, despre credința în iminenta prăbușire a întregii moralități a răului, să constituie un resort în vederea unui entuziasm poetic atât de înflăcărat, și a unei oratorii atât de melodioasă, ca și atunci când Sappho a cântat despre dragoste, sau când Aeschylus a rostit cu glas tare notele adânci ale destinului.” (Richard G. Moulton, profesor de Literatură Engleză la Universitatea din Chicago, „Studiul Literar al Bibliei”, prefața, p. xii.)

Pe bună dreptate, următoarea afirmație a fost făcută numai despre cartea lui Isaia: „Se poate pe bună dreptate afirma că nicăieri în literatura din lume nu sunt însumate atât de multe idei colosale în limitele unei singure lucrări.” Această afirmație poate fi aplicată întregii Biblii, și să rămână în continuare adevărată.

De asemenea, și următoarea afirmație: „Chiar la capitolul literaturii, omenirea nu a produs nimic mai mareț ca Isaia; și chiar dificultatea în determinarea stilului său literar dovedește atât de bine cât de îngustă și imperfectă este critica literară care a fost făcută prin limitarea perspectivei sale la o singură categorie literară care a monopolizat denumirea de ‚clasic.’ Dar când începem să studiem conținutul și gândul lui Isaia – conținutul literar, aparte de teologia pe care o conține – cum putem explica neglijarea unei asemenea capodopere în planurile educației noastre liberale?

Mândria Angliei și Americii este că cea mai înaltă educație a lor este religioasă în spiritul ei. Cum se face atunci că tinerii noștri sunt învățați să asocieze finețea expresiei, forța prezentării, minunăția creionării imaginare, numai cu literaturile în care conținutul și ideea predominantă sunt pe o scară inferioară din punct de vedere moral? Un asemenea paradox se constituie într-o latură a păgânismului care a pătruns o dată cu Renașterea, și de care educația noastră mai superioară nu se descotorosește pentru că este prea conservatoare.” („Cititorul Modern al Bibliei,” Isaia, prefața)

Va refuza creștinismul în educația sa să se descotorosească de acest păgânism? Nu-și va căpăta suprema literatura creștină – Biblia – locul său suprem la fiecare stadiu și în fiecare fază a educației creștine?

ISTORIA

Istoria, atât cea națională cât și cea a bisericii, separate, narate și legate una de cealaltă, constituie un studiu esențial în toate școlile creștine. Iar în ceea ce privește studiul istoriei universale, a istoriei naționale și a istoriei bisericii, de la potop până acum, și până la sfârșitul lumii, Biblia este acel extraordinar manual, Cartea celor mai sigure principii în călăuzire, a principiilor fundamentale. Numai acolo ne sunt descoperite originea și răspândirea rasei. Numai acolo ne sunt oferite originea și problemele istoriei. Numai acolo ne sunt arătate originea și motivele ființării guvernului civil, statului, monarhiei și imperiului.

„Dumnezeul naturii Și-a scris prezența în toate lucrările Sale, și legea Sa în inima omului.” El Și-a scris caracterul în Biblie, și înțelepciunea printre națiuni. El „a făcut toate națiunile dintr-un singur sânge pentru a locui pe toată suprafața pământului, și a fixat vremurile dinainte stabilite, și limitele locuinței lor.” „El a împărțit națiunilor moștenirea lor ... pentru ca să-L caute pe Domnul, dacă din fericire vor dori după El, și să-L găsească, măcar că nu este departe de fiecare din noi.” „Dumnezeu a vorbit o dată; eu am auzit aceasta de două ori; acea putere aparține lui Dumnezeu.” „Nu există nici o putere decât cea a lui Dumnezeu: puterile care există, sunt rânduite de Dumnezeu.” „El este Conducătorul printre popoare.” „Cel prea Înalt conduce pe tărâmul oamenilor, și dă oricui dorește.” „El detronează regi, și ridică regi ... chemând dintr-o țară îndepărtată pe cel ce îndeplinește sfatul Său.”

„Istoria, de aceea, cu paginile ei prăfuite și vechi, este la fel de sacră pentru noi ca și cartea naturii;” căci studiul adecvat al istoriei, nu este altceva decât studiul progresului marilor scopuri ale lui Dumnezeu de-a lungul tuturor nestatornicirilor omului și națiunilor. Istoria astfel studiată este descoperită a fi cu mult mai mult decât o înregistrare a marșurilor, luptelor și asediilor din înălțarea și căderea națiunilor; mai mult decât istoria lui Nimrod, a lui Faraon, a lui Alexandru, Cezar și Napoleon. Toate aceste evenimente și persoane vor fi găsite ca fiind mai degrabă nu mai mult decât simple evenimente colaterale din cadrul istoriei cu dimensiuni mult mai mari în ceea ce privește importanța evenimentelor și adevăratei semnificații a vieții pe pământ a omului și a națiunilor; simple episoade față de colosala înțelepciune a lucrurilor, care este deasupra tuturor și care le străbate pe toate. „Istoria” a fost pe bună dreptate definită ca fiind „filozofia care ne învață prin exemplu.” Însă, de-asupra acestui subiect, ca de altfel și de-asupra altor subiecte, planează următoarea întrebare importantă: „Despre care filozofie este vorba?” Este vorba despre filozofia omenească concepută în grabă și explicată printr-un „exemplu,” sau extrasă din exemplu? Sau va fi filozofia divină revelată și anterioară tuturor celorlalte, fiind astfel predată adevărata filozofie, și filozofia cu adevărat predată prin exemplu? Numai în Biblie se poate găsi filozofia istoriei universale.

În ceea ce privește istoria, ca și în cazul celorlalte materii, Biblia oferă tema, specifică principiul, întâmplarea principală, sau o descriere simbolică, fiecare din ele în detaliu; aceasta pentru temă și îndrumare, și apoi tot ceea ce poate fi găsit în Biblie, în documente locale, sau în oricare alte scrieri despre acest subiect, vor constitui manualul. Biblia, așa cum relatează de la Geneza până la captivitatea în Babilon, reprezintă adevăratul manual de istorie, atât al națiunilor, cât și al bisericii din acea perioadă. De la captivitatea din Babilon până la sfârșitul lumii, acea porțiune din Biblie de la captivitatea din Babilon până la sfârșitul cărții constituie manualul întregii istorii, atât a popoarelor, cât și a bisericii. Iar la acest capitol al Bibliei, cărțile lui Daniel și Apocalipsa reprezintă cheile; cartea lui Daniel mai cu seamă în ceea ce privește istoria popoarelor, iar Apocalipsa mai cu seamă în ceea ce privește istoria bisericii.

Atunci când este aflat acest secret al istoriei, cel care îl descoperă va fi surprins să afle cât de mult din istoria acestei lumi este consemnată numai în Biblie. Vor fi descoperite pilde în care, cu excepția datelor și numelor individuale, este expusă întreaga istorie a popoarelor, într-unul, până la o jumătate de duzină de versete biblice. Să luăm, spre exemplu, Daniel 7:4; „Cea dintâi semăna cu un leu, și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și a fost ridicată din pământ, a fost făcută să stea dreaptă în picioare ca un om, și i s-a dat o inimă de om.” Acest singur verset ne dezvăluie întreaga istorie a Imperiului Babilonian. Și când va fi studiat tot

ceea ce a fost scris în alte lucrări pe această temă, se va descoperi că, cu cât sunt mai detaliate evenimentele și numele persoanelor, nu se va dezvălui mai mult adevăr al istoriei decât cel care este surprins în simbolismul acestui verset. Cu adevărat se va descoperi că tot ceea ce este consemnat în toate celelalte lucrări referitor la istoria Imperiului Babilonian, cu adevărat nu este altceva decât completarea schiței expresive astfel conturate. Există în Biblie suficiente astfel de exemple pentru a concepe o carte; însă acesta este suficient pentru a ilustra principiul Bibliei ca manual și ghid în studiul istoriei.

LEGEA

Legea constituie un subiect care trebuie studiat în școlile creștine; iar Biblia trebuie să constituie singurul manual – nu legea așa cum este termenul în general înțeles și folosit de avocați și judecători în curțile pământesti; ci ca termen așa cum este folosit și înțeles de Judecătorul din Curtea cerului – legea așa cum se găsește în principiile divine de dreptate și neprihănire; legea așa cum este implicată în vina și îndreptățirea, păcatul și iertarea omului.

Și acest studiu este de asemenea esențial în vederea instruirii tinerilor în principiile comportamentului zilnic. Este dureros să observăm indiferența preținșilor creștini față de principiile dreptății și echității dintre om și om, așa cum sunt lămurit expuse în Scripturi, mai ales în cărțile Exodul, Leviticul și Deuteronomul.

Adevărul este că fiecare creștin ar trebui să citească din nou și din nou, numai pentru principiile onestității zilnice și a comportamentului corect și cinstit, Exodul 20-24, Leviticul 19,25, și cartea Deuteronom, până când aceste principii devin chiar viața sa, și apoi să citească și să recitească predica de pe munte, și primele opt, și de la nouă până la paisprezece, capitole din Romani. Și toate acestea ca studiu al legii, pentru descoperirea principiilor fundamentale ale legii care trebuie manifestate în comportamentul chestiunilor zilnice a vieții creștine și a afacerilor creștine. Fiecare creștin, și în mod deosebit fiecare creștin care ocupă vreo poziție de răspundere sau încredere în instituțiile sau afacerile lui Dumnezeu sau ale oamenilor, ar trebui să citească din nou și din nou aceste fragmente ale Scripturii. Aceste principii cu credincioșie inspirate asupra minților și imprimate în inimile tinerilor în școli, vor valora de o mie de ori mai mult pentru ei și pentru lume, decât toate legile omenești din lume.

LOGICA

Logica trebuie studiată în școlile creștine. Iar Biblia trebuie să fie singurul manual; nu logica lui Aristotel, sau a oricărui alt om; nu logica formală pe care o găsim în cărți; ci logica care este manifestată în raționamentul divin care este în Biblie. Ceea ce înseamnă că, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie studiat până când chiar gândurile din acest Cuvânt vor deveni gândurile celui care studiază; până când raționamentul, logica Cuvântului lui Dumnezeu va deveni propriul său raționament; da, până când însăși mintea care a produs Cuvântul lui Dumnezeu ca deveni mintea sa.

Numai aceasta este logica creștină. Și numai un astfel de studiu reprezintă studiul logicii creștine. În această privință Biblia este nu numai manualul, ci și cartea de căpătâi. Căci este imposibil a se găsi adevărata logică, raționamentul fără cusur în altă parte decât în raționamentul divin. Și nu a oferit însuși Autorul raționamentului tuturor oamenilor invitația „Veniți acum, și să raționăm ÎMPREUNĂ”? Ce invitație mai binecuvântată, ce onoare mai înaltă, ce perspectivă mai măreață decât aceasta ar putea fi vreodată adresată unei minți raționale?

Oricum, timpul nu ne-ar ajunge pentru a lua în considerare fiecare subiect din domeniul adevăratei cunoașteri și adevăratei educații; nu putem epuiza Biblia ca adevărata carte de educație. Însă se nădăjduiește cu sinceritate că ceea ce a fost prezentat în aceste pagini ca trezi atenția și va îndrepta loialitatea creștinilor față de Biblie în adevăratul său loc în educație. Căci este literalmente adevărat că nu există nimic în lume care să poată crea aptitudini mentale și să ofere puteri intelectuale ca studiul Cuvântului lui Dumnezeu, după cum s-a arătat în această carte.

Unul dintre argumentele care este oferit în favoarea studiului „clasicilor” păgâni în fața

imoralității lor fundamentale, este că „ideea nu este ca elevul să adune filozofia sau învățătura din această literatură; ci acestea sunt folosite inițial ca cele mai bune mijloace pentru dezvoltarea minții, pentru crearea vigoriei mentale și creșterii puterii intelectuale.” Să admitem pentru moment ca just acest argument. Un elev este condus de-a lungul acestui curs către terminarea sa. Să presupunem imposibilul, că el a avut succes în excluderea din mintea sa a imoralității din materia studiată; și a obținut beneficiul deplin al puterii acestei materii în crearea aptitudinii. Care trebuie să fie rezultatul? – O capacitate superioară; dar ce este în ea? El deține capacitatea, dacă vreți; însă pentru nici un bine real, căci este goală. Și nimeni să nu iute vreodată că în omenirea care este în această lume, și în special în aceste zile, fiecare grad al capacității care a fost vreodată creat și care nu este umplut cu ceea ce este bun, în mod inevitabil va fi ocupat cu ceea ce nu este bun. Și în aceasta constă caracterul vătămător al afirmației că anii perioadei cu cea mai mare receptivitate și capacitate de formare din viețile tinerilor, pot fi în mare măsură petrecuți în literaturi care sunt fundamental imorale, și totuși imoralitatea care se găsește în chiar substanța literaturii să nu-și găsească loc în mințile lor! Aceasta nu poate fi diferit de cazul în care ar purta foc în sân și să nu se ardă, sau ar căra smoală și să nu se murdărească.

Adevărata filozofie a educației este de a dezvolta capacitatea numai cu ajutorul binelui; și de a nu o dezvolta mai repede decât poate fi umplută cu ceea ce este bun, folositor și practic. Faceți ca creștinii să îmbrățișeze numai acea educație care va înrădăcina în minte numai ceea ce este bun, adevărat, folositor și practic. Biblia ca bază a întregii educații și ca manual la fiecare nivel al studiului, va asigura acest deziderat. Filozofia ei este aceasta: educația creștină, adevărata educație se obține prin credință. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce această credință care vine prin Cuvântul lui Dumnezeu este exercitată în Cuvântul lui Dumnezeu și pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, va „merge mereu crescând,” și va dezvolta astfel aptitudinea de partea ei. Pe de cealaltă parte, neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită la fiecare nivel în vederea exercitării și a creșterii credinței; „de la credință la credință.” Iar neprihănirea lui Dumnezeu este un principiu extensibil. Astfel, aptitudinea este dezvoltată de asemenea și de această parte. Și astfel, capacitatea fiind dezvoltată de partea individului prin exercitarea și creșterea credinței, și de partea lui Dumnezeu prin mărirea puterii neprihănirii lui Dumnezeu descoperită la fiecare nivel al credinței care se mărește; având fiecare nivel al capacității astfel dezvoltate umplut la maxim cu ceea ce reprezintă binele și adevărul suprem; și toate acestea îndeplinite prin Cuvântul lui Dumnezeu; Biblia stă astfel ca cea mai mare putere educativă din lume. Iar textul din Scriptură care exprimă acest principiu este Coloseni 1:9,10: nu încetez „să mă rog pentru voi, și să doresc să vă umpleți de cunoștința voii Lui în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în fiecare faptă bună, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu.” „Umpluți” și totuși „crescând,” spre a fi „umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu.” Astfel, Biblia, ca bază a întregii educații, deține în sine adevărata filozofie.

Educația creștină reprezintă mai mult decât cultivarea părții intelectuale a omului; ea este cultivarea laturii morale ca supremă, și cea mai deplină cultivare cu putință a laturii intelectuale, însă numai ca subordonată supremei laturi morale. Și totuși ea nu este numai cultivarea laturilor intelectuale și morale; ea presupune de asemenea și cultivarea fizicului. Iar aceasta, de asemenea, ca subordonată ambelor: intelectuale și morale. Moralitatea reprezintă singura siguranță în educație. Iar creștinismul reprezintă singura moralitate adevărată. De aceea, educația creștină reprezintă cultivarea simetrică și cea mai înaltă cu putință a fiecărei facultăți – fizică, intelectuală și morală – în vederea slăvirii lui Dumnezeu pe pământ, și a ducerii la îndeplinire a lucrării pe care El a încredințat-o creștinilor.

Într-o zi, autorul acestor rânduri și licențiatul unei universități de renume, care era editorul unei reviste de frunte din Statele Unite, discutau despre principiile și punctele de vedere vizavi de educație și care sunt prezentate acum în această carte. Când a înțeles pe deplin principiul, licențiatul universității și editorul a exclamat: „De ce, cu un asemenea sistem în operare, fiecare școală a voastră nu este o universitate, și fiecare profesor un geniu – trebuie să fie.”

Este adevărat. Când creștinii vor adopta cu adevărat punctul de vedere al lui Dumnezeu cu privire

la educație, și o vor aduce la îndeplinire în Spiritul și puterea lui Dumnezeu, este adevărat că fiecare școală creștină va fi o universitate. Nu va fi numită astfel, căci acei creștini vor avea păreri modeste despre capacitățile și realizările proprii; însă va fi o universitate. Având ca manual Cartea universală; având universul însăși ca și carte de căpătâi; având pe Învățătorul universal ca și Cap al fiecărei școli; și având profesori care sunt călăuziți și învățați de Spiritul universal; ce altceva dacă nu universități vor fi asemenea școli? Cea mai mare recompensă pe toată această cale, este modul în care, în permanență, elevul trăiește, gândește, pășește și lucrează împreună cu Dumnezeu. Și numai aceea este o universitate.

Capitolul 21

Lipsurile educației populare

Acuzații serioase sunt, și au fost timp de mai mulți ani aduse vizavi de lipsurile modului în care este dirijat întregul sistem educațional, de la ciclul primar până la universitate și seminarul teologic. Aceste acuzații nu sunt formulate numai de criticii cârcotași, ci de cei mai responsabili și de seamă educatori din întreaga țară. Una dintre cele mai de seamă reviste – „Cosmopolitan” – a publicat o serie de articole de-a lungul întregului an, indicând defectele serioase ale sistemului, sub întrebarea plină de semnificație: „Educația din Colegiu, Oferă Educație?” Articolele au fost scrise de figuri proeminente în ceea ce privește educația. „The Outlook,” unul dintre cel mai de seamă săptămânal din țară, a avut mult de spus în aceeași direcție. „The Ladies’ Home Journal,” în stilul cuceritor și pe încântător de lămurit al editorului, nu a evitat să enunțe întregul și sănătosul sfat în această chestiune. Președintele Eliot de la Universitatea „Harvard,” unul din cei mai de seamă educatori nu numai din Statele Unite, ci din întreaga lume, fiind în postura de a vorbi cu autoritate despre acest subiect, nu a făcut-o în termeni imprecizi; ci adresându-se educatorilor și arătând că „deficiențele și lipsurile din educația Americană, și dezamăgirile în ceea ce privește rezultatele ei, au fost prea multe și prea dureroase.” Chiar și Senatul Statelor Unite a fost obligat să ia cunoștință de acest subiect; și aceasta cu rezultate dezamăgitoare.

Câteva extrase grăitoare sunt prezentate aici. La întâlnirea anuală a Asociației Profesorilor din Statul Connecticut din New Haven, din 17 Octombrie 1902, președintele Eliot de la „Harvard,” a avut o luare de cuvânt „sprijinind cheltuirea mai multor fonduri pentru educația din Statele Unite în departamentele în care deficiențele și lipsurile educației Americane au fost atât de multe și dureroase.” Ceea ce urmează se constituie într-un sumar al propriilor sale cuvinte în ceea ce privește insuficiența educației populare:

1. Beția. – „De mai mult de două generații ne luptăm cu viciul barbar al beției, însă nu am descoperit metoda optimă de a reuși. Legislația statelor a fost nestatornică și nesigură în ceea ce privește moralitatea.

În unele state ale Uniunii, am depins de legislația prohibită, însă inteligența poporului a fost insuficientă nici pentru a aplica o asemenea legislație, și nici pentru a o înlocui cu o alta mai bună.”

2. Jocurile de noroc. – „Persistența jocurilor de noroc în Statele Unite reprezintă un alt lucru dezamăgitor pentru apărătorii educației populare, căci jocurile de noroc reprezintă o extraordinară formă lipsită de inteligență a excitației plăcute. Este un viciu răspândit printre toate popoarele sălbatice, și unul care prezidează cultivarea lipsei de inteligență; o minusculă precauție și cel mai mic simț de răspundere ar fi suficiente pentru a-l eradica.”

3. Guvern incapabil – „Trebuie mărturisit că rezultatele scrutinului general nu reprezintă în toate aspectele ceea ce ne-am așteptat de la un popor despre care se presupune că este pregătit în școală în vederea exercitării unui vot inteligent. Am descoperit din cercetările recente că scrutinul general dă naștere de cele mai multe ori unui guvern incapabil, mai ales în orașele mari.”

4. Crima, banda și desfrâul – „Un reproș adus educației populare îl constituie faptul că cele mai periculoase crime violente sunt comise într-un mare număr pe tot teritoriul Statelor Unite, atât în cele mai vechi state, cât și în cele mai noi, de indivizi și de bande, și aceasta fără a fi stânjeniți. Populația produce un număr considerabil de spărgători, hoți, desfrânați, criminali plătiți și tâlhari, și nu este suficient de inteligent nici de a-i tăinui și nici de a-i extermina pe acești criminali.”

5. Literatura proastă – „Natura tipăriturilor zilnice pentru publicul american, lasă foarte mult de dorit.” „De vreme ce rezultatul inestimabil al educației este gustul pentru o literatură bună, achiziționarea de către popor a mii de tone de literatură trecătoare, care nu este bună nici în ceea ce privește forma, și nici în ceea ce privește conținutul, demonstrează că nu a fost atins un final al educației populare.”

6. Teatrul – „Gustul obișnuit este pentru spectacolele triviale, de satiră, pentru operele vulgare, extravaganță, iar scena prezintă adesea unei audiențe nepăsătoare scene și situații de un caracter bolnăvicios.”

7. Înselătoriile medicale – „Americanii ... sunt cei mai mari consumatori de medicamente

miraculoase din lume, și cei mai creduli față de toate categoriile de ‚vraci’ și vrăjitoare, și de scrieri ale artelor de vindecare.”

8. Grevele muncitorești – „Faptul că grevele muncitorești sunt din ce în ce mai dese și din ce în ce mai răspândite, a constituit o altă mare dezamăgire în ceea ce privește rezultatul educației populare. După cum am observat cu toții mai târziu, se face deseori apel la grevă pentru motive care nu sunt făcute publice, sau, cel puțin, nu sunt oferite publicității decât după ce greva s-a consumat.”

În ceea ce privește „metodele educaționale ale timpului nostru” – predominantă este „metoda sceptică, analitică și critică a întrebării și cercetării;” metoda în care „îndoiala este pedagogul care îi conduce pe elevi către cunoaștere;” revista „The Outlook”remarcă în 21 Aprilie 1900:

„Studiază elevul corpul omenesc? – Disecția și anatomia constituia bazele studiului său.

Chimia? – Laboratorul îi oferă materialele pentru analiză și cercetarea cu ajutorul substanțelor.

Istoria? – Pune la îndoială mărturiile care nu au fost contestate anterior, scotocește bibliotecile pentru experți în volume vechi și pentru mai multe documente vechi.

Literatura? – Poemul pe care-l citea numai pentru a se bucura, îl supune acum investigației, întrebându-se dacă este cu adevărat frumos, de ce este frumos, cum ar trebui clasificată rima sa, cum au fost construite caracterele sale.

Filozofia? – Își supune propria conștiință unui proces de vivisecție într-o sfortare de a stabili fiziologia și anatomia spiritului uman, își aduce sufletul în laborator pentru a-i descoperi elementele chimice.

Între timp, procesul constructiv și sintetic se îndreaptă către o a doua etapă, sau se dezorientează cu desăvârșire.

De ce studiază medicina? – El oferă mai multă atenție diagnosticelor decât terapiilor, analizelor bolii decât metodei de a o înfrânge.

Legea? – Petrece mai mult timp în analiza cazurilor decât în dezvoltarea puterii de a înțelege marile principii și de a le aplica în administrarea dreptății diferitelor situații.

Clasicii? – Este ciudat dacă la absolvire, nu petrece mai multe săptămâni în cercetarea sintaxei și gramaticii limbii decât în a-și însuși și a aprecia gândul și spiritul marilor autori clasici. S-a afirmat pe bună dreptate despre elevul modern că nu studiază gramatica pentru a-l înțelege pe Homer, ci îl citește pe Homer pentru a înțelege gramatica limbii grecești.

Studiul istoriei i-a oferit date, evenimente, o hartă istorică mentală; poate că i-a mai oferit puterea savantului de a deosebi adevărul de fals, istoria de mit în cadrul legendelor vechi; însă nu multora le-a oferit o înțelegere a semnificației evenimentelor, o cuprindere a, sau chiar o nouă lumină asupra adevăratului sens al vieții omului pe pământ.

A studiat filozofia? – Este fericit dacă, ca rezultat al cercetărilor sale asupra conștiinței, nu a devenit bolnăvicios în respectul față de viața sa launtrică, sau sceptic în critica vieții launtrice a altora.

Pe tărâmul eticii și al religiei, nu se prea poate să nu apară rezultatele dezastruoase ale procesului analitic prea exclusivist și a spiritului critic prea exclusivist.”

Având același spirit, aplicând aceleași metode în cercetarea religiei, Biblia devine o simplă colecție de literatură veche, a cărei sursă, structură și forme pe care el le studiază, și al cărei spirit, cel puțin pentru o perioadă, le dă uitării; închinarea reprezintă un ritual ale cărui origini, concepție și dezvoltare le studiază; al cărei adevărat scop în pocăință, recunoștință și consacrare le dă uitării. Credința reprezintă o serie de dogme a căror dezvoltare biologică le investighează; sau credința devine o formă a conștiinței a cărei relație cu acțiunea creierului o pune la îndoială; sau a cărei dezvoltare prin procesul evolutiv al primelor națiuni se străduie să o reconstituie; uitând între timp care este scopul propriei sale experiențe ca prezent în viața umană, uitând forța vitală și importanța pe care o are.

Vivisecția aproape cu siguranță va deveni mai devreme sau mai târziu autopsie; iar subiectul ei, fie că este o floare, un trup, un autor sau o experiență, pierde de obicei sub scalpel. Din acest motiv atât de mulți elevi din școală, academie sau colegiu își pierd nu numai teologia, care nu reprezintă probabil o pierdere mare, dar și religia, care constituie o pierdere ireparabilă, în timp ce caută o educație.”

Despre Washington se crede că deține cele mai bune școli și cel mai bun sistem școlar din Statele Unite. Însă la Comitetul Senatului Statelor Unite din Districtul Columbia au sosit atât de multe plângeri referitoare la lucrarea care se face în aceste școli, încât Senatul a numit un comitet pentru a cerceta acest subiect. Ceea ce a descoperit acest comitet va fi oferit prin următoarea notă a raportului lor către Senat, publicat în suplimentul literar la „New York Times” din 23 Iunie 1900, sub titlul „Falsă Lucrare Școlară”:

„S-a inițiat o cercetare pentru a descoperi care este starea elevilor la debutul liceului, la vârsta medie de paisprezece ani. La acest punct aveau pregătirea ideală la aritmetică; au studiat istoria țării lor timp de cinci ani; și, în termeni nedemni de încredere, se presupunea că sunt ,capabili de a se folosi corect de orice propoziție în limba engleză.’ Practic, au atins limita în dezvoltarea pe care o pot obține în cadrul școlilor publice copiii oricărui oraș mare, și se presupune că sunt pregătiți pentru cunoștințe ,superioare’ pe care numai o mică parte din acești copii își pot permite să le obțină.

Se pare că în Washington metodele de predare se presupune a fi de un caracter superior, și ,cele mai bune în pregătirea minților copiilor și tinerilor, și în a-i învăța să gândească și să se exprime cu claritate.’ Nu mai devreme de clasa a cincia, când copiii sunt de aproximativ zece ani, ,se pune accent pe puteri și rădăcini, pe măsura suprafeței, măsura cubului, rădăcina cubică.’ Istoria a fost predată astfel încât ,copilul posedă o înțelegere clară, încheată și consecventă a întregului subiect prezentat.’ În ceea ce privește predarea limbii engleze, procesul este descris astfel:

„Lucrarea de a pune bazele propoziției din cadrul clasei a patra, a fost continuată, fiind însușite fraze din ce în ce mai dificile; ideea subliniată a fost deosebită sub raportul identității, condiției, locului, timpului, mărimii, etc., și acțiunii; și în final, ideea a fost analizată în vederea elementelor sale. În acest punct, copilul a început studiul părților discursului, pe lângă aceasta cerându-i-se să cunoască propoziția – ca întreg, părțile ei, bazele, determinanții, - fie emfatic, potențial, absolut, etc., și ceea ce se impunea.’

Rezultatul cercetărilor care au fost făcute de Comisia Serviciului Civil, a fost cu adevărat descurajator. În ceea ce privește aritmetica, nu se cerea nimic decât o cunoaștere a celor patru reguli de bază și a fracțiilor; elevii unei singure școli, cam 350 din 1300, au obținut calificativul de 70%, cel mai mic acceptat pe lista acceptabilă în vederea angajării în birourile obișnuite, în timp ce mai puțin de 30% din elevii tuturor școlilor au atins acea medie, și numai 7% au ajuns la 90%, care reprezintă media celor care au reușit să se angajeze. De vreme ce aritmetica predată în școală a fost parcursă, acesta este un rezultat îngrijorător.

În ceea ce privește istoria, lucrurile stau mai rău. Numai 3,6% au obținut 90, numai 19% a obținut 70, iar media totală a fost numai de 53,1%. Una din întrebările adresate a fost următoarea:

„Scrieți câteva cuvinte despre puritani, sau despre pelerini, arătând de ce se numeau astfel, din ce țară proveneau, motivele imigrării lor, unde s-au așezat, și unele dintre caracteristicile, obiceiurile și datinile lor.’

Unele dintre răspunsuri au aruncat lumină asupra ,întregului subiect prezentat într-o manieră clară, încheată și consecventă,’ subiect despre care se presupune că elevii l-au înțeles din predarea iubiților lor curatori. Spre exemplu:

„Pelerinii erau numiți pelerini pentru că au pelerinat și au călătorit.’

„Pelerinii s-au rugat pentru călăuzirea care le-a fost acordată atunci.’

„Exilații din Anglia au primit numele de Pelerini de la coasta stâncoasă din Plymouth unde au debarcat.’

„Pelerinii au debarcat la stânca de la Plymouth primăvara devreme, într-un mic vas numit Floarea de Mai. Atunci când au debarcat, erau puțini. Nefiind adaptați climei, mulți au murit. Hainele lor nu erau prea groase, pentru iarnă, iar adăpostul lor nu-i proteja de frig, vânt, ploaie și zăpadă.’

Aceste răspunsuri oferă de asemenea o idee a capacității pretinse elevilor pentru a ,folosi corect orice propoziție din limba engleză,’ ca și diversele feluri de a ortografia numele statelor. Florida apare ca Florda, Florido, Florada, Floridy și floriday. Massachusetts a devenit pe rând Massachewsettes, Massachuesettes, Masschusetts, Masschusetts, massachusetts, Massachtusettes și Massachewsettes.

Nu avem dorința de a condamna întregul sistem de învățământ din Washington în acest raport; raportul nu este suficient pentru a descoperi totul. Și suntem pe deplin conștienți de diabolica ingeniozitatea a prostiei de care uneori sunt capabili chiar și copiii bine învățați; însă îndrăznim să afirmăm că copiii care se găsesc în condiția dezvăluită de faptele pe care le-am citat, nu sunt potriviți pentru o instruire „mai înaltă,” și atât timp cât rezultatele efortului inferior clasei în care au intrat nu se vor îmbunătăți cu mult, banii și energia consumate în acea instruire mai înaltă, sunt iroșiți – și chiar mai rău.”

Dacă aceasta este starea lucrării educaționale în cel ce se presupune a fi cel mai bun sistem școlar din Statele Unite, cum trebuie să fie acolo unde este mai rău? Și faptul că acesta este probabil un caz exemplar, este demonstrat de faptul că în 1900, Universitatea „Columbia” s-a descoperit a fi obligată de a impune abecedarul în planul de învățământ pentru o perioadă foarte lungă de timp, datorită incapacității cumplite în ortografie care a fost descoperită în formularele de înscriere la colegiu pe care absolvenții le-au depus în vederea admiterii.

Despre nevoia unui „sistem de educație mai bun” în această țară, un colaborator la revistei „Outlook” a spus în 1899:

„Este nevoie în această țară de un sistem de educație mai bun, un sistem care este într-o legătură mai strânsă cu viața, și acesta mai degrabă să pregătească pentru viață. Este nevoie în școlile noastre de ceva care să îndrepte către respectul de sine, și către respectul pentru ceilalți care constituie o parte a adevăratului respect; ceva care să dezvolte credințioșia, și inteligența, și respectul în muncă; ceva care să lege capul de mâini prin legături indisolubile. Știința câștigată în familie și învățarea meseriilor în școli vor oferi treptat un respect mai mare pentru munca manuală; și o dată având acest punct de vedere, se va răspândi mai mult lucrul manual; căci lipsa sistemului nostru prezent este tot atât de mult de partea patronilor, ca și de partea angajaților.

O femeie inteligentă și cu vederi largi, mi-a spus recent că Regina Victoria ar fi o femeie mai bună dacă și-ar face patul zilnic. Atât timp cât reginele nu-și vor face paturile, Președintele Statelor Unite nu-și va tăia lemnele, și patronii vor adopta aceeași atitudine față de muncă, nu va exista credințioșie, respect sau inteligență de partea muncitorilor.”

Același gând și aceeași nevoie a educației muncii a fost subliniat în 1901 de introducerea în Camera Reprezentanților din Congres, după cum urmează:

„A stabili un sistem general de educație a muncii în teritoriile Statelor Unite și în dependențele insulare.

Să fie legiferat de Senatul și Camera Reprezentanților Congresului Statelor Unite convocate: să fie stabilit în toate teritoriile din jurisdicția exclusivă a Statelor Unite, inclusiv în Districtul Columbia și în insulele recent câștigate, un sistem primar de educație a muncii, la absolvirea căruia toți copiii să devină cetățeni inteligenți, îndemânatici, eficienți și capabili de auto-întreținere.

Secțiunea 2 – Ca în aceste școli, agricultura și artele comune vieții civilizate să fie predate într-un mod practic tuturor tinerilor care au vârste cuprinse între treisprezece și optsprezece ani. Pregătirea va include științele întemeiate pe aceste arte, și fiecărui elev să i se ceară să lucreze cu propriile-i mâini nu mai puțin de patru ore pe zi sub directiva acestor școli, în ferme și clădiri adecvate, și împreună cu profesorii pentru ca aceste școli să fie libere de datorii; să fie prevăzut în continuare ca toți elevii să lucreze cu propriile mâini patru ore pe zi, cinci zile din fiecare săptămână a trimestrului.”

Despre nevoia și valoarea acestei prevederi, profesorul Edward Daniells din Washington, D. C., ne-a scris:

„Acest sistem va costa milioane, însă curând vom obține înzecit.

Ignoranța este blestemul pământului! Nu cărțile, ci acea mult mai periculoasă metodă care s-a amestecat în trufia culturii superficiale, a zăpăcit învățământul și a înșelat masele! I-a sunat ceasul vechiului sistem călugăresc; ceea ce avut bun s-a pierdut o dată cu trecerea timpului. Mentalitatea copilărească este pipernicită, nedezvoltată și depășită. În orașe este deja introdus studiul natural, pregătirea manuală și alte câteva ameliorări neînsemnate. Însă tineretul țării crește în sălbăcia lipsită de speranță în multe state.”

Vorbind despre „Nevoile Educației Publice din America” pentru a o ridica din „numeroasele ei

lipsuri grave și neajunsuri numeroase,” într-un discurs public ținut înaintea Institutului de Instruire din Rhode Island în 23 Octombrie 1902, președintele Eliot a vizat în mod admirabil toate punctele, încât nu putem face mai bine decât să prezentăm punctele principale ale acestei cuvântări.

CLĂDIRILE ȘI TERENURILE ȘCOLII

A impus creșterea alocării de fonduri, iar acești bani să fie cheltuiți în primul rând în construirea de școli cât mai aproape de măsurile care se impun pentru prevenirea incendiilor și de recomandările sanitare. La finalul acestui punct, el a făcut următoarea sugestie inteligentă:

„Toate coșurile, canalele și cutiile pentru primirea și transmiterea aerului rece și cald, să fie construite și așezate în așa fel încât să poată fi curățate în interior. Orice persoană care a cercetat cu atenție cantitatea extraordinară de materie animală și vegetală care se acumulează pe suprafața unei hârtii pentru muște mototolită ce se află într-o cutie pentru aerul rece, în orice anotimp din an în care pământul nu este acoperit cu zăpadă, va adera din toată inima la această recomandare. Respectarea acestor reguli, cu siguranță că va presupune cheltuieli sporite la construirea școlilor, însă va reduce costul întreținerii.”

În ceea ce privește terenurile școlii, el a prezentat următorul gând extraordinar:

„Fie la țară sau în oraș, un spațiu mare deschis, o curte sau grădină ar trebui să înconjoare fiecare clădire a școlii, și ar trebui păstrate, îngrijite și decorate cu tufe și flori.

După această îmbunătățire a clădirilor școlare și terenurilor aferente, urmează îmbunătățirea controlului sanitar și administrării școlilor. Acest control necesită serviciile unor medici pricepuți; iar un asemenea medic ar trebui pus în legătură cu fiecare școală mare. Datoria sa ar trebui să fie aceea de a supraveghea împotriva bolilor contagioase, de a preveni revenirea prematură pe băncile școlilor a copiilor care au suferit de asemenea boli, să aibă grijă de ochii copiilor pentru prevenirea afectării datorită scrisului sau cititului în poziții sau la o lumină neadecvată, să sfătuiască în ceea ce privește corectarea deficiențelor remediabile ale trupului în cazul oricăruia dintre copiii încredințați lui, să ofere în cămine sfaturi referitoare la dieta și somnul copiilor a căror nutriție este vizibil deficientă, și, pe scurt, să fie protectorul, sfătuitoarea și prietenul copiilor și a părinților acestora în ceea ce privește sănătatea, dezvoltarea și înaintarea în bine pe toate planurile.

O asemenea supraveghere medicală ar putea fi scumpă, însă ar constitui cea mai răsplătită investiție școlară pe care o poate face un comitet, chiar și din punct de vedere industrial sau comercial, de vreme ce nimic nu deteriorează atât de mult starea și productivitatea unei comunități ca boala, invaliditatea prematură sau moartea. Atât în cazul individului, cât și a națiunii, sănătatea și puterea constituie fundamentul productivității și al prosperității.”

PROFESORI MAI BUNI

„Următorul obiectiv al măririi fondurilor este acela de a avea profesori mai buni. Evident că profesorii ar trebui să cunoască bine materiile pe care le vor preda; însă acest lucru nu este deloc suficient. Fiecare profesor ar trebui să cunoască de asemenea cele metode mai bune de predare a propriilor materii. Până acum profesorii colegiilor au fost în stare să gândească despre cunoașterea materiei pe care o predau ca fiind suficientă în vederea calificării ca profesor; însă toate colegiile, ca de altfel și școlile, au suferit pierderi incomensurabile ca rezultat al acestei înșelătorii.

Având profesori mai buni, se vor face alte numeroase îmbunătățiri, ca, spre exemplu, o predare mai bună a literaturii sau istoriei, și o pregătire mai bună în biologie și geografie, aceste materii istorice naturale fiind studiate de elevi atât în aer liber, ca și în sălile de clasă.

Într-un alt loc am impus ca toate spațiile publice deschise, fie parcuri, păduri, plaje, scuarurile din orașe, grădini sau alei, ar trebui utilizate în vederea instruirii copiilor de către profesorii de la școală în fenomenul vieții vegetale și animale. Însă aceasta ar însemna o nouă rasă de profesori.

Predarea geografiei în aer deschis reprezintă o formă extraordinară de instruire, însă cere ca profesorul să stăpânească principiile geografiei fizice, și să știe cum să le illustreze la scară redusă în șanțuri, defileuri, dealuri și culmi.

Unele studii de acest gen ale naturii au fost deja introduse în școlile Americane; însă, de-a lungul programei anilor școlari, nu s-a persistat în această metodă. Este mare nevoie de acest gen de studiu, începând cu grădinița și terminând cu liceul.”

PROGRAME MAI BUNE

„O îmbunătățire costisitoare a școlilor publice, însă una de care este urgentă nevoie, o constituie îmbogățirea programului școlar la vârsta cuprinsă între nouă și paisprezece ani, și introducerea selecției studiilor de la vârsta de zece ani. Până când acestea nu vor fi realizate, iar acesta trebuie să se întâmple curând, școlile publice vor înceta să fie frecventate de copiii americanilor bogați. Școlile private și dotate oferă opțiunea limbilor străine spre exemplu, la vârsta de zece ani, și chiar mai curând; și toată lumea știe că aceasta este vârsta la care se începe învățarea limbilor străine, fie vechi sau moderne. În orașele mari, se pare că deja este un obicei acela ca școlile private și dotate să preia copiii tuturor părinților care-și permit să-și plătească taxele. Una dintre cauzele acestui rezultat este faptul că programele școlilor publice sunt vizibil inferioare celor din școlile private și dotate; și sunt inferioare exact în acest punct – sfera studiilor de la vârsta cuprinsă între nouă și paisprezece ani, este prea limitată. Evident că nu se dorește ca fiecare copil să urmeze o mare varietate de studii; dar este esențial ca fiecare copil în parte să aibă acces la o mare varietate de studii.”

INSTRUIREA MANUALĂ

„În multe locuri risipite din Statele Unite s-a făcut demonstrația desăvârșită a faptului că pregătirea manuală și instruirea în profesiile și meșteșugurile mecanice sunt în primul rând, la fel de prețioase ca și pregătirea mentală și morală, și în al doilea rând, folositoare pentru individ în vederea obținerii mijloacelor de trai, și pentru națiune în vederea dezvoltării propriilor industrii. În consecință, școlile de instruire manuală, școlile înaltelor meșteșuguri mecanice și școlile meseriilor trebuie să devină elemente firești ale sistemului școlar american; iar școlile și colegiile normale trebuie să asigure pregătire opțională la aceste materii, de vreme ce toți profesorii din școlile publice trebuie să le cunoască. Asemenea școli sunt mult mai scumpe decât școlile care nu necesită aparatură mecanică și serviciile unor mecanici buni ca instructori; dar nu este nici o îndoială că-și vor recupera investiția din partea comunității care le întreține.”

ȘCOLILE DE VACANȚĂ

„De asemenea, școlile de vacanță și-au demonstrat marea lor necesitate în orașe și în comunele mari. Cele mai bune oferă pregătire manuală și manuale de lucru atât pentru băieți, cât și pentru fete, și sunt cu entuziasm primite atât de părinți, cât și de copiii. Ei combat efectiv greșita politică a vacanțelor lungi pentru copiii care nu pot scăpa de pe străzile și din apartamentele îngrămădite ale orașelor. Într-adevăr, experiența recent câștigată în școlile de vacanță din orașe și în cursurile de vară ale colegiilor și universităților, dovedește că lungă vacanță de vară care se întinde între nouă și treisprezece săptămâni, nu este deloc necesară pentru sănătatea nici a școlarilor, și nici a studenților. Cea mai bună metodă este aceea de a ține elevul în priză tot timpul anului cu ajutorul pauzelor dese în timpul orelor de clasă, de două ori pe săptămână jumătate de zi liberă, și răgazuri ocazionale de câte o săptămână.

Atunci, școala de vacanță din vară va oferi o varietate distinctă de lucrări pe teme diferite de cele studiate în restul anului; atât pentru copii, cât și pentru adulți simpla schimbare a activității constituie o reală reîmprospătare. Spre exemplu, profesorul competent de la colegiu poate cu adevărat să caute după schimbarea aerului și a ambianței pe parcursul vacanței de vară, însă aceasta cu scopul de a găsi condiții mai avantajoase în vederea unei lucrări intelectuale diferită de cea care-l absoarbe în timpul trimestrului, și nu cu scopul de a-și ține mintea neocupată sau inertă.

Mai departe; școlile de vacanță în locuințele sărace ale orașelor îngrămădite, constituie adevărate refugii față de mizeria și pericolele morale de pe străzi. Este evident că școlile de vacanță, la o

dimensiune adecvată, trebuie să determine alocarea unor fonduri suplimentare pentru școlile din orașele mai mici sau mai mari; căci ele presupun serviciile unui corp adițional de profesori, și necesită un plus de aparate, materiale și servicii. Este de asemenea evident că nevoia urgentă de instruire pe tărâmul fizic, mental și moral, este resimțită de o mare categorie a populației, ”

BISERICA APOSTATĂ

„Despre biserică și predicatorii ei nu se poate afirma că din perioada Războiului Civil, au crescut în estimările publicului. Controlul său asupra educației s-a diminuat vizibil. În unele din ramurile ei, pare că se agață de metafizica arhaică și de morbidele imaginații poetice; în alte ramuri, aparent înclină spre a-și găsi refugiul în maniere, pompe, costume și ritualuri. Ca întreg, ... a demonstrat puțin zel în a se baza pe realitatea vie a gândurilor generale pe care le-a invocat Isus, sau în a se întoarce la simpla predicare a Evangheliei frăției și unității – a dragostei de Dumnezeu și a iubirii de oameni. Astfel, biserica, ca și întreg nu mai are astăzi nici o influență asupra oricăruia dintre milioanele de compatrioți ai noștri – numiți iudei sau creștini, protestanți sau catolici.

Încă credem că biserica susținută prin contribuții voluntare este cea mai bună dintre toate bisericile; pentru că o religie care este acceptată din constrângere, de fapt nu este deloc o religie pentru sufletul individului, chiar dacă se constituie într-o podoabă socială sau un suport pentru stat. Totuși, crezând astfel, trebuie să admitem că în Statele Unite, biserica susținută prin contribuții voluntare nu are nici o influență asupra unei mase largi și în creștere din populație.

Nu printr-o greșeală a lor, ci printr-un soi de incapacitate negativă, legislatura, curtea și biserica se pare că traversează o tranziție care le deteriorează puterea. ... Pentru a reabilita și însufleți legislaturile, curțile și bisericile, ce mijloc este atât de promițător ca educația?”

NEVOIA MASELOR

„Ne putem întreba ce remediu mai bun decât o mai inteligentă educație populară, ce alt remediu poate fi imaginat pentru noile rele care amenință societatea datorită noilor posibilități de a face combinații uriașe a producătorilor, sau comisionarilor; sau fermierilor, sau minerilor, sau manufacturierilor; a bogaților, sau săracilor; a muncitorilor sau capitaliștilor?

Masele de oameni sunt mult mai influențabile decât oamenii obișnuiți, și se vor deda în masă la lucrurile pătimase pe care indivizii care compun masele nu le vor face. O mulțime este periculos de expusă la furie bruscă sau – ceea ce este și mai rău – la teroare neașteptată, și oricare sentiment poate doborî simțul responsabilității și anihila pentru moment atât prudența, cât și mila. Nu a existat niciodată un timp când simțămintele dorințele comune să poată fi atât de repede comasate, nu a fost niciodată un timp în care forța mulțimii să fie atât de concentrată la un anumit punct în vederea unui scop comun.

Nu există decât un singur scut vrednic de încredere împotriva acestui formidabil pericol. Masele oamenilor trebuie învățate să-și folosească rațiunea, să caute adevărul și să iubească dreptatea și mila. Nu există nici o siguranță pentru societatea democratică dacă numai câțiva țin de adevăr și iubesc dreptatea; MILIOANELE de oameni trebuie să intenționeze să înfăptuiască dreptatea, să iubească mila și să pășească umiliți cu Dumnezeul lor. Milioanele trebuie învățate să discute, nu să se lupte; să aibă încredere în deschidere, să nu fie secretomani; și să-și ia la vremea cuvenită precauții publice împotriva oricărui gen de opresiune egoistă. ... Școlile obișnuite ar trebui să ofere pregătire fizică, mentală și morală, căci de departe elementele morale constituie latura cea mai importantă.

În ceea ce privește un individ educat, putem pe bună dreptate să întrebăm: „Poate el vedea corect? Poate el recunoaște adevărul? Apoi, ar putea el trage o concluzie dreaptă din anumite fapte demonstrate? În al treilea rând, deține el auto-controlul? Sau este călăuzit de propriile pasiuni? Sau îl descurajează evenimentele dificile?” Acestea sunt adevăratele teste ale capacității sale morale și mentale. Unui individ educat îi putem aplica pe bună dreptate un alt test – continuă el să crească în putere și înțelepciune de-a lungul întregii sale vieți? Trupul său încetează să se dezvolte la vârsta de

douăzeci și cinci sau trei zeci de ani – însă sufletul său continuă să crească?”

Un scriitor al unei reviste de seamă din Anglia, în februarie 1903, „Secolul al Nouăsprezecelea,” într-un articol intitulat „Dezavantajele Educației,” amintește practic aceleași idei ca și președintele Eliot în discursul său; iar spre sfârșit – neajunsurile și lipsurile educației din Anglia, prin urmare nevoia urgentă de reformă, totuși cu recunoașterea adevărului că „nu numai în Marea Britanie, ci pretutindeni, pare clar faptul că este lipsit de rațiune a aștepta ca școlile să se reformeze singure. De aceea reformele trebuie să vină din exterior, dacă nu, educația va rămâne ceea ce este – un fals elaborat, având știința pe limbă, dar în realitate o capcană a tocitului, distructivă pentru simțul practic.”

Citatele prezentate în acest capitol subliniază cu cea mai mare forță nu numai imperioasa nevoie a lumii de un sistem mai bun de educație, însă și faptul că este conștientă de această nevoie, și dorința sa după ceea ce va satisface această nevoie. Aceste extrase subliniază de asemenea adevărul că nimic altceva în afara unui sistem de educație clădit pe principiile susținute în această carte – adevărata educație creștină – vor putea vreodată să satisfacă această mare nevoie a unui sistem mai bun de educație. Aceste defecte și cereri ale educației populare, așa cum sunt prezentate în aceste extrase, demonstrează că numai un sistem de educație care este categoric creștin în chiar spiritul, puterea și moralitatea creștinismului veritabil, va putea vreodată să răspundă acestei cerințe. Președintele Eliot, în cuvinte exacte, cheamă la o astfel de educație care va face ca „milioanele” din „societatea democratică” să „înfăptuiască dreptatea, să iubească mila și să pășească umiliți cu Dumnezeu lor.” În cuvinte precise, scopul său este „desăvârșirea unei societăți inteligente individuale în cadrul unei democrații creștine.”

Acum, este imposibil ca acest scop să fie vreodată atins fără un învățământ, un sistem educațional religios și creștin. Și este imposibil pentru Stat sau pentru oricare sistem din școlile Statului să atingă vreodată acest scop; și aceasta pentru că Statul nu poate să predea religia. Aceasta nu este în natura lucrurilor; iar în Statele Unite este de două ori valabil pentru că, prin principiile fundamentale ale Constituției națiunii este declarată o desăvârșită separare a Statului de religie, și în mod particular de religia creștină. Statul nu poate să folosească mai cuvenit sau cu mai bune rezultate metoda religiei în educația sa, decât poate biserica să folosească metoda populară în educația sa. Aceste două țărâmurii sunt deosebite, și nu pot fi amestecate fără distrugerea atât a bisericii, cât și a Statului.

Numai bisericii îi aparține predarea religiei, insuflarea principiilor morale, promovarea creștinismului. De aceea, aceasta este echivalent cu a spune că singura posibilitate de a fi vreodată oferit un sistem mai bun de educație, sistem din lipsa căruia țara se duce de răpă, este ca biserica creștină să-l ofere. Însă, ce să vezi? În prezența acestui adevăr vital ne confruntăm cu realitatea dureroasă că aceea care este biserica creștină acceptată, atât potrivit cuvintelor președintelui Eliot cât și Comisionarului pentru Educație al Statelor Unite, „controlul ei asupra educației s-a diminuat vizibil.” Această concluzie a acestor două autorități de seamă printre laici, este confirmată de un maestru în teologie din Universitatea de la Chicago, care scrie, în 1899, în următorii termeni plini de forță, astfel încât inima fiecărui creștin și a fiecărei persoane atente cunoaște că următoarele lucruri sunt pe deplin adevărate:

„Nu există nimic mai dezamăgitor pentru religia evanghelică decât școlile sale. Neliniștea plină de teamă care a dominat ... denominațiunile în ultimii zece ani, provine mai cu seamă din marile școli supravegheate de aceste denominațiuni. ... Chiar bazele învățământului religios au fost subminate de profesorii din marile noastre școli, așa cum s-a întâmplat mai cu seamă în universitățile germane. Ceea ce se cunoaște drept ‚cel mai înalt criticism’ nu este altceva decât pur și simplu a face ravagii cu minoritatea care se ridică în cele trei denominațiuni menționate.

Nu există nici o școală pe continentul American în care un tânăr să poată merge și să învețe Biblia ca întreg sub îndrumarea unor profesori cu adevărat umili, și pe deplin competenți. Există școli unde un tânăr care se pregătește pentru lucrarea pastorală poate merge și petrece trei ani, și să se ticsească cu filozofie speculativă etichetată drept teologie, și cu necredința numită ‚înalt criticism.’ Aceasta este o rușine arzătoare și pozitivă. Scriitorul ține la speranța că ceva bărbați sau femei umile, vor găsi o școală în această țară în cadrul căreia bărbații să poată fi instruiți, și care nu

numai să cunoască Biblia de la început până la sfârșit, ci și să o predice de la început până la sfârșit. Asta ar fi ceva nou sub soare.”

Aceasta fiind atitudinea și starea aceleia care stă ca biserica creștină recunoscută, cu respect față de educația după care tânjește omenirea; iar biserica creștină fiind singura sursă de speranță ca acestei nevoi de educație să i se răspundă cu adevărat; rezultă inevitabil că trebuie să existe o reformă, o renaștere a creștinismului vital în aceste zile, tot așa cum a fost înainte de a decada, așa cum a fost acel care a decăzut și care a stat ca biserica creștină acceptată.

Președintele Eliot privește educația ca fiind metoda promisă „pentru salvare și înviore.” Aceasta este corect; însă trebuie să fie o educație care vine DIN CER, nu din lume, către Biserică. Iar acea educație va veni. Nevoia disperată a omenirii, foamea și setea ei, care pot fi satisfăcute numai prin Biserica din cer, și fără de care va trebui să piară, Dumnezeu nu le va lăsa niciodată nesatisfăcute. Dumnezeu încă trăiește. Grijă Sa plină de iubire față om și de națiuni este aceeași astăzi ca și în oricare timp trecut.

Educație reprezintă cu adevărat singurul mijloc care poate salva și înviora Biserica. Această educație nu poate veni decât din cer și numai de la Acela care este Capul Bisericii. El va trimite acea educație, și ea va veni. Și când va veni, va veni numai în și prin Cuvântul Celui care este în cer și care este Capul Bisericii. Acea educație va fi exprimată și inspirată numai în „termenii creației.” Biserica prin care va fi oferită lumii această educație, va fi o Biserică care se exprimă și comunică numai în „termenii creației.” Instructorul acelei Biserici va fi Creatorul Însuși prin intermediul Cuvântului creativ alături de Spiritul creativ. Principiile și standardul moral al acestei Biserici, va fi legea morală a Creatorului, așa cum a fost scrisă pe tablele de piatră cu degetul Său, așa cum a fost demonstrată în viața Sa pe pământ în trup, și așa cum a fost scrisă prin Spiritul Său pe tablele de carne ale inimii celui ce crede în Isus. În toată educația promovată de această Biserică, manualul va fi Cartea Cuvântului Creatorului și Răscumpărătorului, iar cartea de studiu va fi întreaga creație și întreaga răscumpărare.

Astfel, acea Biserică va fi într-un mod distinct și universal o Biserică educațională. Ea va stabili un sistem de educație după această ordine; și va educa cu adevărat pe toți aceia care vor primi adevărata educație. Cu toate că va oferi pe deplin și cu adevărat acea educație după care întreaga omenire tânjește și față de care își exprimă marea nevoie, totuși nici această Biserică și nici educația pe care o oferă nu vor fi primite de lume. Mai degrabă va fi considerată o extremistă de-a dreptul îndoctrinată. Cu toate acestea, în această privință ea va avea dreptate, dreptate într-un mod absolut și veșnic. Ea va fi adevărata Biserică de astăzi și pentru astăzi. Iar educația pe care o va oferi va fi adevărata educație pentru astăzi și pentru veșnicie.

Faceți ca toți aceia care tânjesc după un sistem de educație mai bun, care caută un sistem ce va satisface toate nevoile lor în ceea ce privește educația – faceți ca toți aceștia să-și deschidă ochii și să privească cu rugăciune pentru a vedea acea Biserică cerească educațională; iar Dumnezeu îi va ajuta s-o vadă. Acum i-a sosit timpul. Ea trebuie și cu adevărat se va ridica și va străluci; iar slava Domnului se va vedea peste ea. Iar aceasta este Biserica pe care Hristos și-o va prezenta la venirea Sa, „o Biserică slăvită, fără pată, sau zbârcitură sau ceva de felul acesta; ci ... sfântă și fără lipsă.”